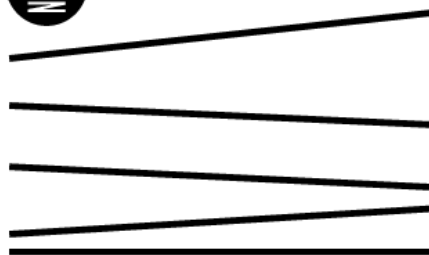

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Andersen, H. C.

Titel | Title:

Eventyr, fortalte for Børn.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : Reitzel, 1837-42

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-2 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58. - 63.

1837C

1. Hf. 1835

2. Hf. 1835

3. Hf. 1837

2. bd. 1842

D.A. BOX

2. af Hf. 1-3,
1835-37

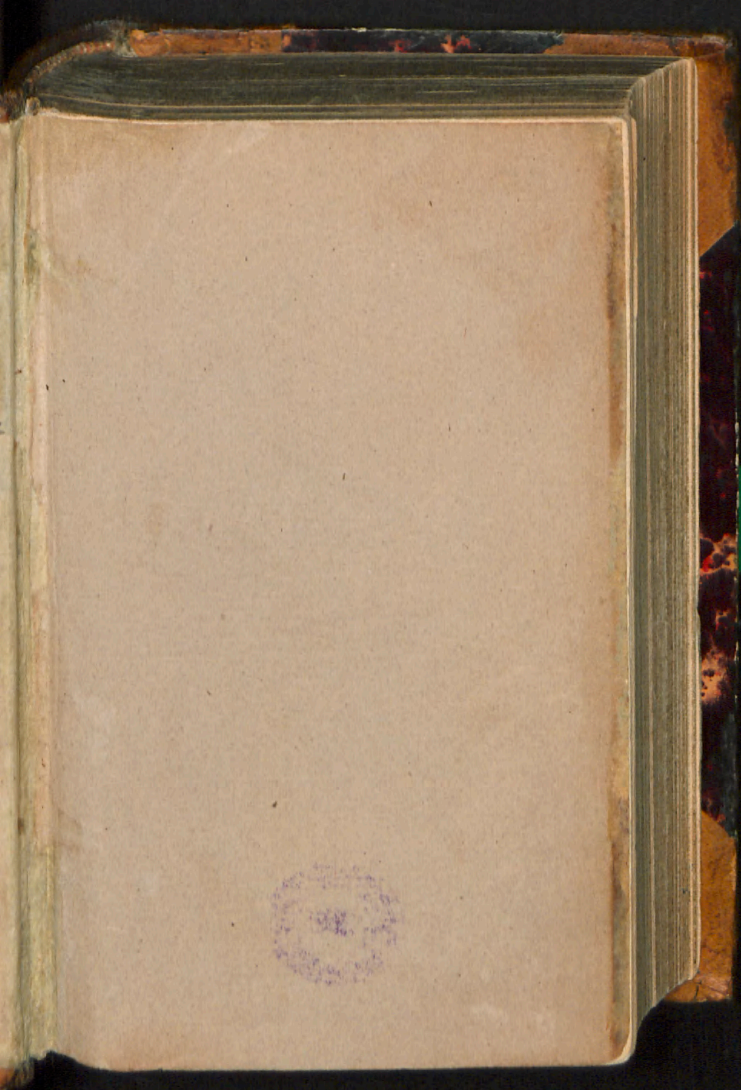
My. Sant. 1. Hf. 1835
-- 2. Hf. 1835
-- 3. Hf. 1842

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

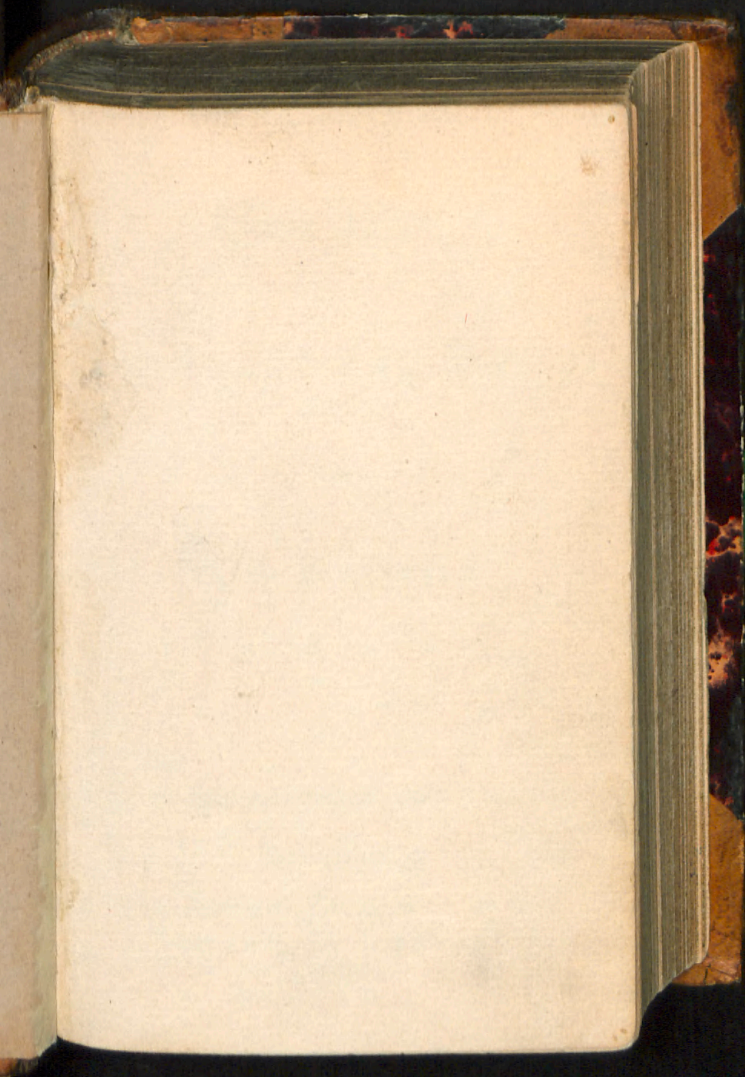

130014824856

D.

D.

Eventyr,
fortalte for Børn
af
H. C. Andersen.

4957

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1837.

Centur.

D.

fortinliche for Bern

in

Dr. C. M. M. M.

I n d h o l d.

Første Hefte.

Fyrtoiet.	1.
Lille Claus og store Claus.	17.
Prindsessen paa Vrten.	42.
Den lille Idas Blomster.	45.

Andet Hefte.

Tommelise.	5.
Den uartige Dreng.	29.
Reisekammeraten.	34.

Tredie Hefte.

Den lille Havfrue.	5.
Reiserens nye Klæder.	52.

D.

2nd ed.

John Doe

Received of the
Estate of John Doe
the sum of Ten Pounds
for the use of the
Poor of the Parish of St. Mary

John Doe

Witness my hand
this 10th day of
January 1800

John Doe

Teste me
this 10th day of
January 1800

John Doe

Witness my hand
this 10th day of
January 1800

John Doe

Witness my hand
this 10th day of
January 1800

Til de ældre Læsere.

Engen af mine Arbejder ere blevne saa forskjelligt vurderede, som „Eventyr, fortalte for Børn“. Medens enkelte Mænd, paa hvis Dom jeg sætter stor Pris, have tillagt dem meest Værd af hvad jeg har skrevet, meente Andre, at disse Eventyr vare høist ubetydelige og raadede mig til ikke at skrive flere. En saa forskjellig Dom og den tilsyneladende Taushed, hvormed den offentlige Kritik forbigik dem, svækkede min Eyst til at give mere af denne Digtart. Saaledes er et Aar hengaaet, før dette tredje Hefte følger de to foregaaende.

Under Udarbejdelsen af et større, ganste

fra disse forskjelligt Arbejde, paatrængte sig mig imidlertid Ideen og Udviklingen af et nyt Eventyr: „Den lille Havfrue“. — Jeg maatte nedskrive det.

Dersom jeg lod det udkomme som en lille Bog for sig, da gjorde man maaskee større Fordring, jeg fandt det derfor bedst, at lade det slutte sig til den engang begyndte Cyclus af Eventyr; ethvert af hine egner sig maaskee mere for Barnet, end dette, hvis dybere Betydning kun den Vldre forstaaer, men jeg tør dog troe, at Barnet vil have Glæde deraf, og Oplosningen selv, ligefrem betragtet, vil gribe det. Saaledes bringer jeg nu det tredje Hefte.

Det fortere Eventyr: „Reiserens nye Klæder“, som slutter Heftet, er af spansk Oprindelse. Hele den morsomme Idee skyldes vi Prinds Don Juan Manuel, født 1277, død 1347.

I det jeg her omtaler disse to Eventyr, vil jeg benytte Leiligheden, til at sige et Par Ord om de tidligere udkomne.

I min Barndom hørte jeg gjerne Eventyr og Historier, flere af disse staae endnu ret levende i min Grindring; enkelte synes mig at være oprindelige danske, ganske udsprungne af Folket, jeg har hos ingen Fremmed fundet de samme. Paa min Maade har jeg fortalt dem, tilladt mig enhver Forandring, jeg fandt passende, ladet Phantasien opfriske de i Billederne afblegede Farver. Saaledes er fremstaaet de fire Eventyr: Tyrtøiet; Lille Claus og store Claus; Prindsessen paa Urten og Reisekammeraten. I Anachreons Digte findes som bekjendt Fabelen til: den uartige Dreng.

Uddeles min egen Opfindelse ere de tre:

Den lille Idas Blomster;

Tommelise;

Den lille Havfrue.

Med dette tredje Hefte vil Eventyrene udgjøre et lille Bind; om dette bliver det eneste, beroer paa det Indtryk, jeg seer Samlingen gjør paa Publicum.

I et lille Fædreland bliver altid Dig-
 teren en fattig Mand; *Uren* er derfor den
 Guldfugl, han især maa gribe efter. Det
 vil vise sig, om jeg fanger den, ved at for-
 tælle Eventyr.

Kjøbenhavn i Marts 1837.

H. C. Andersen.

E v e n t y r.

D.

Eventyr,
fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

Første Hæfte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler E. A. Reigel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1835.

Fyrtøiet.

Der kom en Soldat marcherende henad Landeveien: een, to! een, to! han havde sit Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Hæder paa Landeveien; hun var saa ædel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: „god Aften, Soldat! hvor Du har en pæn Sabel og et stort Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!“

„Tak skal Du have, din gamle Hæder!“
sagde Soldaten.

„Kan Du see det store Træ?“ sagde Herren, og pegede paa et Træ, der stod ved Siden af dem. „Det er ganske huult inden i! Der skal Du krybe op i Toppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade dig glide igjennem og komme dybt i Træet! Jeg skal binde dig en Strikke om Livet, for at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa mig!“

„Hvad skal jeg saa nede i Træet?“ Spurgte Soldaten.

„Hente Penge!“ sagde Herren, „Du skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er Du i en stor Gang, der er ganske lyst, for der brænde over hundrede Kamper. Saa seer Du tre Døre, Du kan lukke dem op, Nøglen sidder i. Gaaer Du ind i det første Kammer, da seer Du midt paa Gulvet en stor Kiste, oven paa den sidder en Hund; han har et Par Dine saa store som et Par Theekopper, men det skal Du ikke bryde Dig om! Jeg giver dig mit blaåtærnebe Forklæde, det kan Du brede ud paa Gulvet;

gaae saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag lige-
saa mange Skillinger, Du vil. De ere alle-
sammen af Kobber; men vil Du heller have
Solv, saa skal Du gaae ind i det næste Væ-
relse; men der sidder en Hund, der har et
Par Dine, saa store, som et Mollethjul; men
det skal Du ikke bryde dig om, sæt ham paa
mit Forklæde og tag Du af Pengene! Vil
Du derimod have Guld, det kan Du ogsaa
saae, og det saa meget, Du vil bære, naar
Du gaaer ind i det tredje Kammer. Men
Hunden, som sidder paa Pengelysten, har her to
Dine, hvert saa stort som Rundetaarn. Det
er en rigtig Hund, kan Du troe! men det skal
Du ikke bryde dig noget om! sæt ham bare paa
mit Forklæde, saa gjør han dig ikke noget, og
tag Du af Kisten saa meget Guld, Du vil!"

"Det var ikke saa galt!" sagde Soldaten.
"Men hvad skal jeg give Dig, din gamle
Her? For noget vil Du vel have med, kan
jeg tænke!"

„Nei,“ sagde Heren, „ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtoi, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var derne!“

„Naa! lad mig faae Strikken om Livet!“ sagde Soldaten.

„Her er den!“ sagde Heren, „og her er mit blaatærnebe Forklæde.“

Saa krob Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Hullet og stod nu, som Heren sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Dinene, saa store som Theekopper og gloede paa ham.

„Du er en net Fyr!“ sagde Soldaten, satte ham paa Herens Forklæde og tog lige saamange Kobberskillinge, han kunde have i sin Lomme, lukkede saa Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet Værelse. Et! der sad Hunden med Dine saa store, som et Molleghjul.

„Du skulde ikke see saa meget paa mig!“ sagde Soldaten, „Du kunde faae ondt i Dinene!“ og saa satte han Hunden paa Herrens Forklæde, men da han saa de mange Solvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge han havde, og fyldte Lommen og sit Tornister med det bare Solv. Nu gik han ind i det tredie Kammer! — Nei det var ælt! Hunden derinde havde virkelig to Dine saa store som runde Taarn! og de løb rundt i Hovedet, ligesom Hjul!

„God Aften!“ sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig seet før; men da han nu saa lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løstede ham ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nei Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde kjøbe for det hele Kjøbenhavn og Regerernes Sukkergrise, alle Linsoldater, Pidske og Gyngeheste, der var i Verden! Jo der var rigtignok Penge! — Nu kastede Soldaten alle de Solvskillinger, han havde fyldt

fine Lommer og sit Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteret, Kasketten og Støvlerne, bleve fyldte, saa han knap kunde gaae! nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igjennem Træet:

„Heis mig nu op, du gamle Her!“

„Har Du Fyrtoiet med?“ spurgte Heren!

„Det er sandt!“ sagde Soldaten, „det havde jeg reent glemt“ og nu gik han og tog det. Heren heisede ham op, og saa stod han igjen paa Landeveien, med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

„Hvad vil Du nu med det Fyrtoi?“ spurgte Soldaten.

„Det kommer ikke dig ved!“ sagde Heren, nu har Du jo faaet Penge! Giv mig bare Fyrtoiet!“ —

„Snik snak!“ sagde Soldaten, „vil Du strax sige mig, hvad Du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!“

„Nei,“ sagde Heren.

Saa huggede Soldaten Hovedet afhende. Der laae hun! men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttede Fyrtoiet i Lommen og gik lige til Byen.

Det var en deilig By, og i det deiligste Bertshuus tog han ind, forlangte de allerbedste Bærelser og Mad, som han holdt af, for nu var han riig da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulde pudse hans Støvler, syntes rigtignok, det vare nogle loierlige gamle Støvler, saadan en riig Herre havde, men han havde ikke endnu kjøbt sig nye; næste Dag fik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pæne! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Prindsesse hans Datter var.

„Hvor kan man faae hende at see?“ spurgte Soldaten.

„Hun er flet ikke til at faae at see!“ sagde

de allesammen, „hun boer i et stort Kobberflot, med saa mange Mure og Taarne om! Ingen uden Kongen tør gaae ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske simpel Soldat, og det kan Kongen ikke lide!“

„Hende gad jeg nok see!“ tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke faae Lov til!

Nu levede han saa lystig, tog paa Comedie, kjørte i Kongens Have og gav de Fattige saa mange Penge og det var smukt gjort! han vidste nok fra gamle Dage, hvor slemt det var ikke at eie en Skilling! — Han var nu riig, havde pæne Klæder, og fik da saa mange Venner, der Alle sagde, han var en rar En, en rigtig Cavalier, og det kunde Soldaten godt lide! Men da han hver Dag gav Penge ud, og fik slet ingen ind igjen, saa havde han tilsidst ikke meer end to Skillinger tilbage og maatte flytte bort fra de smukke Bærelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kammer, heelt inde under Taget, selv børste sine

Støvler og sye paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der vare saa mange Trapper at gaae op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang kjøbe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyrtoit, han havde taget i det hule Træ, hvor Heren havde hjulpet ham ned. Han fik Fyrtoiet og Lysestumpen frem, men lige i det han slog Ild og Gnisterne fløi fra Flintestenen, sprang Døren op, og Hunden, der havde Dine saa store, som et Par Theekopper, og som han havde seet nede under Træet, stod foran ham og sagde: „Hvad befaler min Herre!“

„Hvad for noget!“ sagde Soldaten, „det var jo et moersomt Fyrtoit, kan jeg saaledes faae, hvad jeg vil have! Skaf mig nogle Penge,“ sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen, og holdt en stor Pose fuld af Skillinger i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et beiligt Fyrtoit! slog han eengang, kom Hunden

der sad paa Kisten med Kobberpengene, slog han to Gange, kom den, som havde Sølvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. — Nu flyttede Soldaten ned i de smukke Værelser igjen, kom i de gode Klæder, og saa kiendte strax alle hans Venner ham, og de holdt saa meget af ham. —

Saa tænkte han engang: det er dog noget løierligt noget, at man ikke maa faae den Prindsesse at see! hun skal være saa deilig, sige de allesammen! men hvad kan det hjælpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberslot med de mange Taarne. — Kan jeg da slet ikke faae hende at see? — Hvor er nu mit Fyrtoi! og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Dine saa store, som Theekopper.

„Det er rigtignok midt paa Natten,“ sagde Soldaten, „men jeg vilde saa inderlig gjerne see Prindsessen, bare et lille Dieblif!“

Hunden var strax ude af Døren, og for Soldaten tænkte paa det, faae han ham igjen med Prindsessen, hun sad og sov paa Hun-

dens Ryg og var saa deilig, at enhver kunde see, det var en virkelig Prindsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igjen med Prindsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skjenkede Thee, sagde Prindsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i Nat om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

„Det var saameen en pæn Historie!“ sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste Nat, for at see, om det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forfrækkelig efter igen at see den deilige Prindsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Bandstøvler paa, og løb ligesaa stærkt bagefter;

da hun nu saae, at de blev horte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gik hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var fløgt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem allesammen.

Om Morgenen tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at see, hvor det var, Prindsessen havde været!

„Der er det!“ sagde Kongen, da han saae den første Port med et Kors paa.

„Nei der er det, min søde Mand!“ sagde Dronningen, der saae den anden Port med Kors paa.

„Men der er eet og der er eet!“ sagde de allesammen; hvor de saae, var der Kors paa

Portene. Saa kunde de da nok see, det kunde ikke hjelpe noget at de søgte.

Men Dronningen, var nu en meget klog Kone, der kunde mere, end at kjøre i Karet. Hun tog sin store Guldsax, klippede et stort Stykke Silketoi i Stykker, og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaae, fine Boghvedegryn, bandt den paa Ryggen af Prindsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grynnene kunde drysse hele Veien, hvor Prindsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igjen, tog Prindsessen paa sin Ryg, og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende, og vilde saa gjerne have været en Prinds, for at faae hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynnene dryssede lige henne fra Slottet og til Soldatens Vindue, hvor han løb op ad Muren med Prindsessen. Om Morgenens saae da Kongen og Dronningen, nok hvor deres Dats

ter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Cachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kjedeligt, og saa sagde de til ham: imorgen skal du hænges. Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyrtoi havde han glemt hjemme paa Bertshuset. Om Morgenens kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue see Folk flynde sig ud af Byen, for at see ham hænges. Han hørte Trommerne og saae Soldaterne marchere. Alle Mennesker løb afsted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjodskind og Tøfler paa, han travede saadan i Gallop, at hans ene Tøffel fløi af og lige hen mod Muren hvor Soldaten sad og kigede ud mellem Jernstængerne.

„Ei, du Skomagerdreng! Du skal ikke have saadant et Hastværk,“ sagde Soldaten til ham, „der bliver ikke noget af, før jeg kommer! men vil du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrtoi, saa skal Du faae fire Skilling! men Du maa tage Benene med Dig!“ Skomagerdrengen vilde

Gjerne have de fire Skilling, og pilede afsted
hen efter Fyrtoiet, gav Soldaten det, og —
ja nu skal vi faae at høre!

Udenfor Byen var der muret en stor Galge,
rundt om stod Soldaterne og mange hundrede
tusinde Menneſter. Kongen og Dronningen
sod paa en deilig Throne lige over for Dom-
meren og det hele Raad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen,
men da de vilde ſlaae Strikken om hans Hals,
ſagde han, at man jo altid tillod en Cynder
før han udstod ſin Straf, at faae et uſkyldigt
Dnſke opfyldt. Han vilde ſaa gjerne ryge en
Pibe Tobak, det var jo den, ſidſte Pibe han fik
i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke ſige nei til, og
ſaa tog Soldaten ſit Fyrtoi og ſlog Ild, een,
to, tre! og der stod alle Hundene, den med
Dine ſaa ſtore ſom Theekopper, den med Dine
ſom et Karethjul og den, der havde Dine ſaa
ſtore ſom Rundetaarn!

„Hielp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!“
sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa
Dommerne og hele Raadet, tog en ved Be-
nene og en ved Næsen og kastede dem mange
Favne op i Veiret, saa de faldt ned og sloges
reent i Stykker.

„Jeg vil ikke!“ sagde Kongen, men den
største Hund tog baade ham og Dronningen,
og kastede dem bagefter alle de Andre; da blev
Soldaterne forfrækkede og alle Folkene raabte:
„lille Soldat, Du skal være vor Konge og have
den deilige Prindsesse!“

Saa satte de Soldaten i Kongens Karetsk
og alle tre Hunde bandse foran og raabte
„Hurra!“ og Drengene peeb i Fingrene og
Soldaterne presenterede. Prindsessen kom ud
af Kobberslottet og blev Dronning, og det
kunde hun godt lide! Brylluppet varede i ott
Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde
store Dine.

Lille Claus og store Claus.

Der vare i en By to Mænd, som begge havde selv samme Navn, begge to hed de Claus, men den ene eiede fire Heste og den anden kun en eneste Hest; for nu at kunne skille dem fra hinanden, kaldte man ham, som havde fire Heste, den store Claus, og ham, som kun havde den ene Hest, lille Claus. Nu skulde vi høre, hvorledes de to havde det, for det er en virkelig Historie!"

Hele Ugen igjennem maatte lille Claus pløie for store Claus, og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store Claus ham igjen med alle sine fire, men kun eengang om Ugen, og det var om Søndagen. Husfa! hvor smeldede lille Claus med sin Pidsk over alle fem Heste, de vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen skinnede saa deiligt, og alle Klokker i Kirkeetaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede, og gik med Psalmebog under Armen

hen at høre Præsterne prædike og de saae paa lille Claus, der ploiede med fem Heste, og han var saa fornoiet, at han smeldede igjen med Pidsken og raabte: „hyy, alle mine Heste!“

„Det maa Du ikke sige,“ sagde store Claus, „det er jo kun den ene Hest, der er din!“

Men da der igjen gik Nogen forbi til Kirke, glemte lille Claus, at han ikke maatte sige det, og raabte da: „hyy, alle mine Heste!“

„Ja, nu vil jeg bede Dig at lade være!“ sagde store Claus, „for siger Du det endnu een gang, saa slaar jeg din Hest for Panden, saa den skal ligge Død paa Stedet, da er det forbi med den!“

„Jeg skal saameen ikke sige det mere!“ sagde lille Claus, men da der kom Folk forbi, og de nikkede god Dag, blev han saa fornoiet, og syntes det saae dog saa raskt ud, at han havde fem Heste til at ploie sin Mark, og saa smeldede han med Pidsken, og raabte: „hyy, alle mine Heste!“

„Jeg skal hygge dine Heste!“ sagde store Claus, og tog Tøirekollen og slog lille Claus's eneste Hest for Panden, saa at den faldt om, og var ganske død.

„Ak nu har jeg slet ingen Heste mere!“ sagde lille Claus og gav sig til at græde. Siden flaaede han Hesten, tog Huden og lod den godt tørre i Vinden, puttede den saa i en Pose, som han tog paa Nakken, og gik ad Byen til for at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Vej at gaae, skulde igjennem en stor mørk Skov, og nu blev det et frygteligt ondt Veir; han gik ganske vild, og før han kom paa den rette Vej, var det Altsen, og altfor langt til at komme til Byen eller hjem igjen, før det blev Nat.

Næt ved Veien laae der en stor Bondegård, Skubberne udenfor vare skudte fra Vinduerne, men Lyset kunde dog ovenfor skimte ud. Der tænkte sig vel faae Lov at blive Natten over, tænkte lille Claus, og gik hen at banke paa.

Bondekonen lukkede op, men da hun hørte hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gå sin Vej, hendes Mand var ikke hjemme, og hun tog ikke imod nogen Fremmede.

„Naa, saa maa jeg da ligge udenfor,“ sagde lille Claus, og Bondekongen lukkede Døren for ham.

Tæt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skuur med et fladt Straatag.

„Der kan jeg ligge oppe!“ sagde lille Claus, da han saae Taget, „det er jo en deilig Seng. Storken flyver vel ikke ned og bider mig i Benene.“ For der stod en levende Stork oppe paa Taget, hvor den havde sin Rede.

Nu krob lille Claus op paa Skuret, hvor han laae og vendte sig, for at ligge rigtig godt. Træskudberne for Vinduerne sluttede ikke oven til, og saa kunde han see lige ind i Stuen.

Der var dækket et stort Bord med Blin og Steg og saadan en deilig Fæst, Bondekongen og Degnen sad til Bords og ellers stod ingen

andre, og hun skænkede for ham og han staa paa Tisken, for det var noget han holdt af.

„Hvem der dog kunde faae noget med!“ sagde lille Claus, og rakte Hovedet lige hen mod Vinduet. Gud, hvilken deilig Kage han kunde see staae derinde! Jo, det var Gildet!

Nu horte han Een komme ridende paa Landeveien hen imod Huset, det var Bondetjennens Mand, som kom hjem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Sygdom, at han aldrig kunde taale at see Degne; kom der en Degn for hans Dine, blev han ganske rasende. Derfor var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind for at sige god Dag til Konen, da han vidste Manden ikke var hjemme, og den gode Kone satte derfor al den deiligste Mad, hun havde, for ham; da de nu horte Manden kom, bleve de saa forskrækkede, og Konen bad Degnen krybe ned i en stor tom Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo, at den stakkels Mand ikke kunde taale at see

Degne. Konen gjemte gesvindt al den deilig^e Mad og Vin inde i sin Bagerovn, for havde Manden faaet den at see, saa havde han nok spurgt, hvad den skulde betyde.

„Åh ja!“ sukkede lille Claus oppe paa Stueret, da han saa al Maden blive borte.

„Er der nogen der oppe?“ spurgte Bondemanden og kigede op paa lille Claus. „Hvorfor ligger Du der? Kom heller med ind i Stuen!“

Saa fortalte lille Claus, hvorledes han havde forvildet sig, og bad om han maatte blive Natten over.

„Ja vist!“ sagde Bondemanden, „men nu skulde vi først have lidt at leve af!“

Konen tog meget venlig imod dem begge to, dækkede et langt Bord og gav dem et stort Fad Brød. Bondemanden var sulten og spiste med rigtig Appetit, men lille Claus kunde ikke lade være at tænke paa den deilige Steg, Fiske og Røge, han vidste stod inde i Ovnen.

Under Bordet ved sine Fodder havde han lagt sin Sæl med Hestehuden i, for vi veed

jo, at det var den han var gaaet hjemme fra med, for at faae den solgt i Byen. Broden vilde slet ikke smage ham, og saa traadte han paa sin Pose, og den tørre Hud i Sækken knirkede ganske høit.

„Hys!“ sagde lille Claus til sin Sæk, men traadte i det samme paa den igjen, saa knirkede det meget høiere end før.

„Nei! hvad har du i din Pose?“ spurgte Bonden igjen.

„Det er en Trolldmand!“ sagde lille Claus, „han siger, at vi skal ikke spise Brød, han har heret hele Dvnen fuld af Steg og Fisk og Kage.

„Hvad for noget!“ sagde Bonden, og lukkede gesvindt Dvnen op, hvor han saae al den deilige Mad, Konen havde gjemt, men som han nu troede, at Trolldmanden i Posen havde heret til dem. Konen turde ikke sige noget, men satte strax Maden paa Bordet, og saa spiste de baade af Fisken og Stegen og Kagen. Nu traadte lille Claus paa sin Pose igjen, saa Huden knirkede.

„Hvad siger han nu?“ spurgte Bonden.

„Han siger,“ sagde lille Claus, „at han ogsaa har hevet tre Glasfer Biin til os, de staae henne i Krogen ved Dvnen!“ Nu maatte Konen tage Vinen frem, hun havde gjemt, og Bondemanden drak og blev saa lystig, saadan en Troldmand, som lille Claus havde i Posen, vilde han da grumme gjerne eie.

Kan han ogsaa høre Tanden frem?“ spurgte Bonden, „ham gad jeg nok see, for nu er jeg lystig!

„Ja,“ sagde lille Claus, „min Troldmand kan Alt, hvad jeg vil forlange. Ikke sandt Du?“ spurgte han og traadte paa Posen, saa det knirkede. „Kan Du høre, han siger jo? Men Tanden seer saa fæl ud, det er ikke værd at see ham!“

„O, jeg er slet ikke bange, hvorledes kan han vel see ud?“

„Ja, han vil vise sig ganske livagtig som en Degn!“

"Hu!" sagde Bonden, "det var fælt! I maa vide, at jeg kan ikke taale at see Degne! men det er nu det samme, jeg veed jo, det er Tanden, saa finder jeg mig vel bedre i det! Nu har jeg Courage! men han maa ikke komme mig for nær."

"Nu skal jeg spørge min Troldmand," sagde lille Claus, traadte paa Posen og holdt sit Dre til.

"Hvad siger han?"

"Han siger, at I kan gaae hen og lukke Kisten op, der staaer i Krogen, saa vil I see Tanden, hvor han kuckelurer, men I maae holde paa Laaget at han ikke slipper ud."

"Vil I hjelpe mig med at holde paa det!" sagde Bonden og gik hen til Kisten, hvor Rosen havde gjemt den virkelige Degn, der sad og var saa bange.

Bonden løstede Laaget lidt og kigede ind under det: "hu!" skreg han, og sprang tilbage. "So, nu saae jeg ham, han saae ganske ud, som vores Degn! nei, det var forstrækkeligt!"

Det maatte der driffes paa, og saa dræbte de endnu til langt ud paa Natten.

„Den Troldmand maa Du sælge mig,“ sagde Bonden, „forlang for den Alt, hvad Du vil! ja, jeg giver dig strax en heel Skjeppe Penge!“

„Nei, det kan jeg ikke!“ sagde lille Claus, „tænk dog, hvor meget Gavn jeg kan have af denne Troldmand!“

„Åh, jeg vilde saa grumme gjerne have den,“ sagde Bonden, og blev ved at bede.

„Ja,“ sagde da lille Claus tilsidst, „da Du har været saa god at give mig Hushjælp i Nat, saa kan det være det samme, Du skal faae Troldmanden for en Skjeppe Penge, men jeg vil have Skjeppen topfuld.“

„Det skal Du faae,“ sagde Bonden, „men Kisten derhenne maa Du tage med Dig, jeg vil ikke have den en Time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder deri endnu.“

Lille Claus gav Bonden sin Sæk med den tørre Hud i, og fik en heel Skjeppe Penge,

og det topmaalt, for den. Bondemanden for-
ærede ham endogsaa en stor Trillebør til at
fjøre Pengene og Kisten paa.

„Farvel!“ sagde lille Claus, og saa fjørte
han med sine Penge og den store Kiste, hvori
endnu Degnen sad.

Paa den anden Side af Skoven var en
stor dyb Å, Vandet løb saa stærkt afsted, at
man knap kunde svømme imod Strømmen;
man havde gjort en stor ny Bro derover, lille
Claus holdt midt paa den, og sagde ganske
høit, for at Degnen inde i Kisten kunde høre
det:

„Nei, hvad skal jeg dog med den tosfede
Kiste? den er saa tung, som der var Stene
i! jeg bliver ganske træt af at fjøre den læn-
ger, jeg vil derfor kaste den ud i Åen, seiler
den saa hjem til mig, er det godt, og gjør
den det ikke, saa kan det ogsaa være det samme.“

Nu tog han i Kisten med den ene Haand, og
løstede lidt paa den, ligesom om han vilde styrte
den ned i Vandet.

„Nei lad være!“ raabte Degnen inde i Kisten, „lad mig bare komme ud!“

„Hu!“ sagde lille Claus, og lod som han blev bange. „Han sidder endnu der inde! saa maa jeg gesvindt have den ud i Aaen, at han kan drukne!“

„D nei, o nei!“ raabte Degnen, „jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge, vil Du lade være!“

„Ja det er en anden Sag!“ sagde lille Claus, og lukkede Kisten op. Degnen krob strax ud og stødte den tomme Kiste ud i Vandet, og gik til sit Hjem, hvor lille Claus fik en heel Skjeppe Penge, een havde han jo faaet ferud af Vondemanden, nu havde han da hele sin Trillebør fuld af Penge!

„See, den Hest fik jeg da ganske godt betalt!“ sagde han til sig selv da han kom hjem i sin egen Stue, og væltede alle Pengene af i en stor Hob midt paa Gulvet. „Det vil ærgre store Claus, naar han faaer at vide, hvor riig

jeg er blevet ved min ene Hest, men jeg vil dog ikke lige reent ud sige ham det!"

Nu sendte han en Dreng hen til store Claus, for at laane et Skjeppemaal.

"Hvad mon han vil med det!" tænkte store Claus, og smurte Tjære under Bunden for at der kunde hænge lidt ved af det, som maalttes, og det gjorde der da ogsaa, thi da han fik Skjeppen tilbage, hang der tre nye Solv-Dtte-Skillinger ved.

"Hvad for noget?" sagde den store Claus, og løb strax hen til den Lille: "Hvor har Du faaet alle de mange Penge fra?"

"O det er for min Hestehud, jeg solgte den i Aftes!"

"Det var saamaen godt betalt!" sagde store Claus, løb gesvindt hjem, tog en Dre, og slog alle sine fire Heste for Panden, trak Huden af dem, og fjørte med disse ind til Byen.

"Huder! Huder! hvem vil kjøbe Huder!" raabte han igjennem Gaderne.

Alle Skomagere og Garvere kom løbende, og spurgte, hvad han vilde have for dem.

„En Skjeppe Penge for hver,” sagde store Claus.

„Er Du gal?” sagde de allesammen, „troer Du, vi have Penge i Skjeppeviis?”

„Huder, Huder! hvem vil kjøbe Huder,” raabte han igjen, men alle dem, som spurgte, hvad Huderne kostede, svarede han: „en Skjeppe Penge.”

„Han vil gjøre Nar af os,” sagde de Allesammen, og saa toge Skomagerne deres Spanderemme og Garverne deres Skjødskind, - og begyndte at prygle paa store Claus.

„Huder, Huder!” vrængede de af ham, „ja vi skal give Dig en Hud, der skal spytte røde Grise! ud af Byen med ham!” raabte de, og store Claus maatte skynde sig alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været.

„Naa!” sagde han, da han kom hjem, „det skal lille Claus faae betalt, jeg vil slaae ham ihjel for det!”

Men hjemme hos den lille Claus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok vær-

ret saa ærrig og slem imod ham, men han var dog ganske bedrøvet, og tog den døde Kone og lagde hende i sin varme Seng, om hun ikke kunde komme :il Live igjen; der skulde hun ligge hele Natten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han gjort før.

Som han nu sad der om Natten, gik Døren op og store Claus kom ind med sin Dre; han vidste nok, hvor lille Claus's Seng var, gik lige hen til den og slog nu den døde Bedstemoder for Panden, idet han troede, det var lille Claus.

„See saa!“ sagde han, „nu skal Du ikke narre mig mere!“ og saa gik han hjem igjen.

„Det er dog en slem ond Mand!“ sagde lille Claus, „der vilde han slaae mig ihjel, det var dog godt for den gamle Mutter, hun allerede var død, ellers havde han taget Livet af hende!“

Nu gav han den gamle Bedstemoder Søndagsklæderne paa, laante en Hest af sin Nabo,

D
spændte den for Bognen og satte den gamle Bedstemoder op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde falde ud, naar han kjørte til, og saa rullede de afsted igjennem Skoven, da Solen stod op, vare de udenfor en stor Kro, der holdt lille Claus stille, og gik ind for at faae noget at leve af.

Kromanden havde saa mange, mange Penge, han var ogsaa en meget god Mand, men hidsig, som der var Peber og Tobak i ham.

„God Morgen!“ sagde han til lille Claus. „Du er tidlig kommet i Stadsklæderne i Dag.“

„Ja,“ sagde lille Claus, „jeg skal til Byen med min gamle Bedstemoder, hun sidder derude paa Bognen, jeg kan ikke faae hende ind i Stuen. Vil I ikke bringe hende et Glas Mjød, men I maa tale lovlig høit, for hun kan ikke godt høre.“

„Jo, det skal jeg!“ sagde Kromanden, og skænkede et stort Glas Mjød, som han gik med til den døde Bedstemoder, der var stillet op i Bognen.

„Her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“ sagde Kromanden, men den døde Kone sagde da ikke et Ord, men sad ganske stille! —

„Hører I ikke!“ raabte Kromanden ligesaa høit, han kunde, „her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“

Endnu engang raabte han det samme og saa nok engang, men da hun slet ikke rørte sig ud af Stedet, blev han vred og kastede hende Glasset lige ind i Ansigtet, saa Mjøden løb hende lige ned over Næsen, og hun faldt baglænds om i Vognen, for hun var kun stille op og ikke bundet fast.

„Naada!“ raabte lille Claus, sprang ud af Døren og tog Kromanden i Brystet! „der har Du slaaet min Bedstemoder ihjel! Vil Du bare see, der er et stort Hul i hendes Pande!“

„O det var en Ulykke!“ raabte Kromanden og slog Hænderne sammen! „det kommer alt sammen af min Hidsighed! Søde lille Claus, jeg vil give dig en heel Skjeppe Penge og

lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men tie bare stille, for ellers hugge de Hovedet af mig, og det er saa ækelt!"

Saa fik lille Claus en heel Skjeppe Penge, og Kromanden begravede den gamle Bedstemoder, som det kunde være hans egen.

Da nu lille Claus kom hjem igjen med de mange Penge, sendte han strax sin Dreng over til store Claus, for at bede, om han ikke maatte laane et Skjeppemaal.

"Hvad for Noget?" sagde store Claus, "har jeg ikke flaaet ham ihjel! Da maa jeg dog selv see efter," og saa gik han selv over med Skjeppen til lille Claus.

"Nei hvor har Du dog faaet alle de Penge fra?" spurgte han, og spilede rigtigt Dinene op ved at see alle dem, der vare komne til. —

"Det var min Bedstemoder og ikke mig, Du slog ihjel!" sagde lille Claus, "hende har jeg nu solgt og faaet en Skjeppe Penge for!"

"Det var saamæn godt betalt!" sagde store Claus og skyndte sig hjem, tog en Dre og

Flug strax sin gamle Bedstemoder ihjel, lagde hende op i Bognen, fjørte ind til Byen, hvor Apothekeren boede, og spurgte, om han vilde kjøbe et dødt Menneske.

"Hvem er det, og hvor har I faaet det fra?" spurgte Apothekeren.

"Det er min Bedstemoder!" sagde store Claus, jeg har slaaet hende ihjel, for en Skjeppe Penge!"

"Gud bevare os!" sagde Apothekeren. "I snakker over Eder! siig dog ikke saadan noget, for saa kan I miste Hovedet!" — Og nu sagde han ham rigtigt, hvad det var for noget forfærdeligt Ondt, han havde gjort, og hvilket slet Menneske han var, og at han burde straffes; store Claus blev da saa forfærdet, at han sprang lige fra Apothekelet ud i Bognen, pidssede paa Hestene og foer hjem, men Apothekeren og alle Folk troede han var gal, og lod ham derfor fjøre, hvorhen han vilde.

"Det skal Du faae betalt!" sagde store Claus, da han var ude paa Landeveien! "ja

det skal Du faae betalt, lille Claus!" og nu tog han, saasnart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille Claus og sagde, „nu har Du narret mig igjen! først slog jeg mine Heste ihjel, saa min gamle Bedstemoder! Det er altsammen din Skyld, men aldrig skal Du narre mig meer," og saa tog han lille Claus om Livet og puttede ham i sin Sæk, tog ham saa paa Nakken og raabte til ham: „nu gaaer jeg ud og drukner dig!"

Det var et langt Stykke at gaae, før han kom til Naen, og lille Claus var ikke saa let at bære. Veien gik lige tæt forbi Kirken. Orgelet spillede og Folk sang saa smukt der inde; saa satte store Claus sin Sæk med lille Claus i tæt ved Kirkedøren, og tænkte det kunde være ganske godt, at gaae ind og høre en Psalme først, før han gik videre: lille Claus kunde jo ikke slippe ud og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

„Ak ja! ak ja!" suckede lille Claus inde i Sækken; han vendte sig og vendte sig, men

det var ham ikke mueligt at faae løst Baandet op; i det samme kom der en gammel, gammel Dvægdriver, med kridhvidt Haar og en stor Støttekjæp i Haanden; han drev en heel Drift af Røer og Tyre foran sig, de løb paa Sækken, som lille Claus sad i, saa den væltebe.

„Åk ja!“ sukkede lille Claus, „jeg er saa ung og skal allerede til Himmerig!“

„Og jeg Stakkel!“ sagde Dvægdriveren, „er saa gammel og kan ikke komme der endnu!“

„Løb op for Sækken!“ raabte lille Claus, „kryb i mit Sted derind, saa kommer Du strax til Himmerige!“

„Ja det vil jeg grumme gjerne,“ sagde Dvægdriveren og løste op for lille Claus, der strax sprang ud.

„Vil Du saa passe Dvæget,“ sagde den gamle Mand, og krøb nu ind i Posen, som lille Claus bandt for, og gik saa sin Vej med alle Røerne og Tyrene.

Lidt efter kom store Claus ud af Kirken, han tog sin Sæk igjen paa Nakken, syntes

rigtignok at den var bleven saa let, for den gamle Dvægdriver var ikke mere end halv saa tung som lille Claus! „hvor han er blevet let at bære! ja det er nok fordi jeg har hørt en Psalme!“ saa gik han hen til Naen, der var dyb og stor, fastede Sækken med den gamle Dvægdriver ud i Vandet og raabte efter ham, for han troede jo, at det var lille Claus: „Se! saa! nu skal Du ikke narre mig mere!“

Saa gik han hjemad, men da han kom hen, hvor Beiene krydsede, mødte han lille Claus, som drev afsted med alt sit Dvæg.

„Hvad for noget!“ sagde store Claus, „har jeg ikke druknet dig?“

„Jo!“ sagde lille Claus, „Du fastede mig jo ned i Naen for en lille halv Time siden!“

„Men hvor har Du faaet alt det deilige Dvæg fra?“ spurgte store Claus.

„Det er Søqvæg!“ sagde lille Claus, „jeg skal fortælle dig den hele Historie, og Tak skal Du ogsaa have, fordi Du druknede mig, nu er jeg ovenpaa, er rigtig riig, kan Du troe! —

Jeg var saa bange, da jeg laae inde i Sækken, og Binden peeb mig om Dreene, da du kastede mig ned fra Broen i det kolde Vand. Jeg sank ligestrax til Bunds, men jeg stødte mig ikke, for dernede vorer det deiligste bløde Græs. Det faldt jeg paa, og strax blev Posen lukket op, og den deiligste Jomfru, i kridhvide Klæder og med en grøn Krands om det vaade Haar, tog mig i Haanden, og sagde: „Er Du der lille Claus? der har Du for det første noget Dvæg! en Mil oppe paa Veien staaer endnu en heel Drift, som jeg vil forære dig!“ — Nu saae jeg, at Aaen var en stor Landevei for Havfolkene. Nede paa Bunden gik og kjørte de lige ud fra Søen og heelt ind i Landet, til hvor Aaen ender. Der var saa deiligt med Blomster, og det friskeste Græs, og Fiskene, som svømmede i Vandet, de smuttede mig om Dreene, ligesom her Fuglene i Lusten. Hvor der var pene Folk og hvor der var Dvæg, det gik paa Grøfter og Gjerder!“ —

„Men hvorfor er Du strax gaaet herop til os igjen,” spurgte store Claus. „Det havde jeg ikke gjort, naar der var saa nydeligt dernede!”

„Jo,” sagde lille Claus, „det er just paa tidst gjort af mig! Du horer jo nok, at jeg siger dig: Havpigen sagde, at en Mill oppe paa Beien, — og ved Beien mener hun jo Aaen, for andet Sted kan hun ikke komme, — staaer endnu en heel Drift Dvæg til mig. Men jeg veed hvor Aaen gaaer i Bugter, snart her, snart der, det er jo en heel Omvei, nei saa gjør man det kortere af, naar man kan det, at komme her op paa Land og drive tvers over til Aaen igjen, derved sparer jeg jo næsten en halv Mill og kommer gesvindere til mit Havqvæg!”

„O du er en lykkelig Mand!” sagde store Claus, „troer Du, jeg ogsaa faaer Havqvæg, naar jeg kommer ned paa Bunden af Aaen!”

„Jo, det skulde jeg tænke,” sagde lille Claus, „men jeg kan ikke bære dig i Sæf-

ken hen til Naen, Du er mig for tung, vil Du selv gaae der hen og saa krybe i Posen, saa skal jeg med største Fornøielse kaste dig ud."

"Tak skal Du have!" sagde store Claus, "men saaer jeg ikke Havqvæg, naar jeg kommer ned, saa skal jeg prygle dig, kan Du troe!"

"D nei! vær ikke saa stem!" og saa gik de hen til Naen. Da Dvæget, som var tørstig, saae Vandet, løb det alt hvad det kunde, for at komme ned at drikke.

"See, hvor det skynder sig!" sagde lille Claus; "det længes efter at komme ned paa Bunden igjen!"

"Ja hjælp nu først mig!" sagde store Claus, "for ellers saaer Du Prygl!" og saa krøb han i den store Sæk, som havde ligget tværs over Ryggen paa en af Tyrene. "Væg en Steen i, for ellers er jeg bange jeg ikke synker," sagde store Claus.

"Det gaaer nok!" sagde lille Claus, men lagde dog en stor Steen i Sækken, bandt Baandet fast til, og stødte saa til den: Plump!

der laae store Claus ude i Naen og sank strax ned til Bunds.

„Jeg er bange, han ikke finder Dvæget!“ sagde lille Claus, og drev saa hjem med hvad han havde.

Prindsessen paa Erten.

Der var engang en Prinds; han vilde have sig en Prindsesse, men det skulde være en rigtig Prindsesse. Saa reiste han hele Verden rundt, for at finde saadan en, men alle vegne var der noget i Veien, Prindsesser vare der nok af, men om det vare rigtige Prindsesser, kunde han ikke ganske komme efter, altid var der noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da hjem igjen og var saa bedrøvet, for han vilde saa gjerne have en virkelig Prindsesse.

En Aften blev det da et frygteligt Veir; det lynede og tordnede, Regnen skyllede ned,

det var ganske forfækkeligt! Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Konge gik hen at lukke op.

Det var en Prindsesse, som stod udenfor. Men Gud hvor hun saae ud af Regnen og det onde Veir! Vandet løb ned af hendes Haar og hendes Klæder, og det løb ind af Næsen paa Skoen og ud af Hælen, og saa sagde hun, at hun var en virkelig Prindsesse.

„Ja, det skal vi nok faae at vide!“ tænkte den gamle Dronning, men hun sagde ikke noget, gik ind i Sovestuen, tog alle Sengklæderne af og lagde en Vort paa Bunden af Sengen, derpaa tog hun tyve Matrasser, lagde dem ovenpaa Vorten, og saa endnu tyve Vedderbuuns-Dyner oven paa Matrasserne.

Der skulde nu Prindsessen ligge om Natten.

Om Morgenens spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

„D forfækkeligt slet!“ sagde Prindsessen,

„Jeg har næsten ikke lukket mine Dine den hele Nat! Gud veed, hvad der har været i Sengen? Jeg har ligget paa noget haardt, saa jeg er ganske bruun og blaa over min hele Krop! Det er ganske forfækkeligt!“

Saa kunde de see, at det var en rigtig Prindsesse, da hun gjennem de tyve Matrasser og de tyve Wedderbuuns Dynner havde mærket Urtten. Saa omfkindet kunde der ingen være, uden en virkelig Prindsesse.

Prindsen tog hende da til Rone, for nu vidste han, at han havde en rigtig Prindsesse, og Urtten kom paa Kunstammeret, hvor den endnu er at see, dersom ingen har taget den.

See, det var en rigtig Historie!

Den lille Idas Blomster.

„Mine stakkels Blomster ere ganske døde!“ sagde den lille Ida. „De vare saa smukke iafte, og nu hænge alle Bladene visne! Hvorfor gjøre de det?“ spurgte hun Studenten, der sad i Sophaen; for ham holdt hun saa meget af, han kunde de allerdeiligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder: Hjæter med smaa Madamraer i, der dansede; Blomster og store Slotte, hvor Dørene kunde lukkes op; det var en lystig Student! „Hvorfor see Blomsterne saa daarlige ud i Dag?“ spurgte hun igjen, og viste ham en heel Bouquet, der var ganske visnen.

„Ja veed Du, hvad de feile!“ sagde Studenten. „Blomsterne have været paa Bal i Nat, og derfor hænge de med Hovedet!“

„Men Blomsterne kunne jo ikke danses!“ sagde den lille Ida.

„Jo,“ sagde Studenten, „naar det bliver

mørkt og vi andre sove, saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige Nat har de Bal!"

"Kan der ingen Børn komme med paa det Bal?"

"Jo," sagde Studenten, "småabitte Gaaseurter og Lillieconvaller!"

"Hvor bandse de pæneste Blomster," spurgte lille Ida.

"Har Du ikke tidt været ude af Porten ved det store Slot, hvor Kongen boer om Sommeren, hvor den deilige Have er med de mange Blomster? Du har jo seet Svanerne, der svømme hen til dig, naar Du vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtigt Bal, kan Du troe!"

"Jeg var der ude i Haven igaar med min Moder!" sagde Ida, "men alle Bladene vare af Træerne, og der var slet ingen Blomster meer! hvor ere de? I Sommer saae jeg saa mange!"

"De ere inde paa Slottet!" sagde Studenten. "Du maa vide, at ligesaa snart Kongen

og alle Hoffolkene flytte herind til Byen, saa løbe Blomsterne strax fra Haven op paa Slot-
tet og ere lystige. Det skulde Du see! De
to allersmukkeste Roser sætte sig paa Thronen,
og saa ere de Konge og Dronning. Alle de
røde Hanekamme stille sig op ved Siden, og
staae og bukke, de ere Kammerjunker. — Saa
komme alle de nydeligste Blomster, og saa er
der stort Bal, de blaa Violer foreskille smaa
Socadetter, de danser med Hyazinter og Cro-
cus, som de kalde Frøkener! Tulipanerne og
de store gule Lillier, det er gamle Fruer, de
passe paa, at der bliver danset net, og at det
gaaer pænt til!”

„Men,” spurgte lille Ida, „er der ingen,
som gjør Blomsterne noget, fordi de danser
paa Kongens Slot?”

„Der er Ingen, som rigtigt veed af det!”
sagde Studenten. „Sommetider, om Natten,
kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der
skal passe paa derude, han har et stort Knippe
Nøgler med sig, men saasnart Blomsterne høre

Nøglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bag ved de lange Gardiner og stikke Hovedet frem. „Seg kan lugte, her ere nogle Blomster inde,“ siger den gamle Slotsforvalter, men han kan ikke see dem.

„Det er morsomt!“ sagde den lille Ida og klappede i Hænderne. „Men kunde jeg heller ikke see Blomsterne?“

„Jo,“ sagde Studenten, „hust bare paa, naar du kommer der ud igjen, at kige ind af Vinduet, saa seer Du dem nok. Det gjorde jeg i Dag, der laae en lang guul Paaskeallie i Sophaen og strakte sig, det var en Hofdame!“

„Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme der ud? Kan de komme den lange Vej?“

„Ja, det kan Du troe!“ sagde Studenten, „for naar de ville, saa kunne de flyve. Har Du ikke nok seet de smukke Sommerfugle, de røde, gule og hvide, de see næsten ud som Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne

af Stilkken høit op i Luften, og har da
flaaet med Bladene, ligesom de vare smaa
Binger, og saa fløi de; og da de førte sig
godt op, fik de Lov at flyve om ogsaa ved
Dagen, skulde ikke hjem igjen, og sidde stille
paa Stilkken, og saa blev Bladene tilsidst til
virkelige Binger. Det har Du jo selv seet!
Det kan ellers gjerne være, at Blomsterne inde
i den botaniske Have aldrig have været ude
paa Kongens Slot, eller veed, at der er saa
lystigt der om Matten. Nu skal jeg derfor
sige dig noget! saa vil han blive saa forbausset,
den botaniske Professor, der boer ved Siden
af, Du kjender ham jo nok? Naar Du kom-
mer ind i hans Have, skal Du fortælle
en af Blomsterne, at der er stort Bal ude
paa Slottet, saa siger den det igjen til alle de
andre, og da flyve de afsted; kommer da Pro-
fessoren ud i Haven, saa er der ikke en eneste
Blomst, og han kan slet ikke forstaae, hvor de
ere henne."

„Men hvor kan Blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kunne jo ikke tale!“

„Nei, det kunne de rigtignok ikke!“ svarede Studenten; „men saa gjøre de Pantomime! Har Du ikke nok seet, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne, og bevæge alle de grønne Blade, det er ligesaa tydeligt, som om de talte!“

„Kan Professorens da forstaae Pantomime?“ spurgte Ida.

„Ja, det kan Du troe! Han kom en Morgen ned i sin Have og saa en stor Brændenælde staae at gjøre Pantomime med Blade til en deilig rød Mellem; den sagde, du er saa nydelig og jeg holder saa meget af dig! men saadan noget kan Professorens nu slet ikke lide, og slog strax Brændenælden over Blade, for de ere dens Fingre, men saa brændte han sig, og fra den Tid tør han aldrig røre ved en Brændenælde.“

„Det var morsomt!“ sagde den lille Ida og loe.

„Er det at hilse Barnet saadan noget

ind!" sagde den kjædelige Cancellieraad, der var kommen i Bisit og sad i Sophaen; han kunde slet ikke lide Studenten og gnavede alletider, naar han saa ham klippe de løierlige, moersomme Billeder: snart en Mand, der hang i en Galge og holdt et Hjerte i Haanden, for han var en Hjertethv, snart en gammel Her, der red paa en Koft og havde sin Mand paa Næsen; det kunde Cancellieraaden ikke lide, og saa sagde han, ligesom nu, „er det noget, at bilde Barnet ind! det er den dumme Phantasie!"

Men den lille Ida syntes dog, det var saa morsomt, hvad Studenten fortalte om hendes Blomster, og hun tænkte saa meget derpaa. Blomsterne hang med Hovedet, fordi de vare trætte af at danske hele Natten, de vare bestemt syge. Saa gik hun med dem hen til alt sit andet Legetoi, der stod paa et pænt lille Bord, og hele Skuffen var fuld af Stads. I Dukkensengen laae hendes Dukke, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: „Du maa virkelig staae op, Sophie, og tage til

Takke med at ligge i Skuffen i Nat, de stakkels Blomster ere syge, og saa maa de ligge i din Seng, maaskee de da blive raske!" og saa tog hun Duffen op, men den saae saa tvær ud og sagde ikke et eneste Ord, for den var vred, fordi den ikke maatte beholde sin Seng.

Saa lagde Ida Blomsterne i Duffesengen, trak det lille Teppe heelt op om dem og sagde, nu skulde de ligge smukt stille, saa vilde hun koge Theevand til dem, at de kunde blive raske og komme op imorgen, og hun trak Gardinerne tæt om den lille Seng, for at Solen ikke skulde skinne dem ind i Vinene.

Hele Aftenen igjennem kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvad Studenten havde fortalt hende, og da hun nu selv skulde i Seng, maatte hun først hen bag Gardinerne, der hang ned for Vinduerne, hvor hendes Moders deilige Blomster stod, baade Hyacinther og Tulipaner, og saa hvidskede hun ganske sagte: Jeg veed nok, I skal paa Bal i Nat! men Blomsterne lod,

som om de ingenting forstod og rørte ikke et Blad, men lille Ida vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommet i Seng, laae hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at see de deilige Blomster dandse derude paa Kongens Slot. „Mon mine Blomster virkelig have været med?“ Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Natten vaagnede hun igjen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Cancellieraaden skjændte paa og sagde vilde bilde hende noget ind. Der var ganske stille i Sovestuen, hvor Ida laae; Natlampen brændte hende paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

„Mon mine Blomster nu ligge i Sophies Seng?“ sagde hun ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!“ Hun reiste sig lidt og saae hen til Døren, der stod halv paa Klem, derinde laae Blomsterne og alt hendes Legetoi. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Claveer inde i Stuen, men ganske sagte,

og saa nydeligt, som hun albrig før havde hørt det.

„Nu danser vi alle Blomsterne derinde!“ sagde hun, „o Gud, hvor jeg dog gjerne vilde see det!“ men hun turde ikke staa op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. „Vær dog dog vilde komme herind,“ sagde hun; men Blomsterne kom ikke og Musikken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var altfor deilig, hun krøb ud af sin lille Seng og gik ganske sagte hen til Døren og kiggede ind i Stuen. Nei, hvor det var moersomt, hvad hun fik at see!

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gennem Vinduet midt ind paa Gulvet! det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Hyacintherne og Tulipanerne stode i to lange Rækker paa Gulvet, der vare slet ingen flere i Vinduet, der stode tomme Potter, nede paa Gulvet dansede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordentlig Rjæde og holdt højt

andre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Claveret sad en stor guul Lillie, som lille Ida bestemt havde seet i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt: „nei, hvor den ligner Frøken Line!“ men da loe de Allesammen af ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ogsaa ligesaadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til den deilige Musik! Slet ingen mærkede den lille Ida. Nu saae hun en stor blaa Crocus hoppe midt op paa Bordet, hvor Legetoiet stod, gaae lige hen til Dukkensengen og trække Gardinerne til Side, der laae de syge Blomster, men de reiste sig strax op og nikkede ned til de andre at de ogsaa vilde med at dansse. Den gamle Røgmand, som Underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pæne Blomster, de saae slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøiede.

Det var ligesom om noget faldt ned af Bordet, Ida saa derhen, det var Fastelavns-Riset, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa meget nydeligt, og oveni sad en lille Bordsdukke, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den Cancellieraaden gik med. Fastelavns-Riset hoppede paa sine tre røde Træbeen midt ind imellem Blomsterne, og trampede ganske stærkt, for det dansede Masurka, og den Dans kunde de andre Blomster ikke, fordi de vare saa lette og kunde ikke trampe.

Bordsduken paa Fastelavnsriset blev lige med eet stor og lang, snurrede sig rundt ovenover Papirblomsterne og raabte ganske høit: „Se det at bilde Barnet saadan noget ind! det er den dumme Phantasie!“ og saa lignede Bordsduken ganske accurat Cancellieraaden med den brede Hat, saa ligesaa gul og gnaven ud. men Papirblomsterne slog ham om de tynde Been, og saa krøb han sammen igjen og blev en lille bitte Bordsdukke. Det var saa morsomt at

see! den lille Ida kunde ikke lade være at lee. Fastelavnsriset blev ved at dandse, og Cancellie-raaden maatte dandse med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille gule Bordsukke med den store, sorte Hat. Da bad de andre Blomster for ham, især de, der havde ligget i Dukkensengen, og saa lod Fastelavnsriset være. I det samme bankede det ganske stærkt inde i Skuffen, hvor Idas Dukke, Sophie, laae ved saa meget andet Legetoi; Røgmanden løb hen til Kanten af Bordet, lagde sig langs ud paa sin Mave og fik Skuffen en lille Smule trukket ud. Der reiste Sophie sig op, og saa ganske forundret rundtomkring. „Her er nok Bal!“ sagde hun; „hvorfor er der ingen, der har sagt mig det!“

„Vil Du dandse med mig?“ sagde Røgmanden.

„Jo, Du er en pæn En at dandse med!“ sagde hun og vendte ham Ryggen. Saa satte hun sig paa Skuffen og tænkte, at nok en af Blomsterne vilde komme at engagere hende, men der kom

ingen, saa hoftede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke Gen. Røgmanden dansede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt!

Da nu ingen af Blomsterne syntes at see Sophie, lod hun sig dumpe fra Skuffen lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Alarm; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hun ikke havde slaaet sig, og de vare alle saa nydelige imod hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde slet ikke slaaet sig, og alle Idas Blomster sagde Tak for den deilige Seng og holdt saa meget af hende, tog hende midt hen paa Gulvet hvor Maanen skinnede, dansede med hende, og alle de andre Blomster gjorde en Kreds udenom; nu var Sophie fornøiet! og hun sagde, de maatte gjerne beholde hendes Seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i Skuffen.

Men Blomsterne sagde: „Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! imorgen ere vi ganske døde; men siig til den

lille Ida, at hun skal begrave os ude i Haven, hvor Kanarifuglen ligger, saa vore vi op igjen til Sommer og blive meget smukkere!"

"Nei, I maae ikke døe!" sagde Sophie, og saa kysede hun Blomsterne; i det samme gik Salsdøren op, og en heel Mængde deilige Blomster kom dansende ind, Ida kunde slet ikke begribe, hvor de vare komne fra, det var bestemt alle Blomsterne ude fra Kongens Slot. Allerforrest gik to deilige Roser, og de havde smaa Guld kroner paa, det var en Konge og en Dronning, saa kom de nydeligste Levkoier og Nelliker og de hilste til alle Sider. De havde Musik med, store Balmuer og Pioner blæste i Urtebælge saa de vare ganske røde i Hovedet. De blaa Klokker og de smaa hvide Sommergjække klingede, ligesom de havde Bjelker paa. Det var en morsom Musik. Saa kom der saa mange andre Blomster, og de dansede allesammen, de blaa Violer og de røde Bellis, Gaaseurterne og Lillieconvallerne.

Og alle Blomsterne kyskede hinanden, det var nydeligt at see!

Tilfældt sagde Blomsterne hinanden god Nat, saa listede ogsaa den lille Ida sig hen i Sengen, hvor hun drømte om alt, hvad hun havde seet.

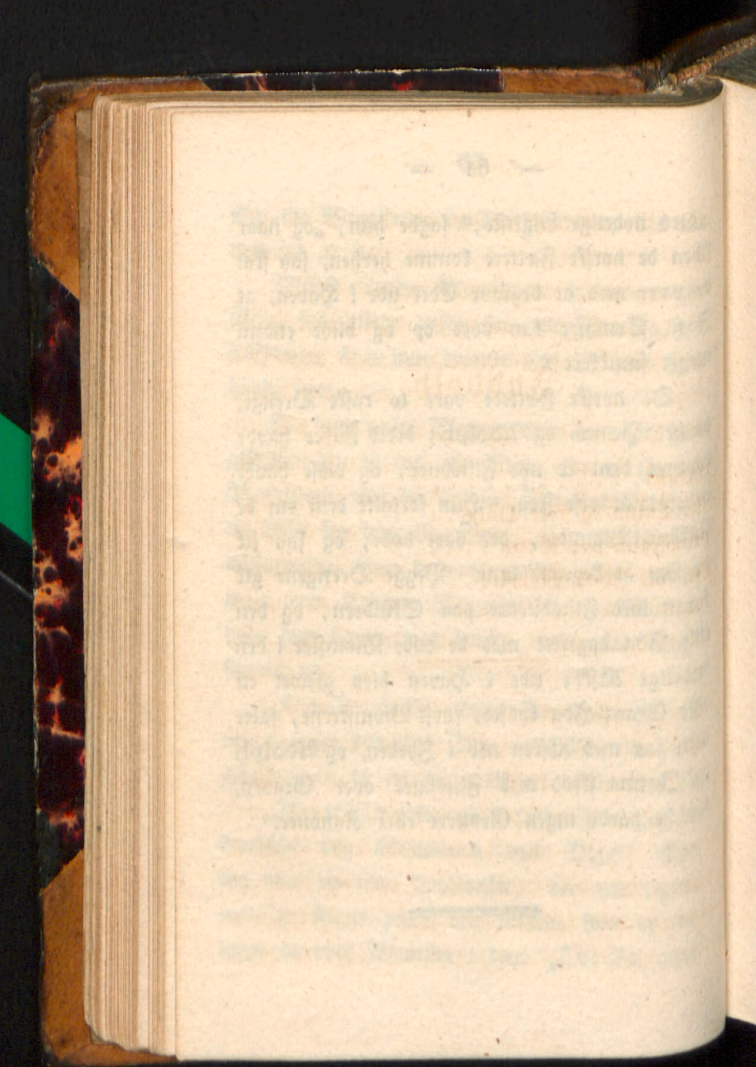
Da hun næste Morgen kom op, gik hun gesvindt hen til det lille Bord, for at see om Blomsterne vare der endnu, hun trak Gardinet til Side fra den lille Seng, ja, der laae de allesammen, men de vare ganske visne, meget meer end igaar. Sophie laae i Stuffen, hvor hun havde lagt hende, hun saae meget søvnig ud.

„Kan Du huske, hvad Du skulde sige til mig,“ sagde den lille Ida, men Sophie saae ganske dum ud og sagde ikke et eneste Ord.

„Du er slet ikke god,“ sagde Ida, „og de bandkede dog allesammen med Dig.“ Saa tog hun en lille Papirsæske, der var tegnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun op og lagde de døde Blomster i den. „Det skal være

eders nydelige Liigkiste," sagde hun, "og naar siden de norske Fætttere komme herhen, saa skal de være med at begrave Eder ude i Haven, at I til Sommer kan vore op og blive endnu meget smukkere!"

De norske Fætttere vare to raske Drengene, de hed Jonas og Adolph; deres Fader havde foræret dem to nye Glitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Begge Drengene gik foran med Glitsbuerne paa Skuldren, og den lille Ida bagefter med de døde Blomster i den nydelige Kiste; ude i Haven blev gravet en lille Grav; Ida kyskede først Blomsterne, satte dem saa med Kisten ned i Jorden, og Adolph og Jonas skjød med Glitsbuer over Graven, for de havde ingen Geværer eller Kanoner.

Indhold.

	Side.
Hyrtoiet	1
Lille Claus og store Claus	17
Prindsessen paa Verten	42
Den lille Idas Blomster	45

Index

1	Index
17	Index of the names of the persons
41	Index of the names of the places
43	Index of the names of the things

E v e n t y r.

Eventyr,
fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

Andet Sæfte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. H. Reigel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1835.

Tommelise.

Der var engang en Kone, som saa gjerne vilde have sig et lille bitte Barn, men hun vidste slet ikke, hvor hun skulde faae et fra; saa gik hun hen til en gammel Hex og sagde til hende: „Jeg vilde saa inderlig gjerne have et lille Barn, vil Du ikke sige mig, hvor jeg dog skal faae et fra?“

„Jo, det skal vi nok komme ud af!“ sagde Hæren. „Der har Du et Bygkorn, det er slet ikke af den Slags, som groer paa Bondemandens Mark, eller som Hønsene faae at spise, læg det i en Urtepotte, saa skal Du faae noget at see!“

„Tak skal Du have!“ sagde Konen og gav Herren tolv Skilling, gik saa hjem, plantede Bygkornet, og strax vorte der en deilig stor Blomst op, den saae ganske ud, som en Tulipan, men Bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i Knop.

„Det er en nydelig Blomst!“ sagde Konen, og kysede den paa de smukke røde og gule Blade, men lige i det hun kysede, gav Blomsten et stort Knald, og aabnede sig. Det var en virkelig Tulipan, kunde man nu see, men midt inde i Blomsten, paa den grønne Stol, sad der en lille bitte Pige, saa fiin og nydelig, hun var ikke uden en Tomme lang, og derfor kaldtes hun Tommelise.

En nydelig lakeret Baldnødskal fik hun til Bugge, blaa Violblade vare hendes Matrasser og et Rosenblad hendes Dverdyne; der sov hun om Natten, men om Dagen legede hun paa Bordet, hvor Konen havde sat en Tallerken, som hun havde lagt en heel Krands om med Blomster, der stak deres Stilk ned i Vandet; her stod

et stort Tulipanblad, og paa dette maatte Tommelise sidde og seile fra den ene Side af Tallerkenen til den anden; hun havde to hvide Hestehaar at roe med. Det saae just deilig ud. Hun kunde ogsaa synge, o saa fiint og nydeligt, som man aldrig her havde hørt. —

En Nat, som hun laae i sin smukke Seng, kom der en hæsleg Skruptudse hoppende ind af Vinduet; der var en Rude itu. Skruptudsen var saa styg, stor og vaad, den hoppede lige ned paa Bordet, hvor Tommelise laae og sov under det røde Rosenblad.

„Det var en deilig Kone til min Søn!“ sagde Skruptudsen, og saa tog hun fat i Baldnøbskallen, hvor Tommelise sov, og hoppede bort med hende gennem Ruden, ned i Haven.

Der løb en stor, bred Å; men lige ved Bredden var det sumpet og muddret; her boede Skruptudsen med sin Søn. Uh! han var og saa styg og fæl, lignede ganske sin Moder: „koar, koar, brekke-ke-ke!“ det var alt hvad han

kunde sige, da han saae den nydelige lille Pige i Baldnødskallen.

„Snak ikke saa høit, for ellers vaagner hun!“ sagde den gamle Skruptudse, „hun kunde endnu løbe fra os, for hun er saa let, som et Svaneduun! vi ville sætte hende ud i Naen paa et af de brede Nakandeblande, det er for hende, der er saa let og lille, ligesom en D! der kan hun ikke løbe bort, mens vi gjøre Stadsestuen istand nede under Mudderet, hvor I skulle boe og bygge!“

Ude i Naen vorte der saa mange Nakander med de brede grønne Blade, der see ud som de flyde oven paa Vandet; det Blad, som var længst ude, var ogsaa det allerstørste; der svømte mede den gamle Skruptudse ud og satte Baldnødskallen med Tommelise.

Den lillebitte Stakkel vaagne de ganske tidlig om Morgen, og da hun saae, hvor hun var, begyndte hun saa bitterligt at græde, for der var Vand paa alle Sider af det store grønne Blad, hun kunde slet ikke komme i Land.

Den gamle Skruptudse sad nede i Mudderet og pyntede sin Stue op med Siv og gule Naknappe, — der skulde være rigtigt net for den nye Svigerdatter, — svømmede saa med den stygge Son ud til Bladet, hvor Tommelise stod, de vilde hente hendes pæne Seng, den skulde sættes op i Brudekammeret, for hun selv kom der. Den gamle Skruptudse neiede saa dybt i Vandet for hende og sagde: „her skal Du see min Son, han skal være Din Mand, og I skal boe saa deiligt nede i Mudderet!“

„Roar, roar! brekkeleker!“ det var Alt, hvad Sønnen kunde sige.

Saa toge de den nydelige lille Seng og svømmede bort med den, men Tommelise sad ganske alene og græd paa det grønne Blad, for hun vilde ikke boe hos den fæle Skruptudse eller have hendes hæslige Son til sin Mand. De smaa Fiske, som svømmede nede i Vandet, havde nok seet Skruptudsen og hørt hvad hun sagde, derfor skal de Hovederne op, de vilde dog see den lille Pige. Saa snart de

fik hende at see, fandt de hende saa nydelig, og det gjorde dem saa ondt, at hun skulde ned til den stygge Skruptudse. Nei, det skulde aldrig skee. De flokkede sig nede i Vandet rundt om den grønne Stilk, der holdt Bladet, hun stod paa, gnavede med Tænderne Stilkens over, og saa flød Bladet ned af Naen, bort med Tommelise, langt bort, hvor Skruptudsen ikke kunde komme.

Tommelise seilede forbi saa mange Stæder, og de smaa Fugle sad i Buskene, saae hende og sang „hvilken nydelig lille Tomfrue!“ Bladet med hende svømmede længer og længer bort; saaledes reiste Tommelise udenlands.

En nydelig lille hvid Commerfugl blev ved at flyve rundt omkring hende, og satte sig til sidst ned paa Bladet, for den kunde saa godt lide Tommelise, og hun var saa fornøiet, for nu kunde Skruptudsen ikke naae hende og det var saa deilig, hvor hun seilede; Solen skinnede paa Vandet, det var ligesom det deiligste Guld. Saa tog hun sit Livbaand, bandt den

ene Ende om Sommerfuglen, den anden Ende af Baandet satte hun fast i Bladet; det gled da meget hurtigere affted og hun med, for hun stod jo paa Bladet.

I det samme kom der en stor Oldenborre flyvende, den fik hende at see og i Dieblicket slog den sin Klo om hendes smækkre Liv og sloi op i Træet med hende, men det grønne Blad svømmede ned af Aaen og Sommerfuglen sloi med, for han var bundet til Bladet og kunde ikke komme løs.

Gud, hvor den stakkels Tommelise blev forfækket, da Oldenborren sloi op i Træet med hende, men hun var dog allermest bedrøvet for den smukke, hvide Sommerfugl, hun havde bundet fast til Bladet; dersom han nu ikke kunde komme løs, maatte han jo sulte ihjel. Men det brød Oldenborren sig ikke noget om. Den satte sig med hende paa det største, grønne Blad i Træet, gav hende det Gode af Blomsterne at spise og sagde, at hun var saa nydelig, skjøndt hun slet ikke lignede

en Oldenborre. Siden kom alle de andre Oldenborrer, der boede i Træet, og gjorde Visit; de saae paa Tommelise, og Froken=Oldenborrerne trak paa Gølehornene og sagde: „hun har dog ikke mere end to Been, det seer ynkeligt ud. Hun har ingen Gølehorn!“ sagde den anden. „Hun er saa smækker i Livet, sy! hun seer ud ligesom et Menneske! Hvor hun er styg!“ sagde alle Hun=Oldenborrerne, og saa var Tommelise dog saa nydelig; det syntes ogsaa den Oldenborre, som havde taget hende, men da alle de andre sagde, hun var hæslig, saa troede han det tilsidst ogsaa og vilde slet ikke have hende; hun kunde gaa, hvor hun vilde. De fløi ned af Træet med hende og satte hende paa en Gaaseurt; der græd hun, fordi hun var saa styg, at Oldenborrerne ikke vilde have hende, og saa var hun dog den deiligste, man kunde tænke sig, saa fin og klar som det skønneste Rosenblad.

Hele Sommeren igjennem levede den stakkels Tommelise ganske alene i den store Skov.

Hun flettede sig en Seng af Græsstraa og hang den under et stort Skræppeblad, saa kunde det ikke regne paa hende; hun pillede det Søde af Blomsterne og spiste, og drak af Duggen, der hver Morgen stod paa Bladene; saaledes gik Sommer og Efteraar, men nu kom Vinteren, den kolde, lange Vinter. Alle Fuglene, der havde sjunget saa smukt for hende, fløi deres Bei, Træerne og Blomsterne visnede, det store Skræppeblad, hun havde boet under, rullede sammen og blev kun en guul, visnen Stilk, og hun frøs saa forfærdeligt, for hendes Klæder vare itu og hun var selv saa fiin og lille, den stakkels Tommelise, hun maatte fryse ihjel. Det begyndte at snee og hver Sneeflug, der faldt paa hende, var, som naar man kaster en heel Skuffe fuld paa os, thi vi ere store og hun var kun en Tomme lang. Saa svøbte hun sig ind i et visstent Blad, men det vilde ikke varme, hun rystede af Kulde.

Tæt udenfor Skoven, hvor hun nu var

Kornet, laae en stor Kornmark, men Kornet var forlænge siden borte, kun de nøgne, tørre Stubbe stode op af den frosne Jord. De vare ligesom en heel Skov for hende at gaae imellem, o, hun rystede saadan af Kulde. Saa kom hun til Markmusens Dor. Den var et lille Hul inde under Korn=Stubbene. Der boede Markmusen luunt og godt, havde hele Stuen fuld af Korn, et deiligt Kjøkken og Spiiskammer. Den stakkels Tommelise stillede sig indensfor Døren, ligesom en anden fattig Diggers pige og bad om et lille Stykke af et Bøgkorn, for hun havde i to Dage ikke faaet det mindste at spise.

„Din lille Stakkel!“ sagde Markmusen, for det var igrunden en god gammel Markmus, „kom Du ind i min varme Stue og spis med mig!“

Da hun nu syntes godt om Tommelise, sagde hun: „Du kan gjerne blive hos mig i Vinter, men Du skal holde min Stue pæn reen og fortælle mig Historier, for dem holder

jeg meget af, og Tommelise gjorde, hvad den gode, gamle Markmuus forlangte og havde det da grumme godt.

„Nu faae vi nok snart Besøg!“ sagde Markmuseu, „min Naboe pleier hver Ugesdag at besøge mig. Han sidder bedre endnu inden Bægge, end jeg; har store Sale og gaaer med saadan en deilig, sort Fløielspels! bare Du kunde faae ham til Mand, saa var Du godt forserget; men han kan ikke see. Du maa fortælle ham de nydeligste Historier, Du veed!“

Men det brød Tommelise sig ikke om, hun vilde slet ikke have Naboen, for han var en Muldvarp. Han kom og gjorde Bisit i sin sorte Fløielspels, han var saa riig og saa lærd, sagde Markmuseu, hans Huusleilighed var ogsaa over tyve Gange større, end Markmuseus, og Lærdom havde han, men Solen og de smukke Blomster kunde han slet ikke lide, dem snakkede han ondt om, for han havde aldrig seet dem. Tommelise maatte synge og hun sang baade „Didenborre flyv, flyv!“ og „Mun-

ken gaaer i Enge," saa blev Muldvarpen for-
liebt i hende, for den smukke Stemmes Skyld,
men han sagde ikke noget, han var saadan en
sindig Mand. —

Han havde nylig gravet sig en lang Gang
gjennem Jorden fra sit til deres Huus, i den
fik Markmusen og Tommelise Lov til at
spadsere, naar de vilde. Men han bad dem
ikke blive bange for den døde Fugl, som laae
i Gangen; det var en heel Fugl med Fjer og
Næb, der vist var død for ganske nylig, da
Vinteren begyndte, og nu gravet ned, just hvor
han havde gjort sin Gang.

Muldvarpen tog et Stykke Trosse i Mun-
den, for det skinner jo ligesom Lid i Mørke,
og gik saa foran og lyste for dem i den lange,
mørke Gang; da de saa kom, hvor den døde
Fugl laae, satte Muldvarpen sin brede Næse
mod Loftet og stødte Jorden op, saa der blev et
stort Hul, som Lyset kunde skinne ned igjennem.
Midt paa Gulvet laae en død Svale, med de
smukke Vinger trykkede fast ind om Siderne,

Benene og Hovedet trukne ind under Fjedrene; den stakkels Fugl var bestemt død af Kulde. Det gjorde Tommelise saa ondt for den, hun holdt saa meget af alle de smaa Fugle, de havde jo hele Sommeren sjunget og quiddret saa smukt for hende, men Muldvarpen stødte til den med sine korte Been og sagde: „Nu piber den ikke meer! det maa være ynkeligt at blive født til en lille Fugl! Gud skee Lov, at ingen af mine Børn blive det; saadan en Fugl har jo ingen Ting uden sit Quivit og maa sulte ihjel til Vinteren!“

„Ja, det maa I, som en fornuftig Mand, nok sige,“ sagde Markmusen. „Hvad har Fuglen for al sit Quivit, naar Vinteren kommer? Den maa sulte og fryse; men det skal vel ogsaa være saa stort!“

Tommelise sagde ikke noget, men da de to andre vendte Ryggen til Fuglen, boiede hun sig ned, skød Fjedrene tilside, der laae over dens Hoved, og kyskede den paa de tullede Dine. Maaskee var det den, som sang saa

smukt for mig i Sommer," tænkte hun, "hvordan skaffede mig megen Glæde, den kjære, smukke Fugl!"

Muldvarpen stoppede nu Hullet til, som Dagen skinnede igjennem, og fulgte saa Damerne hjem. Men om Natten kunde Tommelise slet ikke sove, saa stod hun op af sin Seng og flettede af Hø et stort smukt Teppe, og det bar hun ned og bredte rundt om den døde Fugl, lagde blød Bomuld, hun havde fundet i Markmusens Stue, paa Siderne af Fuglen, for at den kunde ligge varmt i den kolde Jord.

"Farvel Du smukke lille Fugl!" sagde hun, "Farvel og Tak for din deilige Sang i Sommer, da alle Træerne vare grønne og Solen skinnede saa varmt paa os!" Saa lagde hun sit Hoved op til Fuglens Bryst, men blev i det samme ganske forfækket, thi det var lige som noget bankede der indenfor. Det var Fuglens Hjerter. Fuglen var ikke død, den

laae i Dvale, og var nu bleven opvarmet og fik Liv igjen.

Om Efteraaret saa flyve alle Svalerne bort til de varme Lande, men er der een der forsinker sig, saa fryser den saaledes, at den falder ganske død ned, bliver liggende, hvor den falder, og den kolde Snee lægger sig ovenover.

Tommelise rystede ordentligt, saa forstrækket var hun blevet, for Fuglen var jo en stor, stor en imod hende, der kun var en Tomme lang, men hun tog dog Mod til sig, lagde Bomulden tættere om den stakkels Svale, og hentede et Krusemynteblad, hun selv havde havt til Dverdyne, og lagde det over Fuglens Hoved.

Næste Nat listede hun sig igjen ned til den, og da var den ganske levende, men saa nat, den kunde kun et lille Dieblil lukke sine Dine op og see Tommelise, der stod med et Stykke Troske i Haanden, for anden Lygte havde hun ikke.

"Tak skal Du have, Du nydelige lille Barn!" sagde den syge Svale til hende, "jeg

er blevet saa deilig opvarmet! snart faaer jeg mine Kræfter og kan flyve igjen, ude i det varme Solskin!"

"D!" sagde hun, "det er saa koldt udenfor, det sneer og fryser! bliv Du i din varme Seng, jeg skal nok pleie Dig!"

Hun bragte da Evalen Vand i et Blomsterblad, og den drak og fortalte hende, hvorledes den havde revet sin ene Binge paa en Tornebusk og kunde derfor ikke flyve saa stærkt, som de andre Evaler, som da fløj bort, langt bort til de varme Lande. Den var da tilfældet ned paa Jorden, men mere kunde den ikke huske, og vidste slet ikke, hvorledes den var kommet her.

Hele Vinteren blev den nu hernebe og Tommelise var god imod den og holdt saa meget af den; hverken Muldvarpen eller Marmusen fik det mindste at vide derom, for de kunde jo ikke lide den stakkels fattige Evale.

Saa snart Foraaret kom og Solen varmede ind i Jorden, sagde Evalen Farvel til Tom-

melise, der aabnede Hullet, som Muldvarpen havde gjort ovenover. Solen skinnede saa deilig ind til dem, og Evalen spurgte, om hun ikke vilde følge med, hun kunde sidde paa dens Ryg, de vilde flyve langt ud i den grønne Skov. Men Tommelise vidste, det vilde bedrøve den gamle Markmuus, om hun saaledes forlod hende.

"Nei, jeg kan ikke!" sagde Tommelise.
"Farvel, farvel! Du gode, nydelige Pige!" sagde Evalen og sloi ud i Solskinnet. Tommelise saae efter den, og Vandet kom i hendes Dine, for hun holdt saa meget af den stakkels Evale.

"Qvivit! qvivit!" sang Fuglen og sloi ind i den grønne Skov. —

Tommelise var saa bedrøvet. Hun fik slet ikke Lov at komme ud i det varme Solskin; Kornet, der var saaet paa Algeren, henover Markmusens Huus, vorte ogsaa høit op i Veiret, det var en heel tyk Skov for den stakkels lille Pige, som jo kun var en Tomme lang.

"Nu skal Du i Sommer spe paa dit Udseende!" sagde Markmusen til hende, for nu

havde Naboen, den kjedelige Muldvarp i den sorte Fløielspels, friet til hende. „Du skal have baade Uldent og Linned! Du skal have at sidde og ligge paa, naar Du bliver Muldvarpens Kone!“

Tommelise maatte spinde paa Haandteen, og Markmusen leiede fire Udderkoppe til at spinde og væve Nat og Dag. Hver Aften gjorde Muldvarpen Bisit og snakkede da altid om, at naar Sommeren fik Ende, saa skinnede Solen ikke nær saa varmt, den brændte jo nu Jorden fast, som en Steen; ja naar Sommeren var ude, saa skulde Brylluppet staae med Tommelise; men hun var slet ikke fornoiet, for hun holdt ikke noget af den kjedelige Muldvarp. Hver Morgen, naar Solen stod op, og hver Aften, naar den gik ned, listede hun sig ud i Døren og naar saa Vinden skilte Toppe af Kornet ad, saa at hun kunde see den blaa Himmel, tænkte hun paa, hvor lyst og smukt der var herude, og onskede saameget, at hun igjen maatte faae den kjære Svale at see;

men den kom aldrig mere, den fløi vist langt borte i den smukke grønne Skov.

Da det nu blev Esteraar, havde Tommelise hele sit Udstyr færdigt.

„Om fire Uger skal Du have Bryllup!“ sagde Markmusen til hende. Men Tommelise græd og sagde, hun vilde ikke have den kjædelige Muldvarp.

„Snik snak!“ sagde Markmusen, „gør Dig ikke obsternassig, for ellers skal jeg bide Dig med min hvide Tand! Det er jo en deilig Mand, Du faaer! hans sorte Fløielspels har Dronningen selv ikke Mage til! Han har baade i Kjøkken og Kjælder. Tak Du Gud for ham!“

Saa skulde de have Bryllup. Muldvarpen var allerede kommet, for at hente Tommelise; hun skulde boe med ham, dybt nede under Jorden, aldrig komme ud i den varme Sol, for den kunde han ikke lide. Det stakkels Barn var saa bedrøvet, hun skulde nu sige den smukke Sol farvel, som hun dog hos

Markmusen havde faaet Lov at see paa i Døren.

„Farvel, Du klare Sol!“ sagde hun og rakte Armene høit op i Veiret, gik ogsaa en lille Smule udenfor Markmusens Huus; thi nu var Kornet høstet, og her stod kun de tørre Stubbe. „Farvel, farvel!“ sagde hun og slog sine smaa Arme om en lille rød Blomst, der stod. „Hils den lille Svale fra mig, dersom Du faaer den at see!“

„Qvivot, qvivot!“ sagde det i det samme over hendes Hoved; hun saae op, det var den lille Svale, der just kom forbi. Saasnart den saae Tommelise, blev den saa fornøiet; hun fortalte den, hvor nødigt hun vilde have den stikke Muldvarp til Mand, og at hun saa skulde boe dybt under Jorden, hvor aldrig Solen skinnede. Hun kunde ikke lade være at græde derved.

„Nu kommer den kolde Vinter,“ sagde den lille Svale, „jeg flyver langt bort til de varme Lande, vil Du følge med mig? Du kan sidde paa min Ryg! bind Dig kun fast med

dit Livbaand, saa flyve vi bort fra den stygge Muldvarp og hans mørke Stue, langt bort over Bjergene til de varme Lande, hvor Solen skinner smukkere end her, hvor der altid er Sommer og deilige Blomster. Flyv kun med mig, Du søde lille Tommelise, som har reddet mit Liv, da jeg laae forfrossen i den mørke Jordkjelder!

„Ja, jeg vil følge med Dig!“ sagde Tommelise, og satte sig op paa Fuglens Ryg, med Fødderne paa dens udbredte Vinge, bandt sit Belte fast i een af de stærkeste Fjær og saa fløi Svalen høit op i Luften, over Skov og over Sø, høit op over de store Bjerge, hvor der altid ligger Sne, og Tommelise frøs i den kolde Luft, men saa krob hun ind under Fuglens varme Fjær og stak kun det lille Hoved frem for at see al den Deilighed under sig.

Saa kom de til de varme Lande. Der skinnede Solen meget klarere end her, Himlen var to Gange saa høi og paa Grøfter og Gjerder vorte de deiligste grønne og blaa

Blindruer. I Skovene hang Citroner og Appelsiner, her duftede af Myrther og Krusemynter, og paa Landeveien løb de nydeligste Børn og legede med store brogede Sommerfugle. Men Svalen fløj endnu længer bort, og det blev smukkere og smukkere. Under de deiligste grønne Træer ved den blaa Sø, stod et skinnende hvidt Marmorslot, fra de gamle Tider, Blinrankerne snoede sig op om de høie Piller; der overst oppe vare mange Svalereder, og i en af disse boede Svalen, som bar Tommelise. —

„Her er mit Hus!“ sagde Svalen; „men vil Du nu selv søge Dig een af de prægtige Blomster ud, som groe derne, saa skal jeg sætte Dig der og Du skal faae det saa nydeligt, Du vil ønske det!“

„Det var deilig!“ sagde hun, og klappede med de smaa Hænder.

Der laae en stor hvid Marmorsoffe, som var faldet om paa Jorden og knækket i tre Stykker, men mellem disse vorte de smukkeste

store hvide Blomster. Evalen fløi ned med Tommelise og satte hende paa et af de brede Blade; men hvor forundret blev hun ikke! der sad en lille Mand midt i Blomsten, saa hvid og gjennemsigtig, som han var af Glas; den nydeligste Guldkrone havde han paa Hovedet og de deiligste klare Binger paa Skuldrene, selv var han ikke større end Tommelise. Han var Blomstens Engel. I hver Blomst boede der saadan en lille Mand eller Kone, men denne var Konge over dem allesammen.

„Gud, hvor han er smuk!“ hvidskede Tommelise til Evalen. Den lille Prinds blev saa forskrækket for Evalen, thi den var jo en heel Rjæmpesugl imod ham, der var saa lille og fin, men da han saa Tommelise, blev han saa glad, hun var den allersmukkeste Pige, han endnu havde seet. Derfor tog han sin Guldkrone af sit Hoved og satte paa hendes, spurgte, hvad hun hed og om hun vilde være hans Kone, saa skulde hun blive Dronning over alle Blomsterne! Ja det var rigtignok en Mand, anderledes, end Skruptudsens Søn og Muldvar-

pen med den sorte Floielspels. Hun sagde derfor ja til den deilige Prinds og fra hver Blomst kom en Dame eller Herre, saa nydelig, det var en Lyst, hvor bragte Tommelise en Present, men den bedste af alle var et Par smukke Vinger af en stor hvid Glue; de bleve hæftede paa Tommelises Ryg og saa kunde hun ogsaa flyve fra Blomst til Blomst; der var saadan en Glæde og den lille Svale sad oppe i sin Nede og sang for dem, saa godt den kunde, men i Hjertet var den dog bedrøvet, for den holdt saa meget af Tommelise og vilde aldrig have været skilt fra hende.

„Du skal ikke hedde Tommelise!“ sagde Blomstens Engel til hende, det er et stygt Navn, og Du er saa smuk. Vi ville kalde Dig Maja!“

„Farvel! farvel!“ sagde den lille Svale, og fløj igjen bort fra de varme Lande, langt bort tilbage til Danmark; der havde den en lille Nede over Vinduet, hvor Manden boer, som kan fortælle Eventyr, for ham sang den „quivit, quivit!“ derfra have vi hele Historien.

Den uartige Dreng.

Der var engang en gammel Digter, saadan en rigtig god gammel Digter. En Aften, han sad hjemme, blev det et forfærdeligt ondt Veir udenfor; Regnen skyllede ned, men den gamle Digter sad luunt og godt ved sin Kaffelovn, hvor Ilden brændte og Ublerne snurrede.

„Der bliver da ikke en tør Traad paa de Stakler, som ere ude i det Veir!“ sagde han, for han var saadan en god Digter.

„D, luk mig op! jeg frøs og er saa vaad!“ raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Døren, medens Regnen skyllede ned og Blæsten rustede i alle Binduer.

„Din lille Stakkel!“ sagde den gamle Digter, og gik hen at lukke Døren op. Der stod en lille Dreng; han var ganske nøgen og Vandet drev af hans lange gule Haar. Han rykede af Kulde, var han ikke kommet ind, havde han vist maattet døe i det onde Veir.

„Din lille Stakkel!“ sagde den gamle Digter og tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa skal jeg nok faae Dig varmet! Bliv og et Øble skal Du faae, for Du er en deilig Dreng!“

Det var han ogsaa. Hans Dine saae ud som to klare Stjerner, og skjøndt Vandet flød ned af hans gule Haar, krollede det sig dog saa smukt. Han saae ud, som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rystede over sin hele Krop. I Haanden havde han en deilig Glitsbue, men den var ganske forðærvet af Regnen; alle Couleurerne paa de smukke Pile løbe ud i hinanden af det vaade Veir.

Den gamle Digter satte sig ved Kakkellovnen, tog den lille Dreng paa sit Skjød, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine, og kogte sød Bliv til ham; saa kom han sig, fik røde Kinder, sprang ned paa Gulvet, og dansede rundt om den gamle Digter.

„Du er en lystig Dreng!“ sagde den Gamle. „Hvad hedder Du?“

„Jeg hedder Amor!“ svarede han, „Kjender Du mig ikke? Der ligger min Flitsbue! den skyder jeg med, kan Du troe! See, nu bliver Veiret godt udenfor; Maanen skinner!“

„Men Din Flitsbue er fordærvet!“ sagde den gamle Digter.

„Det var slemt!“ sagde den lille Dreng, tog den op og saae paa den. „D, den er ganske tør, har slet ikke lidt nogen Skade! Strængen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve den!“ saa spændte han den, lagde en Piiil paa, sigtede og skød den gode gamle Digter lige ind i Hjertet: „Kan Du nu see, at min Flitsbue ikke var fordærvet!“ sagde han, loe ganske høit og lob sin Veir. Den uartige Dreng! saaledes at skyde paa den gamle Digter, der havde lukket ham ind i den varme Stue, været saa god mod ham og givet ham den deilige Viin og det bedste Væble.

Den gode Digter laae paa Gulvet og

græd, han var virkelig fludt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: „fy! hvor den Amor er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Børn, at de kunne tage sig iagt, og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!“

Alle de gode Børn, Piger og Dreng, han fortalte det til, toge sig saadan iagt for den flemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspeuleret! Naar Studenterne gaae fra Forelæsninger, saa løber han ved Siden af dem, med en Bog under Armen og en sort Kjole paa. De kunne slet ikke kjende ham, og saa tage de ham under Armen og troe, det er ogsaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Naar Pigerne gaae fra Præsten, og naar de staae paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa efter dem. Ja, han er alle Lider efter Folk! Han sidder i den store Lysekronen paa Theatret og brænder i lys Lue, saa Folk troe, det er en Lampe, men de mærke siden noget andet. Han løber

i Kongenshave og paa Bolden! ja, han har engang skudt Din Fader og Moder lige ind i Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal Du høre, hvad de sige. Ja, det er en slem Dreng, den Amor, ham skal Du aldrig have noget med at gjøre! han er efter alle Folk. Tænk engang, han stød endogsaa en Piiil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadan noget glemmer hun aldrig. Sy, den slemme Amor! Men nu kjender Du ham! veed, hvad han er for en uartig Dreng!

Reisefammeraten.

Den stakkels Johannes var saa bedrøvet, for hans Fader var meget syg og kunde ikke leve. Der var slet ingen uden de to inde i den lille Stue; Lampen paa Bordet var ved at brænde ud, og det var ganske sildigt paa Aftenen. —

„Du var en god Søn, Johannes!“ sagde den syge Fader, „vor Herre vil nok hjælpe Dig frem i Verden!“ og han saae med alvorlige milde Blikke paa ham, trak Beiret ganske dybt og døde; det var ligesom om han sov. Men Johannes græd, nu havde han slet ingen i hele Verden, hverken Fader eller Moder, Søster eller Broder. Den stakkels Johannes! Han laae paa sine Knæ foran Sengen og kyssede den døde Faders Haand, græd saa mange salte Taarer, men tilsidst lukkede hans Blikke sig og han sov ind med Hovedet paa den haarde Sengestælle.

Da drømte han en underlig Drøm; han saae, hvor Sol og Maane neiede for ham, og han saae sin Fader frisk og sund igjen og hørte ham lee, som han altid loe naar han var rigtig fornøiet. En deilig Pige, med Guldkrone paa sit lange smukke Haar, rakte Johannes Haanden, og hans Fader sagde, „seer Du, hvilken Brud Du har faaet? Hun er den deiligste i hele Verden.“ Saa vaagnede han, og alt det Smukke var borte, hans Fader laae død og kold i Sengen, der var slet ingen hos dem; den stakkels Johannes!

Ugen derefter blev den Døde begravet; Johannes gik tæt bag Kisten, kunde nu ikke mere saae den gode Fader at see, som havde holdt saa meget af ham; han hørte, hvor de kastede Jorden, ned paa Kisten, saae nu det sidste Hjørne af den, men ved den næste Skuffe Jord, der blev kastet ned, var det ogsaa borte; da var det ligesom hans Hjerte vilde gaae i Stykker, saa bedrøvet var han. Rundt om sang de en Psalme, det klang saa

smukt og Taarerne kom Johannes i Minde, han græd og det gjorde godt i hans Sorg. Solen skinnede deilig paa de grønne Træer, ligesom den vilde sige: „Du skal ikke være saa bedrøvet Johannes! Kan Du see, hvor smukt blaa Himmelen er; deroppe er nu Din Fader og beder den gode Gud, at det altid maa gaa Dig vel!“

„Jeg vil altid være god!“ sagde Johannes, „saa kommer jeg ogsaa op i Himlen til min Fader, og hvor det vil blive en Glæde, naar vi see hinanden igjen! hvor der vil være meget, jeg kan fortælle ham, og han vil igjen vise mig saa mange Ting, lære mig saa meget af alt det Deilige i Himlen, ligesom han lærte mig her paa Jorden. O hvor det vil blive en Glæde!“

Johannes tænkte sig det saa tydeligt, at han smilede derved, medens Taarerne endnu løb ham ned over Kinderne. De smaa Fugle sad oppe i Kastanietræerne og quiddrede „qui vit, qui it!“ de vare saa fornøiede, skjøndt de jo vare

med ved Begravelsen, men de vidste nok, at den døde Mand nu var oppe i Himlen, havde Ringer, langt smukkere og større end deres, var nu lykkelig, fordi han havde været god her paa Jorden, og derover vare de fornoiede. Johannes saae, hvor de sloi fra de grønne Træer, langt ud i Berden, og han fik da ogsaa saadan Lyst til at flyve med. Men først skar han et stort Trækors til at sætte paa sin Faders Grav, og da han om Aftenen bragte det der hen, var Graven pyntet med Sand og Blomster; det havde fremmede Folk gjort, for de holdt allesammen saa meget af den kjære Fader, som nu var død.

Lidlig næste Morgen pakkede Johannes sin lille Byldt sammen, glemte i sit Belte hele sin Arvepart, der var 50 Rdlr. og et Par Sølvskillinger, dermed vilde han vandre ud i Berden. Men først gik han hen paa Kirkegaarden til sin Faders Grav, læste sit „Fader vor“, og sagde: „Farvel Du kjære Fader! Jeg vil altid være et godt Menneske, og saa tør Du

noſ bede den gode Gud, at det maa gaae mig godt!”

Ude paa Marken, hvor Johannes gif, ſtode alle Blomſterne ſaa friſke og deilige i det varme Solſkin, og de nikkede i Vinden ligeſom om de vilde ſige: „Velkommen i det Grønne! Er her ikke nydeligt?” Men Johannes drejede ſig endnu engang om, for at ſee den gamle Kirke, hvor han, ſom lille Barn, var døbt, hvor han hver Søndag med ſin gamle Fader havde været i Kirke og ſjunget ſin Pſalme; da ſaae han høit oppe i et af Hulleerne i Taarnet, Kirke-Niſſen ſtaaе med ſin lille røde, ſpidſe Hue, han ſkøjgede for ſit Anſigt med den bøiede Arm, da ellers Solen ſkar ham i Dinene. Johannes nikkede Farvel til ham, og den lille Niſſe ſvingede ſin røde Hue, lagde Haanden paa Hjertet og kyſſede mange Gange paa Fingrene, for at viſe, hvor godt han onſkede ham det, og at han ret maatte gjøre en lykkelig Reife.

Johannes tænkte paa hvor meget ſmukt

han nu flulde faae at see i den store prægtige Verden, og gik længer og længer bort, saa langt som han aldrig før havde været; han kjendte slet ikke de Byer, han kom igjennem, eller de Menneſker, han mødte, nu var han langt ude mellem Fremmede.

Den første Nat maatte han lægge sig at sove i en Høſtal paa Marken, anden Seng havde han ikke. Men det var juſt nydeligt, syntes han, Kongen kunde ikke have det pænere. Den hele Mark med Aaen, Høſtallen og ſaa den blaa Himmel oven over, var juſt et ſmukt Sovokammer. Det grønne Græs med de ſmaa røde og hvide Blomſter var Gulvtæppe, Hyldebuſkene og de vilde Roſenhækker vare Blomſterbouquetter, og ſom Vandſad havde han hele Aaen med det klare, friſke Vand, hvor Sivene neiede, og ſagde kaade god Aften og god Morgen. Maanen var en rigtig ſtor Natlampe, høit oppe under det blaa Loft, og den ſtal ikke ſid i Gardinerne; Johannes kunde ſove ganſke roligt, og han gjorde det ogſaa, vaagnede forſt

igjen, da Solen stod op og alle de smaa Fugle rundt omkring, sang: „god Morgen! god Morgen! Er Du ikke oppe?“

Klokkerne ringede til Kirke, det var Søndag, Folk gik hen at høre Præsten og Johannes fulgte med dem, sang en Psalme og hørte Guds Ord, og det var ham ligesom han var i sin egen Kirke, hvor han var døbt, og havde sunget Psalmer med sin Fader.

Ude paa Kirkegaarden var der saa mange Grave, og paa nogle vorte der høit Græs. Da tænkte Johannes paa sin Faders Grav, det ogsaa maatte komme til at see ud som disse, nu han ikke kunde luge og pynte den. Han satte sig da ned og rykkede Græsset af, reiste Træorsene op, der vare faldne om, og lagde Krandsene, som Vinden havde revet bort fra Gravene, igjen paa deres Sted, idet han tænkte, maaskee at En gjør det samme ved min Faders Grav, nu jeg ikke kan gjøre det!

Uden for Kirkegaardsporten stod en gammel Tigger og støttede sig paa sin Krykke, Johan-

nes gav ham de Solvskillinger han havde og gik saa lykkelig og fornøiet længer frem, ud i den vide Verden.

Mod Aften blev det et skrækkeligt ondt Veir, Johannes skyndte sig for at komme under Tag, men det blev snart mørk Nat; da naaede han endelig en lille Kirke, der laae ganske eensom oppe paa en Høi, Døren stod til Lykke paa Klem, og han smuttede ind; her vilde han blive, til det onde Veir lagde sig.

„Her vil jeg sætte mig i en Krog! sagde han, „jeg er ganske træt, og kan nok trænge til at hvile mig lidt,“ saa satte han sig ned, foldede sine Hænder, og læste sin Aftenbøn og, inden han vidste af det, sov og drømte han, mens det lynede og tordnede udenfor.

Da han vaagnede igjen, var det midt ud paa Natten, men det onde Veir var trukket over, og Maanen skinnede ind af Vinduerne til ham. Midt paa Kirkegulvet stod der en aaben Liggeliste med en død Mand i, for han var endnu ikke begravet. Johannes var flet

ikke bange, for han havde en god Samvittighed, og han vidste nok, at de Døde gjør ingen noget; det er levende, onde Mennesker, der gjør Fortræd. Saadanne to levende, stemme Folk stod tæt ved den døde Mand, der var sat herind i Kirken, før han blev lagt ned i Graven, de vilde gjøre ham Fortræd, ikke lade ham ligge i sin Liigkiste, men kaste ham uden for Kirkedøren, den stakkels døde Mand.

„Hvorfor vil I gjøre det!“ spurgte Johannes, „det er ondt og slemt, lad ham sove i Jesu Navn!“

„D, Sniksnak!“ sagde de to fæle Mennesker, „han har narret os! han skulder os Penge, dem kunde han ikke betale, og nu er han oveni købet død, saa faae vi ikke en Skilling, derfor vil vi rigtig hævne os, han skal ligge som en Hund udenfor Kirkedøren!“

„Jeg har ikke meer end 50 Rdre.!“ sagde Johannes, det er hele min Arvepart, men den vil jeg gjerne give Eder, naar I vil ærligt love mig, at lade den stakkels døde Mand

i Fred. Jeg skal nok komme ud af det, uden de Penge; jeg har sunde stærke Lemmer, og vor Herre vil altid hjælpe mig!

„Ja,“ sagde de hæslige Mennesker, „naar Du saaledes vil betale hans Gjæld, skal vi saamæn ikke gjøre ham noget, det kan Du være vis paa!“ og saa tog de Pengene, Johannes gav dem, loe ordentligt ganske høit over hans Godhed, og gik deres Vej; men Johannes lagde Liget tilrette igjen i Kisten, foldede Hænderne paa det, sagde Farvel, og gik nok saa tilfreds videre gjennem den store Skov.

Rundtomkring, hvor Maanen kunde skinne ind i mellem Træerne, saae han de nydelige smaa Alfer lege nok saa lystigt; de lode sig ikke forstyrre, de vidste nok, han var et godt uskyldigt Menneske, og det er kun de onde Folk, der ikke maae saae Alferne at see. Nogle af dem vare ikke større end en Finger og havde deres lange gule Haar heftet op med Guldkamme, to og to gynge de paa de store Dugbraaber, der laae paa Bladene og det høie

Græs; sommetider trillede Draaben, saa faldt de ned mellem de lange Græsstraa og der blev en Latter og Støi af de andre Smaapustlinger. Det var uhyre morsomt! De sang og Johannes kjendte ganske tydeligt alle de smukke Viser, han havde lært som lille Dreng. Store brogede Vedderkoppe med Solvkroner paa Hovedet, maatte fra den ene Hæl til den anden spinde lange Hængebroer og Palladser, der, da den fine Dug faldt paa, saae ud som skinnende Glas i det klare Maanesskin. Saaledes varede det ved, lige til Solen stod op. De smaa Alfer krob da ind i Blomsterknoppene og Vinden tog i deres Broer og Slotte, der da fløi hen i Lusten, som store Spindelvær.

Johannes var nu kommet ud af Skoven, da en stærk Mandsstemme raabte bag ved ham!

„Holla, Kammerat! hvorhen gjælder Reisen?“

„Ud i den vide Verden!“ sagde Johannes.

„Jeg har hverken Fader eller Moder, er en fattig Knøs, men vor Herre hjælper mig nok!“

„Jeg vil ogsaa ud i den vide Verden!“
sagde den fremmede Mand. „Skal vi to gjøre
Følgeskab!“

„Ja nok!“ sagde Johannes, og saa fulg-
tes de ad. De kom snart til at holde meget
af hinanden, for de vare gode Menneſker begge
to. Men Johannes mærkede nok, at den
Fremmede var meget klogere end han, han
havde været næsten hele Verden rundt, og
vidste at fortælle om alt det Muelige, der
er til.

Solen var allerede høit oppe, da de satte
dem under et stort Træ, for at spise deres
Frokost; i det samme kom der en gammel
Kone. O, hun var saa gammel og gik ganske
krum, støttede sig paa en Krykkeſtok, og havde
paa sin Ryg et Knippe Brænde, som hun havde
samlet sig i Skoven. Hendes Forklæde var
hæftet op, og Johannes saa at tre store
Riis af Bregner og Pileqviste ſtaf ud fra
det. I det hun var ganske nær ved dem,
gleed hendes ene Fod, hun faldt om og gav

et høit Skrig, for hun havde brækket sit Been, den stakkels gamle Kone.

Johannes vilde strax, at de skulde bære hende hjem, hvor hun boede, men den Fremmede lukkede sin Randsel op, tog en Krukke frem, og sagde, at han havde her en Salve, der strax kunde gjøre hendes Been heelt og raskest, saa at hun selv kunde gaae hjem, og og det som om hun aldrig havde brækket Benet. Men derfor vilde han ogsaa, at hun skulde forære ham de tre Riis, hun havde i sit Forklæde.

„Det er godt betalt!“ sagde den Gamle og nikkede ganske underligt med Hovedet; hun vilde ikke saameget gjerne af med sine Riis, men det var heller ikke saa rart, at ligge med Benet brækket; saa gav hun ham Risene, og ligesaa snart han havde gnedet Salven paa Benet, reiste ogsaa den gamle Mutter sig op, og gik meget bedre end før. Det kunde den Salve gjøre. Men den var heller ikke at faae paa Apotheket.

„Hvad vil Du med de Riis?“ spurgte Johannes nu sin Reisekammerat.

„Det er tre pæne Urtekoste!“ sagde han, „dem kan jeg just lide, for jeg er en løierlig Tyr!“

Saa gik de endnu et godt Stykke.

„Nei, hvor det trækker op!“ sagde Johannes, og pegede ligesfrem; det er nogle forfærdelige tykke Skyer!“

Nei, sagde Reisekammeraten, „det er ikke Skyer, det er Bjergene. De deilige store Bjerge, hvor man kommer heelt op over Skyen i den friske Luft! Det er herligt, kan Du troe! Imorgen ere vi vist saalangt ude i Verden!“

Det var ikke saa nær ved, som det saae ud, de brugte en heel Dag at gaae, for de kom til Bjergene, hvor de sorte Skove vorte lige op mod Himmelen, og hvor der vare Stene ligesaa store som en heel By; det vilde rigtignok blive en svær Tour at komme der heelt over, men derfor gik ogsaa Johannes og Reisekammeraten ind i Vertshuset, for at hvile sig godt og samle Kræfter til Marschen imorgen.

Nede i den store Skjænkstue i Vertshuset vare saa mange Menneſker ſamlede, for det var en Mand, ſom gjorde Duffe-Comedie; han havde juſt ſtillet ſit lille Theater op, og Folk ſad rundt omkring for at ſee den Comedie, men allerforreſt havde en gammel tyſk Slagter taget Plads, og det den allerbedſte; hans ſtore Bulbider, uh, den ſaae ſaa glubſt ud! ſad ved Siden af ham og gjorde Dine, ligesom alle de andre.

Nu begyndte Comedien, og det var en pæn Comedie med en Konge og en Dronning, de ſad paa den deiligſte Throne, havde Guldkroner paa Hovedet og lange Slæb paa Kjolerne, for det havde de Raad til. De nydeligſte Trædukker med Glas-Dine og ſtore Knebelſbarter ſtode ved alle Døre, og lukkede op og i for at der kunde komme friſt Luft i Stuen! Det var juſt en nydelig Komedie, og den var ſlet ikke ſørgelig, men lige ibet Dronningen reifte ſig op og gik hen ad Gulvet, ſaa — ja Gud maa vide, hvad den ſtore Bulbider

tænkte; men da den tykke Slagter ikke holdt paa ham, gjorde han et Spring lige ind paa Theatret, tog Dronningen midt i hendes tynde Liv, saa det sagde „knik, knak!“ Det var ganske forfærdeligt!

Den stakkels Mand, som gjorde den hele Comedie, blev saa forfærdet og saa bedrøvet for sin Dronning, for det var den allernydeligste Dukke, han havde, og nu havde den ælle Bulbider bidt Hovedet af hende; men da Folk siden gik bort, sagde den Fremmede, han som var kommet med Johannes, at han nok skulde gøre hende istand; og saa tog han sin Krukke frem og smurte Dukken med den Salve, han hjalp den stakkels gamle Kone med, da hun havde brækket sit Been. Ligesaa snart Dukken var smurt, blev den strax heel igjen, ja den kunde endogsaa selv røre alle sine Lemmer, man behøvede slet ikke at trække i Snoren; Dukken var som et levende Menneske, paa det nær at den ikke kunde tale. Manden, som havde det lille Dukketheater, blev saa fornøiet,

nu behøvede han slet ikke at holde paa den Dulle, den kunde jo dansse af sig selv. Det var der ingen af de andre der kunde.

Da det siden blev Nat, og alle Folk i Bertshuset vare gaaet i Seng, var der een, der sukkede saa forfærdelig dybt, og blev saa længe ved, saa de allesammen stod op, for at see hvem det kunde være. Manden, der havde gjort Comedien, gik hen til sit lille Theater, for det var der inde, at nogen sukkede. Alle Trædukterne laae imellem hinanden, Kongen og alle Drabanterne, og det var dem, som sukkede saa ynkeligt og stirrede med deres store Glasse Dine, for de vilde saa gjerne blive smurt lidt ligesom Dronningen, at de ogsaa kunde komme til at røre sig af sig selv. Dronningen lagde sig lige ned paa sine Knæ, og rakte sin deilige Guldkrone i Veiret, mens hun bad; „tag kun den, men smør min Gemal og mine Hoffolk!“ da kunde den stakkels Mand, der eiede Comedien og alle Dukterne, ikke lade være at græde, for det gjorde ham virkelig saa ondt for dem;

han lovede strax Reisekammeraten, at han vilde give ham alle de Penge, han fik for sin Comedie næste Aften, naar han bare vilde smøre fire, sem af hans pæneste Dukker; men Reisekammeraten sagde, at han forlangte Ilet ikke andet, end den store Sabel, han havde ved sin Side, og da han fik den, smurte han sex Dukker, der strax dandsede og det saa nydeligt, at alle Pigerne, de levende Menneske-Piger, som saae derpaa, gav sig til at dandsede med. Rudsken og Køllepigen dandsede, Tjeneren og Stuepigen, alle de Fremmede, og Ildskuffen og Ildklemmen; men de to faldt om, lige i det de gjorde de første Spring, — jo det var en lystig Nat. —

Næste Morgen gik Johannes med sin Reisekammerat bort fra dem allesammen, og opad de høie Bjerge, og igjennem de store Granstove. De kom saa hoit op, at Kirke-taarnene dybt under dem tilsidst saae ud som smaa røde Bær, nede i alt det Grønne, og de kunde see saa langt bort, mange, mange

Mile, hvor de aldrig havde været! saameget smukt af den deilige Verden havde Johannes aldrig før seet paa eengang, og Solen skinnede saa varmt fra den friske blaa Luft, han hørte ogsaa Jægerne blæse paa Valdhorn inde mellem Bjergene, saa smukt og velsignet, at han fik Vandet i kindene af Glæde, og kunde ikke lade være at sige: „Du gode vor Herre! jeg kunde kysse Dig, fordi Du er saa god mod os allesammen, og har givet os al den Deilighed, der er i Verden!“

Reisefællestræderne stod ogsaa med foldede Hænder, og saae ud over Skoven og Byerne, i det varme Solskin. I det samme klang det forunderligt deiligt over deres Hoveder, de saae op i Beiret: en stor hvid Svane svævede i Luften; den var saa smuk, og sang, som de aldrig før havde hørt nogen Fugl synge; men det blev mere og mere svagt, den boiede sit Hoved og sank, ganske langsomt ned for deres Fødder, hvor den laae død, den smukke Fugl.

„To saa deilige Vinger,“ sagde Reisefælle-

meraten, „saa hvide og store, som de, Fuglen har, ere Penge værd, dem vil jeg tage med mig! kan du nu see, at det var godt, jeg fik en Sabel!“ og saa hug han med eet Slag begge Bingerne af den døde Svane, dem vilde han beholde.

De reisste nu mange, mange Mile frem over Bjergene, til de tilsidst foran dem saae en stor Stad, med over hundrede Taarne, der skinnede som Solv i Solskinnet; midt i Byen var et prægtigt Marmorflot, tækket med det røde Guld, og her boede Kongen.

Johannes og Rejssekammeraten vilde ikke strax gaae ind i Byen, men bleve i Vertshuset udenfor, at de kunde pynte sig, thi de vilde see pæne ud, naar de kom paa Gaden. Verten fortalte dem, at Kongen var saadan en god Mand, der aldrig gjorde noget Menneſke noget, hverken det ene eller det andet, men at hans Datter, ja Gud bevare os! det var en slem Prindsesse. Deilighed havde hun nok af, ingen kunde være saa smuk og nydelig, som hun,

men hvad hjalp det, hun var en slem, ond Her, der var Skyld i, at saa mange deilige Prindsfer havde mistet deres Liv. — Alle Mennesker havde hun givet Lov at fric til hende; enhver kunde komme, enten han var en Prinds, eller en Staadder, det kunde være lige eet og det samme; han skulde bare gjætte tre Ting, hun spurgte ham om, kunde han det, saa vilde hun gifte sig med ham, og han skulde være Konge over det hele Land, naar hendes Fader døde; men kunde han ikke gjætte de tre Ting, saa lod hun ham hænge eller halshugge, saa slem og ond var den deilige Prindsesse. Hendes Fader, den gamle Konge, var saa bedrøvet deraf, men han kunde ikke forbyde hende, at være saa ond, for han havde eengang sagt, han vilde aldrig have det mindste at gøre med hendes Kjæresten, hun kunde selv gøre, ligesom hun vilde. Hver engang der kom en Prinds og skulde gjætte, for at faa Prindsessen, saa kunde han ikke komme ud af det, og saa blev han hængt eller halshugget; de havde jo varet ham

i Tide, han kunde lade være at fræ. Den gamle Konge var saa bedrøvet over al den Sorg og Elendighed, at han en heel Dag om Aaret laae paa Knæ, med alle sine Soldater, og bad, at Prindsessen maatte blive god, men det vilde hun slet ikke. De gamle Koner, som drak Brændeviin, farvede det ganske sort, for de drak det, saaledes sørgede de, og mere kunde de ikke gjøre.

"Den hæslige Prindsesse!" sagde Johannes, "hun skulde virkelig have Riis, det kunde hun have godt af. Bare jeg var den gamle Konge, hun skulde nok komme til at spytte røde Grise!"

I det samme hørte de Folk udenfor raabe Hurra! Prindsessen kom forbi, og hun var virkelig saa deilig, at alle Folk glemte, hvor ond hun var, derfor raabte de Hurra. Tolv delige Jomfruer, allesammen i hvide Silkejoler, og en Guldtullipan i Haanden, reed paa kulsorte Heste, ved Siden af hende; Prindsessen selv havde en kridhvid Hest, pyntet med Dia-

manter og Rubiner, hendes Ribedragt var af det pure Guld, og Pidsken, hun havde i Haanden, saae ud, som den var en Solstraale; Guldkronen paa Hovedet var ligesom smaa Stjerner oppe fra Himlen, og Kaaben var syet af over tusinde deilige Sommerfuglevinger; alligevel var hun meget smukkere, end alle hendes Klæder.

Da Johannes fik hende at see, blev han saa rød i sit Ansigt, som et dryppende Blod, og han kunde knap sige et eneste Ord; Prindsessen saae jo ganske ud, som den deilige Pige med Guldkrone paa, han havde drømt om den Nat, hans Fader var død. Han fandt hende saa smuk, og kunde ikke lade være at holde saa meget af hende. Det var bestemt ikke sandt, sagde han, at hun kunde være en ond Hæx, der lod Folk hænge eller halshugge, naar de ikke kunde giætte, hvad hun forlangte af dem. „Enhver har jo Lov at frie til hende, endogsaa den fattigste Staadder, jeg vil virkelig gaae op paa Slottet! for jeg kan ikke lade være!“

De sagde allesammen, at det skulde han ikke gjøre, det vilde bestemt gaae ham, ligesom alle de andre. Reisekammeraten raadede ham ogsaa derfra, men Johannes meente, det gik nok godt, børstede sine Skoe og sin Kjole, vaskede Ansigt og Hænder, kammede sit smukke, gule Haar, og gik saa ganske alene ind til Byen, og op paa Slottet.

„Kom ind!“ sagde den gamle Konge, da Johannes bankede paa Døren. — Johannes lukkede op, og den gamle Konge, i Slaabrok og broderede Tøfler, kom ham imøde, Guldkronen havde han paa Hovedet, Scepteret i den ene Haand og Guldbæblet i den anden. „Velkom!“ sagde han, og fik Bæblet op under Armen, for at kunne række Johannes Haanden. Men saasnart han fik at høre, det var en Frier, begyndte han saaledes at græde, at baade Scepter og Bæble faldt paa Gulvet, og han maatte tørre Øinene i sin Slaabrok. Den stakkels gamle Konge.

„Lad være!“ sagde han, „det gaaer Dig

galt, ligesom alle de Andre. Nu skal Du bare see!" saa førte han Johannes ud i Prindsessens Lusthave, der saae forfrækkeligt ud! Oppe i hvert Træ hang tre, fire Kongesønner, der havde friet til Prindsessen, men ikke kunde gjætte de Ting, hun havde sagt dem. Hver Gang det blæste, ranglede alle Knofterne, saa de smaa Fugle bleve forfrækkede, og turde aldrig komme ind i den Have; alle Blomsterne vare bundne op med Menneskebeen, og i Urtepotterne stode Dødningehoveder og grinte. Det var rigtignok en Have for en Prindsesse.

"Her kan Du see!" sagde den gamle Konge, "det vil gaa Dig, ligesom alle de Andre, Du her seer, lad derfor heller være; Du gjør mig virkelig uheldig, for jeg tager mig det saa nær!"

Johannes kysede den gode gamle Konge paa Haanden, og sagde, det gik nok godt, for han holdt saa meget af den deilige Prindsesse.

I det samme kom Prindsessen selv, med alle sine Damer, ridende ind i Slotsgaarden, de gik derfor ud til hende, og sagde god Dag.

Hun var saa nydelig, rakte Johannes Haanden, og han holdt endnu meget mere af hende end før, hun kunde bestemt ikke være en slem ond Hæx, som alle Folk sagde om hende. — De gik op i Salen, og de smaa Piger præsenterede Syttetoi og Pebernødder for dem, men den gamle Konge var saa bedrøvet, han kunde slet ikke spise noget, og Pebernødderne vare ham ogsaa for haarde.

Det blev nu bestemt, at Johannes skulde komme igjen op paa Slottet næste Morgen, da vilde Dommerne og hele Raadet være forsamlede, og høre, hvorledes han kom ud af det med at gjætte. Kom han godt ud af det, saa skulde han endnu komme to Gange til, men der var endnu aldrig nogen, som havde gjættet den første Gang, og saa maatte de miste Livet.

Johannes var slet ikke bedrøvet for, hvorledes det vilde gaae ham, han var just fornøiet, tænkte kun paa den deilige Prindsesse, og troede ganske vist, at den gode Gud nok hjalp ham, men hvorledes, det vidste han slet ikke, og

vilde heller ikke tænke derpaa. Han dandsede hen ad Landeveien, da han gik tilbage til Berts huset, hvor Rejseskammeraten ventede paa ham.

Johannes kunde ikke blive færdig med at fortælle, hvor nydelig Prindsessen havde været imod ham, og hvor deilig hun var; han længtes allerede saameget efter den næste Dag, han skulde derind paa Slottet, og forsøge sin Lykke med at gjætte.

Men Rejseskammeraten rystede med Hovedet, og var ganske bedrøvet. „Jeg holder saa meget af Dig!“ sagde han, „vi kunde endnu have været længe sammen, og nu skal jeg allerede miste Dig! Du stakkels, kjære Johannes, jeg kunde gjerne græde, men jeg vil ikke forstyrre din Glæde den sidste Aften maaffes, vi ere sammen. Vi ville være lystige, rigtig lystige; imorgen, naar Du er borte, har jeg Lov til at græde!

Alle Folk inde i Byen havde strax faaet at vide, at der var kommet en nye Friar til Prindsessen, og der var derfor en stor Bedrø-

velse. Comediehuset blev lukket, alle Kagekø-
erne bandt sort Flor om deres Sukkergrise,
Kongen og Præsterne laae paa Knæ i Kirken,
der var saadan en Bedrøvelse, for det kunde jo
ikke gaae Johannes bedre, end det var gaaet
alle de andre Friere.

Ud paa Aftenen lavede Rejseskammeraten en
stor Bolle Punsch, og sagde til Johannes,
at nu skulde de være rigtig lystige, og drikke
Prindsessens Skaal. Men da Johannes
havde drukket to Glas, blev han saa søvnig,
det var ham ikke mueligt at holde Vinene oppe,
han maatte falde i Søvn. Rejseskammeraten
løste ham ganske sagte op fra Stolen, og
lagde ham hen i Sengen, og da det saa blev
mørk Nat, tog han de to store Binger, han
havde hugget af Svanen, bandt dem fast paa
sine Skuldre, det største Rlis, han havde faaet
af den gamle Kone, der faldt og brak Benene,
stak han i sin Lomme, lukkede Vinduet op, og
sloi saa ind over Byen, lige hen til Slottet,
hvor han satte sig i en Krog, oppe under det

Vindue, der gik ind til Prindsessens Sovestue.

Det var ganske stille i hele Byen; nu slog Klokkeren tre Kvarteer til Tolv, Vinduet gik op, og Prindsessen fløj i en stor hvid Kaabe og med lange sorte Binger, hen over Byen, ud til et stort Bjerg; men Rejsekommeraten gjorde sig usynlig, saaledes at hun slet ikke kunde see ham, fløj bagefter, og påskede paa Prindsessen med sit Rids, saa at der ordentlig kom Blod, hvor han slog. Uh, det var en Fart heelt igjennem Luften, Vinden tog i hendes Kaabe, der bredte sig ud til alle Sider, ligesom et stort Skibsejl, og Maanen skinnede igjennem den.

„Hvor det hagler! hvor det hagler!“ sagde Prindsessen ved hvert Slag, hun fik af Riset, og det kunde hun have godt af. Endelig kom hun da ud til Bjerget og bankede paa. Det rullede ligesom Torden, idet Bjerget aabnede sig, og Prindsessen gik der ind, Rejsekommeraten fulgte med, for slet ingen kunde see ham, han var usynlig. De gik igjennem en stor,

lang Gang, hvor Bæggene gnistrede ganske forunderligt, det var over tusinde gloende Edderkoppe, der løb op og ned af Muren, og lyste ligesom Ild. Nu kom de i en stor Sal, bygget af Sølv og Guld, Blomster, saa store som Solsikker, røde og blaae, skinnede fra Bæggene; men ingen kunde plukke de Blomster, for Stilkene var søde, giftige Slangar, og Blomsterne var Ild, der stod dem ud af Munden. Hele Loftet var besat med skinnende Sanct Hans-Drøm og himmelblaa Slaggermuus, der slog med de tynde Binger, det saae ganske forunderligt ud. Midt paa Gulvet var en Throne, den blev baaret af fire Hestebeenrade, der havde Seletoi af de røde Ild-Edderkoppe, Thronen selv var af mælkehvidt Glas, og Puderne til at sidde paa var smaa sorte Muus, der beed hinanden i Halen. Ovenover den var et Tag af rosenrødt Spindelvæv, besat med de nydeligste smaa grønne Bluer, der skinnede som Edelstene. Midt paa Thronen sad en gammel Trold, med Krone paa det stygge Hoved, og et Scepter i Haanden.

Han kysede Prindsessen paa hendes Pande, lod hende sidde ved Siden af sig paa den kostbare Throne, og nu begyndte Musikken. Store, sorte Græshopper spillede paa Mundharpe, og Uglen slog sig selv paa Maven, for den havde ingen Tromme. Det var en løierlig Concert. Smaa sorte Nisser, med en Lygtemand paa Huen, dansede rundt i Salen. Ingen kunde see Rejsekammeraten, han havde stillet sig lige bagved Thronen, og horte og saae alle Ting. Hoffolkene, som nu ogsaa kom ind, vare saa pæne og fornemme, men den, der rigtigt kunde see, mærkede nok, hvorledes de havde det. Det var ikke andet, end Koffestaster med Raalhoveder paa, som Trollden havde hevet Liv i, og givet de broderede Klæder. Men det kunde jo ogsaa være det samme, de brugtes kun til Stads.

Da der nu var danset noget, fortalte Prindsessen til Trollden, at hun havde faaet en ny Frier, og spurgte derfor, hvad hun vel skulde tænke paa at spørge ham om næste Morgen, naar han kom op paa Slottet.

„Hør!“ sagde Trollden, „nu skal jeg sige Dig noget! Du skal tage noget meget let, for saa falder han slet ikke paa det. Tænk Du paa din ene Sko. Det gjætter han ikke. Lad saa Hovedet hugge af ham, men glem ikke, naar Du imorgen Nat kommer herud igjen til mig, at bringe mig hans Vine, for dem vil jeg spise!“

Prindsessen nede ganske dybt, og sagde, hun skulde ikke glemme Vinene. Trollden lukkede nu Bjerget op, og hun fløi hjem igjen, men Reisekammeraten fulgte med, og pryglede hende saa stærkt med Riset, at hun sukkede ganske dybt over det stærke Haglveir, og stødte sig alt hvad hun kunde, med at komme igjennem Vinduet ind i sit Sovelammer; men Reisekammeraten fløi tilbage til Kroen, hvor Johannes endnu sov, løste sine Binger af, og lagde sig saa ogsaa paa Sengen, for han kunde sagtens være træt.

Det var ganske tidligt paa Morgenens, da Johannes vaagnede, Reisekammeraten stod ogsaa op,

og fortalte, at han i Nat havde drømt en meget underlig Drøm om Prindsessen og hendes Sko, og bad ham derfor endelig at spørge, om Prindsessen ikke skulde have tænkt paa sin Sko! For det var jo det, han havde hørt af Trolden inde i Bjerget, men han vilde ikke fortælle Johannes noget derom, bad ham bare at spørge, om hun havde tænkt paa sin Sko.

„Jeg kan ligesaa godt spørge om det ene, som om det andet,“ sagde Johannes, „maaskee kan det være ganske rigtigt, hvad Du har drømt, for jeg troer nu alletider, vor Herre hjælper mig nok! Men jeg vil dog sige Dig Farvel, for gjætter jeg galt, faaer jeg Dig aldrig meer at see!

Saa kysede de hinanden, og Johannes gik ind til Byen og op paa Slottet. Høle Salen var ganske fyldt med Mennesker, Domsmerne sad i deres Lænestole, og havde Edders duuns Dynner under Hovedet, for de havde saa meget at tænke paa. Den gamle Konge stod op og tørrede sine Dine i et hvidt Lommetør-

flæde. Nu traadte Prindsessen ind, hun var endnu meget deiligere, end igaar, og hilsede saa kjærligt til dem allesammen, men Johannes gav hun Haanden, og sagde: „God Morgen, Du!“

Nu skulde Johannes til at gjætte, hvad hun havde tænkt paa. Gud hvor hun saae venligt paa ham, men lige idet hun hørte ham sige det ene Ord: Sko, blev hun kridhvid i Ansigtet, og rystede over sin hele Krop, men det kunde ikke hjælpe hende noget, for han havde gjættet rigtigt!

Hille den! hvor den gamle Konge blev glad; han slog en Kaalbøtte, saa det stod efter, og alle Folk klappede i Hænderne for ham og for Johannes, der nu havde gjættet rigtigt den første Gang.

Reisefamneraten blev ogsaa fornøiet, da han fik at vide, hvor godt det var gaaet af; men Johannes lukkede sine Hænder sammen og takkede den gode Gud, der vistnok vilde

hjælpe ham igjen de to andre Gange. Næste Dag skulde der allerede gjættes igjen.

Aftenen gik ligesom den igaar. Da Johannes sov, fløi Reisekammeraten efter Prindsessen ud til Bjerget, og pryglede hende endnu stærkere, end forrige Gang, for nu havde han taget to Riis; ingen fik ham at see, og han hørte alle Ting. Prindsessen vilde tænke paa sin Handske, og det fortalte han til Johannes, ligesom om det var en Drom; Johannes kunde da nok gjætte rigtigt, og der blev saadan en Glæde paa Slottet. Hele Hoffet slog Raalbøtter, ligesom de havde seet Kongen gjøre den første Gang; men Prindsesser laa paa Sophaen og vilde ikke sige et eneste Ord. Nu kom det an paa, om Johannes kunde gjætte den tredje Gang. Gik det godt, skulde han jo have den beilige Prindsesse, og arve det hele Kongerige, naar den gamle Konge døde; gjættede han galt, saa skulde han miste sit Liv, og Trolben vilde spise hans smukke blaa Dine.

Aftenen iforveien gik Johannes tidlig i sin Seng, læste sin Aftenbøn, og sov saa ganske roligt; men Reiskammeraten spændte Vingerne paa sin Ryg, bandt Sabelen ved sin Side og tog alle tre Riis med sig, og fløi saa til Slottet.

Det var ganske bælmørk Nat, det stormede saa Tagstenene fløi af Husene, og Træerne inde i Haven, hvor Beenradene hang, sveiede ligesom Siv, naar det blæste; det lynede hvert Dieblik, og Tordenen rullede ligesom om det kun var et eneste Skrald, der varede hele Natten. Nu slog Vinduet op, og Prindsessen fløi ud; hun var saa bleg, som en Død, men hun loe af det onde Veir, syntes det var ikke stærkt nok, hendes hvide Kaabe hvirvlede rundt i Luften, ligesom et stort Skibseil, men Reiskammeraten pidskede hende saadan med sine tre Riis, saa Blodet dryppede ned paa Jorden, og hun tilsidst neppe kunde flyve længer. Endelig kom hun da ud til Bjerget.

„Det hagler og stormer,“ sagde hun; „aldrig har jeg været ude i saadant et Veir.“

„Man kan ogsaa faae for meget af det Gode,“ sagde Trollden. Nu fortalte hun ham, at Johannes ogsaa havde gjættet rigtigt anden Gang; gjorde han nu det samme i Morgen, da havde han vundet, og hun kunde aldrig mere komme ud i Bjerget, skulde aldrig kunne gjøre saadanne Troldekunster, som før; derfor var hun ganske bedrøvet.

„Han skal ikke kunne gjætte!“ sagde Trollden, „jeg skal nok finde paa noget, han aldrig har tænkt paa! eller ogsaa maa han være en større Trolldmand, end jeg. Men nu ville vi være lystige!“ og saa tog han Prindsessen i begge Hænder og de dansede rundt med alle de smaa Nisser og Lygtemænd, der vare i Stuen; de røde Udderkoppe sprang ligesaa lystigt op og ned af Væggen, det saae ud som Ildblomsterne gnistrede. Uglen slog paa Tromme, Faarekyltingerne peb og de sorte Græshopper blæste paa Mundharpe. Det var et lystigt Val! —

Da de nu havde bandset længe nok, maatte Prindsessen hjem, for ellers kunde hun blive savnet paa Slottet; Trollden sagde, han nok vilde følge hende, saa var de dog saalænge sammen endnu.

De fløi da afsted i det onde Veir, og Reisekammeraten sled sine tre Riis op paa deres Rygstykker; aldrig havde Trollden været ude i saadan et Hagveir. Udenfor Slottet sagde han Farvel til Prindsessen, og hvidskede i det samme til hende: „tænk paa mit Hoved,“ men Reisekammeraten hørte det nok, og lige i det Dieblis Prindsessen smuttede igjennem Vinduet ind i sit Sovestue, og Trollden vilde vende om igjen, greb han ham i hans lange sorte Skjæg, og hug med Sablen hans ælle Trolldhoved af lige ved Skuldbrene, saa Trollden ikke engang fik det selv at see; Kroppen kastede han ud i Søen til Fiskene, men Hovedet dykkede han kun ned i Vandet, og bandt det saa ind i sit Silkelommelortklæde, tog det med hjem i Vertshuset, og lagde sig saa til at sove.

Næste Morgen gav han Johannes Lemmetørklædet, men sagde, han ikke maatte løse det op, for Prindsessen spurgte, hvad det var, hun havde tænkt paa.

Der vare saa mange Menneſker i den store Sal paa Slottet, at de ſtode op paa hinanden, ligesom Radiser, der ere bundne i et Knippe. Raadet ſad i deres Stole med de bløde Hovedpuder, og den gamle Konge havde nye Klæder paa, Guld kronen og Scepteret var poleret, det ſaae ganſke nydeligt ud; men Prindsessen var ganſke bleg, og havde en fulſort Kjole paa, ligesom hun ſkulde til Begravelse.

„Hvad har jeg tænkt paa?“ ſagde hun til Johannes, og ſtrax løſte han Lemmetørklædet op, og blev ſelv ganſke forſkrækket, da han ſaae det fæle Troldhoved. Det gjøs i alle Menneſker, for det var forſkrækkeligt at ſee, men Prindsessen ſad ligesom et Steenbillede, og kunde ikke ſige et eneste Ord; tilſidſt reiſte hun ſig op, og gav Johannes Haanden, for han havde jo gjættet rigtigt; hun ſaae hverken

paa den ene eller den anden, men sukkede ganske dybt: „nu er Du min Herre! Taaften vil vi holde Bryllup!

„Det kan jeg lide!“ sagde den gamle Konge, „saaledes skal vi have det!“ Alle Folk raabte Hurra, Bagtparaden gjorde Musik i Gaderne, Klokkerne ringede, og Kagekonerne tog det sorte Flor af deres Sukkergrise, for nu var der Glæde. Tre hele stegte Dyr, fyldte med Vender og Høns, bleve satte midt paa Torvet, enhver kunde der skjære sig et Stykke; i Vandspringene sprang den deiligste Viin, og købte man en Skillings-Kringle hos Bageren, fik man sex store Boller i Tilgift, og det Boller med Rosiner i.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Soldaterne skød med Kanoner, og Drenge med Knaldperler, og der blev spist og drukket, klinket og sprunget oppe paa Slottet, alle de fornemme Herrer og deilige Frøkener dansede med hinanden; man kunde langt borte høre, hvor de sang:

„Her er' saamange smukke Piger,
Som vil ha' dem en Svingom,
De begjære Tambourmarschen,
Smukke Pige, vend Dig om.
Dands'er og tramper,
Saa Skoesaallerne faldera!“

Men Prindsessen var jo en Her endnu, og holdt slet ikke noget af Johannes; det huffede Rejsekammeraten paa, og derfor gav han Johannes tre Fjer af Svanevingerne, og en lille Flaske med nogle Draaber i, sagde til ham, at han skulde lade sætte ved Brudesengen et stort Kar, fyldt med Vand, og naar da Prindsessen vilde stige op i Sengen, skulde han give hende et lille Stød, saa hun faldt ned i Vandet, hvor han skulde dykke hende tre Gange, efter først at have kastet Fjerene og Draaberne deri, saa vilde hun blive fri for sin Trolldom, og komme til at holde saa meget af ham.

Johannes gjorde alt, hvad Rejsekammeraten havde raadet ham; Prindsessen skreg ganske høit, idet han dykkede hende ned under Vandet, og sprællede ham under Hænderne, som en stor,

kulsort Svane, med gnistrende Dine; da hun anden Gang kom op over Vandet igjen, var Svanen hvid, paa en eneste sort Ring nær, den havde om Halsen. Johannes bad fromt til vor Herre, og lod Vandet tredje Gang spille hen over Fuglen, og i samme Dieblis forvandledes den til den deiligste Prindsesse. Hun var endnu smukkere end før, og talkede ham med Taarer i sine deilige Dine, fordi han havde hævet hendes Fortryllelse.

Næste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Hoffstat, og der var en Gratuleren til langt op paa Dagen; til allersidst kom da Reisekammeraten, han havde sin Stok i Haanden og Randselen paa Nakken. Johannes kysede ham saa mange Gange, sagde, han maatte ikke reise bort, han skulde blive hos ham, thi han var jo Skyld i hele hans Lykke. Men Reisekammeraten rystede med Hovedet, og sagde saa mildt og venligt: „Nei, nu er min Tid omme. Jeg har kun betalt min Gjæld. Kan Du huske den døde Mand, de onde Menneſker vilde

gjøre Fortræd. Du gav alt, hvad Du eiede, for at han kunde have Ro i sin Grav. Den Døde er jeg!"

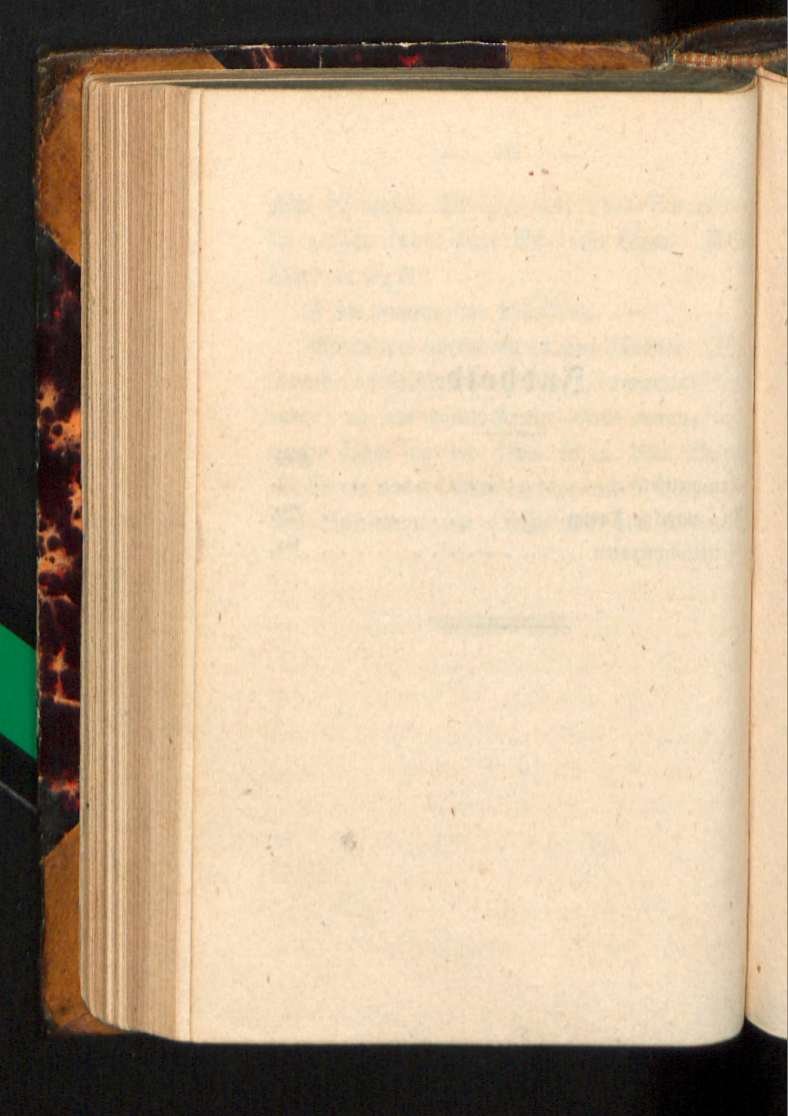
I det samme var han borte. —

Brylluppet varede nu en heel Maaned, Johannes og Prindsessen holdt saa meget af hinanden, og den gamle Konge levede mange fornøjede Dage og lod deres smaa bitte Børn ride Ranke paa sit Knæ og lege med sit Scepter; men Johannes var Konge over hele Riget.

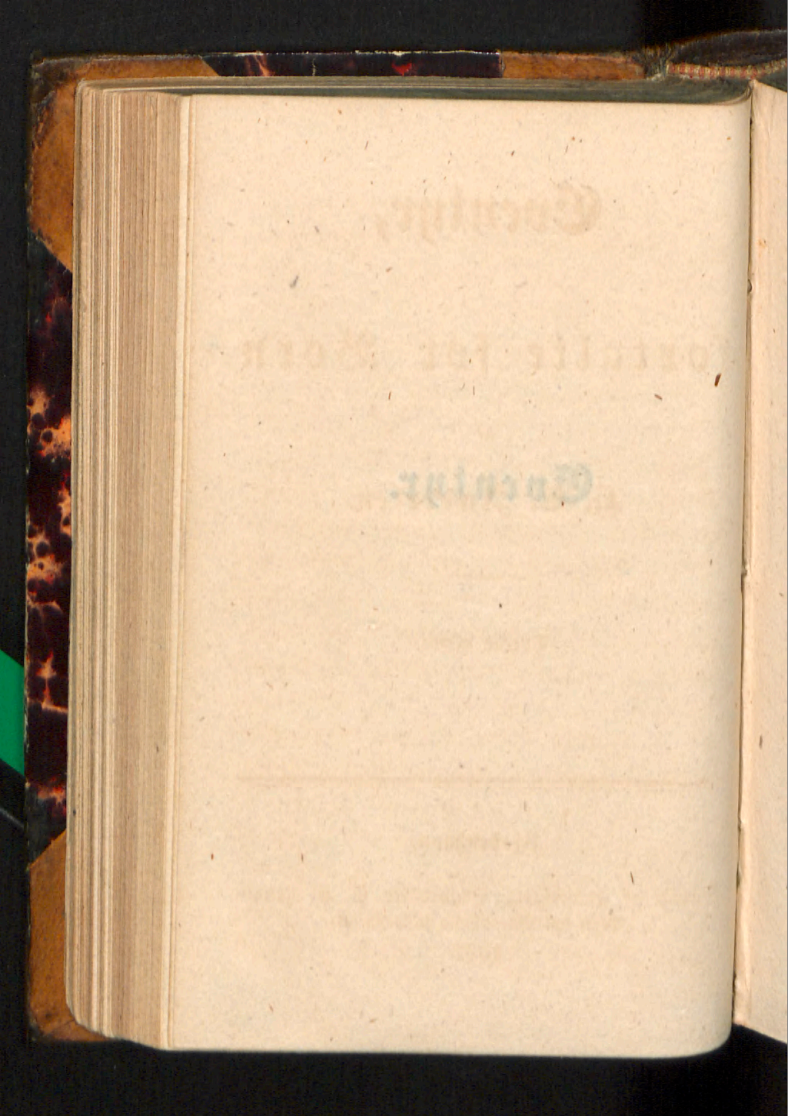
Indhold.

	Side.
Tommelise	5.
Den uartige Dreng	29.
Reisefammeraten	84.

13

Eventyr.

Eventyr,
fortalte for Børn
af

H. C. Andersen.

Tredie Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1837.

Docum.

factio for Born

Docum. D. B.

Den lille Havfrue.

Langt ude i Havet er Vandet saa blaat, som
Bladene paa den deiligste Kornblomst og saa
klart, som det renefte Glas, men det er meget
dybt, dybere end noget Ankertoug naaer, mange
Kirkeetaarne maatte stilles ovenpaa hinanden, for
at række fra Bunden op over Vandet. Derne-
boe Havfolkene.

Nu maa man slet ikke troe, at der kun
er den nøgne hvide Sandbund; nei, der vore de
forunderligste Træer og Planter, som ere saa
smidige i Stilke og Blade, at de ved den mindste
Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de
vare levende. Alle Fiskene, smaae og store,
smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene

i Luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Havkongens Slot, Murene ere af Coraller og de lange spidse Binduer af det allerklareste Rav, men Taget er Muslingsfaller, der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaaer; det seer deiligst ud; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Stads i en Dronnings Krone.

Havkongen derne havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Huus for ham, hun var en klog Kone, men stolt af sin Adel, derfor gik hun med tolv Østers paa Halen, de andre Fornemme maatte kun bære sex. — Ellers fortjente hun megen Roes, især fordi hun holdt saa meget af de smaa Havprindsesser, hendes Sønnedotter. De vare 6 deilige Børn, men den yngste var den smukkeste af dem allesammen, hendes Hud var saa klar og skjær som et Rosenblad, hendes Hine saa blaa, som den dybeste Sø, men ligesom alle de andre havde hun ingen Fodder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomster

vorte ud af Bæggene. De store Ray-Binduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaa Prindsesser, spiste af deres Haand og lode sig klappe.

Udenfor Slottet var en stor Have med skrode og mørkeblaae Træer, Frugterne straaede som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, i det de altid bevægede Stilke og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovl=Lue. Over det Hele dernede laae et forunderligt blaat Skjær, man skulde snarere troe, at man stod høit oppe i Luften og kun saae Himmel over og under sig, end at man var paa Havets Bund. I Blikstille kunde man sene Solen, den syntes en Purpur-Blomst, fra hvis Bæger det hele Lys udstrommede.

Hver af de smaa Prindsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; een gav sin Blomsterplet Skikkelse af en Hvalfisk, en anden syntes

bedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den yngste gjorde sin ganske rund ligesom Solen, og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og eftertænkksom, og naar de andre Søstre pynkede op med de forunderligste Ting de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der høit oppe, have en smuk Marmorstøtte, en deilig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Steen og ved Stranding kommet ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosenrød Grædepill, den vorte herligt, og hang med sine friske Grene udover den, ned mod den blaa Sandbund, hvor Skyggen viste sig violet og var i Bevægelse, ligesom Grenene; det saae ud, som om Top og Rødder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større, end at høre om Menneskeverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt det hun vidste om Skibe og Byer, Mennesker og

Dyr, især syntes det hende forunderligt deiligt, at oppe paa Jorden duftede Blomsterne, det gjorde ikke de paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne og de Fisk, som der saaes mellem Grenene, kunde synge saa høit og deiligt, saa det var en Lyst; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fisk, for ellers kunde de ikke forstaae hende, da de ikke havde seet en Fugl.

„Naar I fylde Eders 15 Aar, sagde Bedstemoderen, saa skulle I faae Lov til at brylle op af Havet, sidde i Maanestien paa Klipperne og see de store Skibe, som seile forbi, Skove og Byer skulle I see!“ I Aaret, som kom, var den ene af Søstrene 15 Aar, men de andre, — ja den ene var et Aar yngre end den anden, den yngste af dem havde altsaa endnu hele fem Aar før hun turde komme op fra Havets Bund og see, hvorledes det saae ud hos os. Men den ene lovede den anden at fortælle, hvad hun havde seet og fundet deiligst den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke nok,

der var saa meget de maatte have Bækked om.

Ingen var saa længselsfuld, som den yngste, just hun, som havde længst Tid at vente og som var saa stille og tankesfuld. Mangen Nat stod hun ved det aabne Vindue og saa op igjennem det mørkeblaae Vand, hvor Fiskene fløge med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun see, rigtignok skinnede de ganske blege, men gjennem Vandet saa de meget større ud end for vore Dine; gled der da ligesom en sort Sky hen under dem, da vidste hun, at det enten var en Hvalfisk, som svømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Mennesker; de tænkte vidst ikke paa, at en dellig lille Havfrue stod nedenfor og rakte sine hvide Hænder op imod Kjolen.

Nu var da den ældste Prindsesse 15 Aar og turde stige op over Havsladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede Ting at fortælle, men det deiligste, sagde hun, var at ligge i Maaneskin paa en Sandbanke i den rolige Æø, og see tæt ved Kysten den store

Stad, hvor Lyfene blinkede, ligesom hundrede
Stjerner, høre Musikken og den Larm og Støi
af Vogne og Mennesker, see de mange Kirke-
taarne og Spiir, og høre hvor Klokkerne rin-
gede; just fordi hun ikke kunde komme derop,
længtes hun allermest efter Alt dette.

O! hvor hørte ikke den yngste Søster efter,
og naar hun siden om Aftenen stod ved det
aaabne Vindue og saae op igjennem det mørke-
blaae Vand, tænkte hun paa den store Stad
med al den Larm og Støi, og da syntes hun
at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig.

Næret efter fik den anden Søster Lov til
at stige op gennem Vandet og svømme hvorhen
hun vilde. Hun dykkede op, just i det Solen
gik ned, og det Syn fandt hun var det deiligste.
Hele Himlen havde seet ud som Guld, sagde hun,
og Skyerne, ja, deres Deilighed kunde hun ikke
nok beskrive! røde og violette havde de fæilet
hen over hende, men langt hurtigere, end de, stoi,
som et langt hvidt Slør, en Flok af vilde
Svaner hen over Vandet hvor Solen stod; hun

svømmede henimod den, men den sank og Rosenfjæret flukkedes paa Havsladen og Skyerne.

Næst efter kom den tredje Søster derop, hun var den dristigste af dem Alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb ud i Havet. Deilige grønne Høie med Vinranker saa hun, Slotte og Gaarde tittede frem mellem prægtige Skove; hun hørte, hvor alle Fuglene sang og Solen skinnede saa varmt, at hun tidt maatte dykke under Vandet, for at kjøle sit brændende Ansigt. I en lille Bugt traf hun en heel Flok smaa Menneskebørn; ganske nøgne løb de og plaskede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løbe forfækkede deres Vel, og der kom et lille sort Dyr, det var en Hund, men hun havde aldrig før seet en Hund, den gjøede saa forfækkeligt af hende, at hun blev angst og søgte ud i den aabne Søe, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høie og de nydelige Børn, som kunde svømme paa Vandet, skjøndt de ingen Fiskehale havde.

Den fjerde Søster var ikke saa dristig, hun

blev midt ude paa det vilde Hav, og fortalte, at der var just det deiligste; man saa mange Mile bort rundt omkring sig, og Himlen ovenover stod ligesom en stor Glasklokke. Skibe havde hun seet, men langt borte, de saa ud som Strandmaager, de morsomme Delphiner havde slaaet Kolbotter, og de store Hvalfiske havde sproitet Band op af deres Næseboer, saa at det havde seet ud, som hundrede Bandspring rundt om.

Nu kom Touren til den femte Søster; hendes Geburtsdag var just om Winteren og derfor saa hun, hvad de andre ikke havde seet første Gang. Søen tog sig ganske grøn ud og rundt om svømmede der store Isbjerge, hvert saa ud som en Perle, sagde hun, og var dog langt større end de Kirketaarne, Menneffene byggede. I de forunderligste Skikkelser viste de sig og glimrede som Diamanter. Hun havde sat sig paa et af de største og alle Seilere krydsede forstrækkede uden om, hvor hun sad og lod Blæsten flyve med sit lange Haar; men ud paa Aftenen blev Himlen overtrukket med Skyer

det lignede og tordnede, medens den sorte Sø løstede de store Jisblokke høit op og lod dem skinne ved de røde Lyn. Paa alle Skibe tog man Seilene ind, der var en Angst og Gru, men hun sad rolig paa sit svømmende Jisbjerg og saae den blaa Lynstraale flaae i Sikzak ned i den skinnende Sø.

Den første Gang en af Søstrene kom over Bandet, var enhver altid henrykt over det Nye og Smukke hun saae, men da de nu, som voksne Piger, havde Lov at stige derop naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igjen efter Hjemmet, og efter en Maanedes Forløb sagde de, at nede hos dem var dog allersmukkest, og der var man saa rart hjemme.

Mangen Aftenstund toge de fem Søstre hinanden i Armene og steg i Række op over Bandet; deilige Stemmer havde de, smukkere, end noget Menneske, og naar det da traf op til en Storm, saa de kunde troe, at Skibe maatte forlise, svømmede de foran Skibene og sang saa deilig, om hvor smukt der var paa Havets Bund.

og bade Sofoskene, ikke være bange for at komme der ned; men disse kunde ikke forstaae Drengene, de troede, at det var Stormen, og de fik heller ikke Deiligheden dernede at see, thi naar Skibet sank, druknede Menneskene, og kom kun som døde til Havkongens Slot.

Naar Søstrene saaledes om Aftenen, Arm i Arm, steg hoit op gjennem Havet, da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saae efter dem, og det var som om hun skulde græde, men Havfruen har ingen Taarer, og saa lider hun meget mere.

„Åh, var jeg dog 15 Aar!“ sagde hun, „jeg veed, at jeg ret vil komme til at holde af den Verden deroven for og af Menneskene, som bygge og boe deroppe!“

Endelig var hun da de 15 Aar.

„See nu have vi dig fra Haanden,“ sagde hendes Bedstemoder, den gamle Enkedronning. „Kom nu, lad mig pynte dig, ligesom dine andre Søstre!“ og hun satte hende en Krands af hvide Lillier paa Haaret, men hvert Blad i Blomsten

var det halve af en Perle; og den Gamle lod
8 store Østers klemme sig fast ved Prindsessens
Hale, for at vise hendes høie Stand.

„Det gjør saa ondt!“ sagde den lille Hav-
frue.

„Ja man maa lide noget for Stadsen!“ sagde
den Gamle.“

O! hun vilde saa gjerne have rystet hele
denne Pragt af sig og lagt den tunge Krands;
hendes røde Blomster i Haven klædte hende me-
get bedre, men hun turde nu ikke gjøre det om-
„Farvel“ sagde hun og steg saa let og klar, som
en Boble, op gennem Vandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løftede
sit Hoved op over Havet, men alle Skyerne
skinnede endnu som Roser og Guld, og midt i
den blegrode Luft straaede Aftenstjernen saa klart
og deiligt, Luften var mild og frisk og Havet
blikstille. Der laae et stort Skib med tre Mæ-
ster, et eneste Seil var kun oppe, thi ikke en
Vind rørte sig og rundt om i Tougværket og
paa Stængerne sad Matroser. Der var Mussel

og Sang, og alt som Aftenen blev mørkere, tændtes hundrede brogede Lygter; de saae ud, som om alle Nationers Flag vaiede i Lusten. Den lille Havfrue svømmede lige hen til Rahytvinduet, og hver Gang Bandet løftede hende i Beiret, kunde hun see ind af de speilklare Ruder, hvor saa mange pyntede Menneffer stode, men den smukkeste var dog den unge Prinds med de store sorte Dine, han var vidst ikke meget over 16 Aar, det var hans Fødselsdag, og derfor fæste al denne Stads. Matroserne dandsede paa Dækket, og da den unge Prinds traadte derud, steg over hundrede Raketter op i Lusten, de lystte, som den klare Dag, saa den lille Havfrue blev ganske forskrækket og dukkede ned under Bandet, men hun stak snart Hovedet igjen op, og da var det ligesom om alle Himmelens Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun seet saadanne Ildkunster. Store Sole snurrede rundt, prægtige Ildfisk svingede sig i den blaae Luft, og alting skinnede tilbage fra den klare, stille Sø. Paa Skibet selv var saa lyst, at man kunde see

hvert lille Toug, sagtens Menneſſerne. O hvor dog den unge Prinds var ſmuk, og han trykkede Folkene i Haanden, loe og ſmilte, mens Muſikken klang i den deilige Nat.

Det blev ſilde, men den lille Havfrue kunde ikke vende ſine Dine bort fra Skibet og fra den deilige Prinds. De brogede Lygter bleve ſlukkede, Raketterne ſtege ikke mere i Veiret, der lode heller ingen flere Kanonſkud, men dybt nede i Havet ſummede og brummede det, hun ſad imedens paa Vandet og gyngede op og ned, ſaa at hun kunde ſee ind i Kahytten; men Skibet tog ſtærkere Fart, det ene Seil bredte ſig ud efter det andet, nu gik Bolgerne ſtærkere, ſtore Skyer trak op, det lynede langt borte. O, det vilde blive et ſkrækkeligt Veir! derfor toge Matroſerne Seilene ind. Det ſtore Skib gyngede i flyvende Fart paa den vilde Sø, Vandet reiſte ſig, ligesom ſtore ſorte Bjerge, der vilde vælte over Maſten, men Skibet dykkede, ſom en Evane, ned imellem de høie Bolger og lod ſig igjen løfte op paa de taarnende Blande. Det ſyntes

den lille Havfrue jast var en morsom Fart, men det syntes Søfolkene ikke, Skibet knagede og bragede, de tykke Planker bugnede ved de stærke Stød, Søen gjorde ind mod Skibet, Masten knak midt over, ligesom den var et Rør, og Skibet flængrede paa Siden, mens Vandet trængte ind i Rummet. Nu saae den lille Havfrue, at de vare i Fare, hun maatte selv tage sig i Agt for Bjælker og Stumper af Skibet, der dreve paa Vandet. Et Dieblis var det saa kullende mørkt, at hun ikke kunde øine det mindste, men naar det saa lyndede, blev det igjen saa klart, at hun kjendte dem alle paa Skibet; hver tumlede sig det bedste han kunde; den unge Prinds søgte hun især efter, og hun saae ham, da Skibet skiltes ad, synke ned i den dybe Sø. Ligesom blev hun ganske fornøiet, for nu kom han ned til hende, men saa huskede hun, at Menneffene ikke kunne leve i Vandet, og at han ikke, uden som død, kunde komme ned til hendes Faders Slot. Nei døde, det maatte han ikke; derfor svømmede hun hen mellem Bjælker og Planker, der dreve paa

Soen, glemte reent, at de kunde have knust hende, hun dykkede dybt under Vandet og steg igjen høit op imellem Bolgerne, og kom saa tilsidst hen til den unge Prinds, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans Arme og Been begyndte at blive matte, de smukke Dine lukkede sig, han havde maattet døe, var ikke den lille Havfrue kommet til. Hun holdt hans Hoved op over Vandet, og lod saa Bolgerne drive hende med ham, hvorthen de vilde.

I Morgenstunden var det onde Veir forbi; af Skibet var ikke en Spaan at see, Solen steg saa rød og skinnende op af Vandet, det var ligesom om Prindsens Kinder fik Liv derved, men Dinene bleve lukkede; Havfruen kyskede hans høie smukke Pande og strøg hans vaade Haar tilbage; hun syntes, han lignede Marmorstøtten nede i hendes lille Have, hun kyskede ham igjen, og ønskede, at han dog maatte leve.

Nu saae hun foran sig det faste Land, høie blaae Bjerge, paa hvis Top den hvide Sne skinnede, som var det Svaner, der laae; nede ved

Kysten vare deilige grønne Skove, og foran laae en Kirke eller et Kloster, det vidste hun ikke ret, men en Bygning var det. Citron- og Apelsin-træer vorte der i Haven, og foran Porten stode høie Palmetræer. Søen gjorde her en lille Bugt, der var bliskstille, men meget dybt, lige hen til Klippen, hvor det hvide fine Sand var fyldt op, her svømmede hun hen med den smukke Prinds, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laae høit i det varme Solskin.

Nu ringede Klokkerne i den store hvide Bygning, og der kom mange unge Piger gjennem Haven. Da svømmede den lille Havfrue længer ud bag nogle høie Stene, som ragede op af Vandet, lagde Sø-Skum paa sit Haar og sit Bryst, saa at ingen kunde see hendes lille Ansigt, og da passede hun paa, hvem der kom til den stakkels Prinds.

Det varede ikke længe, før en ung Pige kom derhen, hun syntes at blive ganske forfækket, men kun et Dieblil, saa hentede hun flere Mennesker, og Havfruen saae, at Prindsen fik Liv,

og at han smilte til dem alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at hun havde reddet ham, hun følte sig saa bedrøvet, og da han blev ført ind i den store Bygning, dykkede hun sorrigfuld ned i Vandet og søgte hjem til sin Faders Slot.

Altid havde hun været stille og tankesfuld, men nu blev hun det meget mere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde seet den første Gang deroppe, men hun fortalte ikke noget.

Mangen Aften og Morgen steg hun op der, hvor hun havde forladt Prindsen. Hun saae, hvor Havens Frugter modnedes og bleve afplukkede, hun saae, hvor Sneen smeltede paa de høie Bjerge, men Prindsen saae hun ikke, og derfor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste Trøst, at sidde i sin lille Have og slynge sine Arme om den smukke Marmorstøtte, som lignede Prindsen, men sine Blomster passede hun ikke, de vorte, som i et Bildnis, ud over Gangene og flettede deres lange

Stilke og Blade ind i Træernes Grene, saa der var ganske dunkelt.

Tilfids kunde hun ikke længer holde det ud, men sagde det til een af sine Søstre, og saa fik strax alle de andre det at vide, men heller ingen flere, end de og et Par andre Havfruer, som ikke sagde det uden til deres nærmeste Veninder. Een af dem vidste Bessed, hvem Prindsen var hun havde ogsaa seet Stadsen paa Skibet, vidste, hvorfra han var, og hvor hans Kongerige laae.

„Kom lille Søster!“ sagde de andre Prindsesser, og med Armene om hinandens Skuldre steg de i en lang Række op af Havet foran, hvor de vidste Prindsens Slot laae.

Dette var opført af en lysseguul glindsende Steenart, med store Marmortrapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige forgyldte Kupler hævede sig over Taget, og mellem Søilerne, som gik rundt om hele Bygningen, stode Marmorbilleder, der saae ud, som levende. Gjennem det klare Glas i de høie Vinduer saae man ind i de prægtigste Sale, hvor kostelige Sillegardiner og

Tæpper vare ophængte, og alle Bæggene pyntede med store Malerier, som det ret var en Fornøjelse at see paa. Midt i den største Sal pladsfede et stort Springsvand, Straalerne stode høit op mod Glaskuppelen i Loftet, hvorigjennem Solen skinnede paa Vandet og paa de deilige Planter, der vorte i det store Bassin.

Nu vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Aften og Nat paa Vandet; hun svømmede meget nærmere Land, end nogen af de andre havde vovet, ja hun gik heelt op i den smalle Canal, under den prægtige Marmor Altan, der kastede en lang Skygge hen over Vandet. Her sad hun og saae paa den unge Prinds, der troede, han var ganske ene i det klare Maaneskin.

Hun saae ham mangen Aften seile med Musfik i sin prægtige Baad, hvor Flaggene vaiede; hun tittede frem mellem de grønne Siv, og tog Vinden i hendes lange sølvhvide Elor og Nogen saae det, tænkte de, det var en Svane, som løftede Vingerne.

Hun hørte mangen Nat, naar Tisserne laae

med Blus paa Soen, at de fortalte saa meget godt om den unge Prinds, og det glædede hende, at hun havde frelst hans Liv, da han halvdød drev om paa Bølgerne, og hun tænkte paa, hvor fast hans Hoved havde hvilet paa hendes Bryst, og hvor inderligt hun da kysede ham; han vidste slet intet derom, kunde ikke engang drømme om hende.

Meer og meer kom hun til at holde af Menneskerne, meer og meer ønskede hun at kunne stige op imellem dem; deres Verden syntes hun var langt større, end hendes; de kunde jo paa Skibe flyve hen over Havet, stige paa de høie Bjerge høit over Skyerne, og Landene, de eiede, strakte sig, med Skove og Marker, længer, end hun kunde øine. Der var saa meget hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa Alt, derfor spurgte hun den gamle Bedstemoder og hun kjendte godt til den højere Verden, som hun meget rigtigt kaldte Landene ovenfor Havet.

„Naar Menneskene ikke drukne“ spurgte den

lille Havfrue, „kunne de da altid leve, doe de ikke, som vi hernede paa Havet?“

„Jo!“ sagde den gamle, „de maae ogsaa doe, og deres Levetid er endogsaa kortere end vor. Vi kunne blive tre hundrede Aar, men naar vi saa høre op at være til her, blive vi kun Skum paa Vandet, have ikke engang en Grav hernede mellem vore Kjære. Vi have ingen udødelig Sjæl, vi faae aldrig Liv mere, vi ere ligesom det grønne Siv, er det engang skaaret over, kan det ikke grønnes igjen! Menneskene derimod have en Sjæl, som lever altid, lever, efter at Legemet er blevet Jord; den stiger op igjennem den klare Lust, op til alle de skinnende Stjerner! ligesom vi dykke op af Havet og see Menneskenes Lande, saaledes dykke de op til ubekjendte deilige Steder, dem vi aldrig faae at see.

„Hvorfor fik vi ingen udødelig Sjæl?“ sagde den lille Havfrue bedrøvet, „jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, for blot een Dag at være et Menneske og siden faae Deel i den himmelske Verden!

„Det maa Du ikke gaae og tænke paa!“
sagde den Gamle, „vi have det meget lykkeligere
og bedre, end Menneffene deroppe!“

„Jeg skal altsaa døe og flyde som Skum paa
Søen, ikke høre Bølgerne Musik, see de deilige
Blomster og den røde Sol! Kan jeg da slet intet
gjøre, for at vinde en evig Sjæl!“ —

„Nei!“ sagde den Gamle, „kun naar et Men-
neske fik dig saa kjær, at du var ham meer, end
Fader og Moder; naar han med hele sin Tanke
og Kjærlighed hang ved dig, og lod Præsten
lægge sin høire Haand i din med Løfte om Tro-
skab her og i al Evighed, da flød hans Sjæl
over i dit Legeme og du fik ogsaa Deel i Men-
neskenes Lykke. Han gav dig Sjæl og beholdt
dog sin egen. Men det kan aldrig skee! Hvad
der just er deiligt her i Havet, din Fiskehale,
finde de hæsligt deroppe paa Jorden, de forstaae
sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to
klodsede Stotter, som de kalde Been, for at være
smuk!“

Da sukkebe den lille Havfrue og saae bedrøvet paa sin Fiskehale.

„Lad os være fornøiede,“ sagde den Gamle, „hoppe og springe ville vi i de trehundrede Aar, vi have at leve i, det er saa mæn en god Tid nok, siden kan man desfornøieligere hvile sig ud i sin Grav. Taften skal vi have Hofbal!“

Det var ogsaa en Pragt, som man aldrig seer den paa Jorden. Vægge og Loft i den store Dandsesal vare af tykt men klart Glas. Flere hundrede kolossale Muslingskaller, rosenrøde og græsgrønne, stode i Rækker paa hver Side med en blaae brændende Ild, som oplyste den hele Sal og skinnede ud gjennem Væggene, saa at Soen der udenfor var ganske oplyst; man kunde see alle de utallige Fiske, store og smaae, som svømmede henimod Glasmuren, paa nogle skinnede Skjællene purpurrøde, paa andre syntes de Solv og Guld. — Midt igjennem Salen flød en bred rindende Strøm, og paa denne dandsede Havmænd og Havfruer til deres egen deilige Sang. Saa smukke Stemmer have ikke Mennes-

nessene paa Jorden. Den lille Havfrue sang
skjønne af dem alle, og de klappede i Hænderne
for hende, og et Dieblisk følte hun Glæde i sit
Hjerte, thi hun vidste, at hun havde den skjøn-
neste Stemme af alle paa Jorden og i Havet!
Men snart kom hun dog igjen til at tænke paa
Verden oven over sig; hun kunde ikke glemme
den smukke Prinds og sin Sorg over ikke at eie,
som han, en udødelig Sjæl. Derfor sneg hun
sig ud af sin Faders Slot, og mens Alt derinde
var Sang og Lystighed, sad hun bedrovet i sin
lille Have. Da hørte hun Baldhorn klinge ned
igjennem Vandet, og hun tænkte, nu seiler han
vist deroppe, ham som jeg holder mere af end
Fader og Moder, ham som min Tanke hænger
ved og i hvis Haand jeg vilde lægge mit Livs
Lykke. Alt vil jeg vove for at vinde ham og
en udødelig Sjæl! Mens mine Søstre danser
derinde i min Faders Slot, vil jeg gaae til
Havheren, hende jeg altid har været saa angst
for, men hun kan maaskee raade og hjælpe!"

Nu gik den lille Havfrue ud af sin Have

hen imod de brusende Malsstrømme, bag hvilk
Heren boede. Den Bei havde hun aldrig før gaaet,
der voxte ingen Blomster, intet Søegræs, kun den
nøgne graae Sandbund strakte sig hen imod
Malsstrømmene, hvor Vandet, som brusende Møl-
lehjul, hvirvlede rundt og rev alt, hvad de fik fat
paa, med sig ned i Dybet; midt imellem disse
knusende Hvirvler maatte hun gaae, for at komme
ind paa Havherens Distrikt, og her var et langt
Stykke ikke anden Bei, end over varmt boblende
Dynd, det kaldte Heren sin Tørvemose. Bag
ved laae hendes Huus midt inde i en sælsom
Skov. Alle Træer og Buske vare Polyper,
halv Dyr og halv Plante, de saae ud, som hun-
dredhovedede Slanger, der voxte ud af Jorden; alle
Grene vare lange slimede Arme, med Fingre
som smidige Deme, og Leed for Leed bevægede
de sig fra Roden til den yderste Spids. Alt
hvad de i Havet kunde gribe fat paa, snoede de
sig fast om og gav aldrig mere Slip paa. Den
lille Havfrue blev ganske forstrækket staaende der
udenfor; hendes Hjerte bankede af Angest, nær

havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prindsen og paa Menneskets Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange flagrende Haar bandt hun fast om Hovedet, for at Polyperne ikke skulde gribe hende deri, begge Hænder lagde hun sammen over sit Bryst, og fløi saa afsted, som Fisker kan flyve gennem Vandet, ind imellem de hæslige Polyper, der strakte deres smidige Arme og Tingre efter hende. Hun saae, hvor hver af dem havde noget, den havde grebet, hundrede smaa Arme holdt det, som stærke Jernbaand. Mennesker, som vare omkomne paa Eoen og sunkne dybt derned, tittede, som hvide Beenrade frem i Polypernes Arme. Skibbroer og Kister holdte de fast, Skeletter af Landdyr og en lille Havfrue, som de havde fanget og qvalt, det var hende næsten det forstrækkeligste.

Nu kom hun til en stor slimet Plads i Skoven, hvor store, fede Bandsnoge baltrede sig og viste deres stygge hvidgule Bug. Midt paa Pladsen var reist et Huus af strandede Menneskers hvide Been, der sad Havheksen og lod

en Skruptudse spise af sin Mund, ligesom Menneskene lader en lille Kanarifugl spise Sukker. De hæslige fede Bandsnoge kaldte hun sine smaa Kyllinger og lod dem vælte sig paa hendes store, svampede Bryst.

„Jeg veed nok, hvad du vil!“ sagde Haveren, „det er dumt gjort af dig! alligevel skal du faae din Villie, for den vil bringe dig i Ulykke, min deilige Prindsesse. Du vil gjerne af med din Fiskehale og istedetfor den have to Stumper - at gaae paa ligesom Menneskene, for at den unge Prinds kan blive forliebt i dig og du kan faae ham og en ubodelig Sjæl!“ idetsamme loe Herren saa høit og fælt, at Skruptudsen og Snogene faldt ned paa Jorden og væltede sig der. „Du kommer netop i rette Tid,“ sagde Herren, „imorgen, naar Sol staar op, kunde jeg ikke hjælpe dig, for igjen et Aar var omme. Jeg skal lave dig en Drik, med den skal du, for Sol staar op, svømme til Landet, sætte dig paa Bredden der og drikke den, da skilles din Hale ad og snørper ind til hvad

Menneskene kalde nydelige Been, men det gjør ondt, det er som det skarpe Sværd gik igjennem dig. Alle, som see dig, ville sige, du er det deiligste Menneskebarn de have seet! du beholder din svævende Gang, ingen Dandsferinde kan svæve som du, men hvert Skridt du gjør, er som om du traadte paa en skarp Kniv, saa dit Blod maatte flyde. Vil du lide alt dette, saa skal jeg hjælpe dig?"

"Ja!" sagde den lille Havfrue med bævende Stemme, og tænkte paa Prindsen og paa at vinde en ubodelig Sjæl.

"Men husk paa," sagde Hexen, "naar du først har faaet menneskelig Skikkelse, da kan du aldrig mere blive en Havfrue igjen! du kan aldrig stige ned igjennem Vandet til dine Søstre og til din Faders Slot, og vinder du ikke Prindsens Kjærlighed, saa han for dig glemmer Fader og Moder, hænger ved dig med sin hele Tanke og lader Præsten lægge Eders Hænder i hinanden, saa at I blive Mand og Kone, da faaer du ingen ubodelig Sjæl! den første

Morgen efter at han er gift med en anden, da maa dit Hjerte briste, og du bliver Stum paa Vandet."

"Seg vil det!" sagde den lille Havfrue og var bleg, som en Død.

"Men mig maa du ogsaa betale!" sagde Hexen, "og det er ikke Lidet, hvad jeg forlanger. Du har den deiligste Stemme af alle herneede paa Havets Bund, med den troer du nok at skulle fortrylle ham, men den Stemme skal du give mig. Det Bedste du eier vil jeg have for min kostelige Drik! mit eget Blod maa jeg jo give dig deri, at Drikken kan blive skarp, som et tveægget Sværd!"

"Men naar du tager min Stemme," sagde den lille Havfrue, "hvad beholder jeg da tilbage?"

"Din deilige Skikkelse," sagde Hexen, "din svævende Gang og dine talende Vine, med dem kan du nok bedaaere et Menneskehjerte. Naar har du tabt Modet! ræk frem din lille Tunge, saa skærer jeg den af, i Betaling, og du skal faae den kraftige Drik!"

„Det skee!“ sagde den lille Havfrue, og Herren satte sin Kjedel paa, for at koge Trold-driften. „Reenlighed er en god Ting!“ sagde hun og skurede Kjedelen af med Snogene, som hun bandt i Knude; nu ridsede hun sig selv i Brystet og lod sit sorte Blod dryppe derned, Dampen gjorde de forunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angest og bange. Hvert Dieblis kom Herren nye Ting i Kjedelen, og da det ret kogte, var det, som naar Erokbillen græder. Til sidst var Driften færdig, den saae ud som det klareste Vand!

„Der har du den!“ sagde Herren og skar Tungen af den lille Havfrue, som nu var stum, kunde hverken synge eller tale.

„Dersom Polyperne skulde gribe dig, naar du gaaer tilbage igjennem min Skov,“ sagde Herren, „saa kast kun een eneste Draabe af denne Drif paa dem, da springe deres Arme ogvinger i tusinde Stykker!“ men det behøvede den lille Havfrue ikke, Polyperne træt sig forstrækkede tilbage for hende, da de saae den skins-

nende Drif, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igjennem Skoven, Mosen og de bruisende Maelstrømme.

Hun kunde see sin Faders Slot; Blussene vare slukkede i den store Dandsesal; de sov vist. Alle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum og vilde for altid gaae bort fra dem. Det var, som hendes Hjerte skulde gaae itu af Sorg. Hun sneeg sig ind i Haven, tog een Blomst af hver af sine Søstres Blomsterbed, kastede med Fingren tusinde Kys henimod Slottet og steg op igjennem den mørkeblaa Sø.

Solen var endnu ikke kommet frem, da hun saae Prindsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen skinnede deiligt klart. Den lille Havfrue drak den brændende skarpe Drif, og det var, som gik et tværgget Sværd igjennem hendes fine Legeme, hun besvimede derved og laae, som død. Da Solen skinnede hen over Søen, vaagnede hun op, og hun sølte

en sviende Smerte, men lige for hende stød den
deilige unge Prinds, han fæstede sine kulsorte
Dine paa hende, saa hun slog sine ned og saae,
at hendes Fiskehale var borte, og at hun havde
de nydeligste smaae, hvide Been, nogen lille
Pige kunde have, men hun var ganske nogen,
derfor svøbte hun sig ind i sit store, lange
Haar. Prindsen spurgte, hvem hun var, og
hvorledes hun var kommet her, og hun saae
mildt og dog saa bedrovet paa ham med sine
mørkeblaae Dine, tale kunde hun jo ikke. Da
tog han hende ved Haanden og førte hende ind
i Slottet. Hvert Skridt hun gjorde, var, som
Herren havde sagt hende forud, som om hun
traadte paa spidse Syle og skarpe Knive, men
det taalte hun gerne; ved Prindsens Haand
steeg hun saa let, som en Voble, og han og alle
undrede sig over hendes yndige, svævende Gang.

Kostelige Klæder af Silke og Musselin fik
hun paa, i Slottet var hun den skønneste af
Alle, men hun var stum, kunde hverken synge
eller tale. Deltige Slavinder, klædte i Silke og

Guld, kom frem og sang for Prindsen og hans kongelige Forældre; een sang smukkere end alle de andre og Prindsen klappede i Hænderne og smilede til hende, da blev den lille Havfrue bedrovet, hun vidste, at hun selv havde sunget langt smukkere! hun tænkte, „D han skulde bare vide, at jeg, for at være hos ham, har givet min Stemme bort i al Evighed!“

Hu dandsede Slavinderne i yndige svævende Dandse til den herligste Musik, da hævde den lille Havfrue sine smukke hvide Arme, reiste sig paa Taaspidsen og svævede hen over Gulvet, dandsede, som endnu ingen havde dandset; ved hver Bevægelse blev hendes Deilighed endnu mere synlig, og hendes Dine talte dybere til Hjertet, end Slavindernes Sang.

Alle vare henrykte dets over, især Prindsen, som kaldte hende sit lille Hittetbarn, og hun dandsede meer og meer, skjøndt hver Gang hendes Fod rørte Jorden, var det, som om hun traadte paa skarpe Knive. Prindsen sagde, at hun skulde alletider være hos ham, og hun fik Lov

at sove udenfor hans Dør paa en Fløiels Pude.

Han lod hende sye en Manddragt, for at hun til Hest kunde følge ham. De rede gjennem de duftende Skove, hvor de grønne Grene sloge hende paa Skulderen og de smaae Fugle sang bag de friske Blade. Hun klattrede med Prindsen op paa de høie Bjerge, og skjønt hendes fine Fodder blødte, saa de Andre kunde see det, loe hun dog deraf og fulgte ham, til de saae Skyerne fælle nede under sig, som var det en Flok Fugle, der drog til fremmede Lande.

Hjemme paa Prindsens Slot, naar om Natten de andre sov, gik hun ud paa den brede Marmortrappe, og det kjølede hendes brændende Fodder, at staae i det kolde Sovand, og da tænkte hun paa dem derne i Dybet.

Een Nat kom hendes Søstre Arm i Arm, de sang saa forrigfuldt, idet de svømmede over Vandet, og hun vinkede af dem, og de kjendte hende og fortalte, hvor bedrovet hun havde gjort dem allesammen. Hver Nat besøgte de hende siden, og een Nat saae hun, langt ude, den

gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde været over Havet, og Havkongen, med sin Krone paa Hovedet, de strakte Hænderne hen mod hende, men vovede sig ikke saa nær Landet, som Søstrene.

Dag for Dag blev hun Prindsen kjærere, han holdt af hende, som man kan holde af et godt, kjært Barn, men at gøre hende til sin Dronning, faldt ham slet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers fik hun ingen udødelig Sjæl, men vilde paa hans Bryllups Morgen blive Skum paa Seen.

„Holder du ikke meest af mig, blandt dem allesammen!“ syntes den lille Havfrues Dine at sige, naar han tog hende i sine Arme og kyssede hendes smukke Pande.

„Jo, du er mig kjærest“ sagde Prindsen, „thi du har det bedste Hjerte af dem Alle, du er mig meest hengiven, og du ligner en ung Pige jeg engang saae, men vistnok aldrig mere finder. Jeg var paa et Skib, som strandede, Bølgerne dreve mig i Land ved et helligt Tempel, hvor flere unge Piger gjorde Tjeneste, den yngste

der sandt mig ved Strandbredden og reddebe mit Liv, jeg saae hende kun to Gange; hun var den eneste, jeg kunde elske i denne Verden, men du ligner hende, du næsten fortrænger hendes Billede i min Sjæl, hun hører det hellige Tempel til, og derfor har min gode Lykke sendt mig dig, aldrig ville vi skilles!" — "Al, han veed ikke, at jeg har reddet hans Liv!" tænkte den lille Havfrue, "jeg bar ham over Søen hen til Skoven, hvor Templet staaer, jeg sad bag Skummet og saae efter, om ingen Mennesker vilde komme. Jeg saae den smukke Pige, som han holder mere af, end mig!" og Havfruen sukkede dybt, græde kunde hun ikke. "Pigen hører det hellige Tempel til, har han sagt, hun kommer aldrig ud i Verden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, seer ham hver Dag, jeg vil pleie ham, elske ham, ofre ham mit Liv!"

Men nu skal Prindsen givtes og have Nabolongens deilige Datter! fortalte man, derfor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prindsen reiser for at see Nabolongens Lande,

hebber det nok, men det er for at see Nabo-
 kongens Datter, et stort Følge skal han have
 med; men den lille Havfrue rystede med Hovedet
 og loe; hun kjendte Prindsens Tanker meget
 bedre, end alle de Andre. „Sag maa reise!“
 havde han sagt til hende, „jeg maa see den
 smukke Prindsesse, mine Forældre forlange det,
 men tvinge mig til at føre hende her hjem, som
 min Brud, ville de ikke! jeg kan ikke elske
 hende! hun ligner ikke den smukke Pige i Templet,
 som du ligner, skulde jeg engang vælge en Brud,
 saa blev det snarere dig, mit stumme Hittet barn
 med de talende Mine!“ og han kysede hendes
 røde Mund, legede med hendes lange Haar og
 lagde sit Hoved ved hendes Hjerte, saa det
 drømte om Menneſte-Lykke og en udbødelig Sjæl.

„Du er dog ikke bange for Havet, mit
 stumme Barn!“ sagde han, da de stode paa det
 prægtige Skib, som skulde føre ham til Nabo-
 kongens Lande; og han fortalte hende om Storm
 og Havblik, om sælsomme Fiske i Dybet og
 hvad Dykkeren der havde seet, og hun smilte ved

hans Fortælling, hun vidste jo bedre, end nogen Anden, Bessked om Havets Bund.

I den maaneklare Nat, naar de alle sov, paa Styrmanden nær, som stod ved Roret, sad hun ved Reelingen af Skibet og stirrede ned igjennem det klare Vand, og hun syntes at see sin Faders Slot, overst deroppe stod den gamle Bedstemoder med Solvkronen paa Hovedet og stirrede op igjennem de stride Strømme mod Skibets Kjol. Da kom hendes Søstre op over Vandet, de stirrede forrignsfuldt paa hende og vrede deres hvide Hænder, hun vinkede ad dem, smilte og vilde fortælle, at Alt gik hende godt og lykkeligt, men Skibsdrengen nærmode sig hende og Søstrene dykkede ned, saa han blev i den Tro, at det Hvide, han havde seet, var Skum paa Søen.

Næste Morgen seilede Skibet ind i Havnen ved Nabokongens prægtige Stad. Alle Kirkeflokker ringede, og fra de hvide Taarne blev blæst i Basuner, mens Soldaterne stode med vaierende Faner og blinkende Bajonetter. Hver

Dag havde en Fæst. Val og Selskab fulgte paa hinanden, men Prindsessen var der endnu ikke, hun opdroges langtderfra i et helligt Tempel, sagde de, der lærte hun alle kongelige Dyder. Endelig indtraf hun.

Den lille Havfrue stod begjærlig efter at se hendes Skjønhed, og hun maatte erkjende den, en yndigere Stillelse havde hun aldrig seet. Huden var saa siin og skjær, og bag de lange mørke Dienhaar smilede et Par sorteblaae trofaste Dine!

„Det er dig!“ sagde Prindsen, „dig, som har frelst mig, da jeg laae som et Liig ved Kysten!“ og han trykkede sin rødmende Brud i sine Arme. „O jeg er altfor lykkelig!“ sagde han til den lille Havfrue. „Det Bedste, det jeg aldrig turde haabe, er blevet opfyldt for mig. Du vil glæde dig ved min Lykke, thi du hotter meest af mig blandt dem Alle!“ Og den lille Havfrue kysede hans Haand, og hun syntes alt at føle sit Hjerte briste. Hans Bryllups Morgen vilde jo give hende Døden og forvandle hende til Skum paa Søen.

Alle Kirkeklokker ringede, Herolderne rede om i Gaderne og forkyndte Trolovelsen. Paa alle Altre brændte duftende Olie i kostelige Solv-lamper. Præsterne svingede Rogelsekar og Brud og Brudgom rakte hinanden Haanden og fik Biskoppens Velsignelse. Den lille Havfrue stod i Silke og Guld og holdt Brudens Slæb, men hendes Dre hørte ikke den festlige Musik, hendes Die saae ikke den hellige Ceremonie, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa Alt hvad hun havde tabt i denne Verden.

Endnu samme Aften gik Brud og Brudgom ombord paa Skibet, Kanonerne lode, alle Flagene vaiede, og midt paa Skibet var reist et kosteligt Telt af Guld og Purpur og med de deiligste Hynder, der skulde Brudeparret sove i den stille, kjolige Nat.

Seilene svulmede i Vinden, og Skibet gled let og uden stor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes brogede Lamper og Solskellene dansede lystige Dandse paa Dækket. Den lille Havfrue maatte tænke paa den

første Gang hun dykkede op af Havet og saa den samme Pragt og Glæde, og hun hvirvlede sig med i Dandsen, svævede, som Evalen svæver naar den forfølges, og alle tiljublede hende Beundring; aldrig havde hun dandset saa herligt; det skær som skarpe Knive i de fine Fodder, men hun følte det ikke; det skær hende smerteligere i Hjertet. Hun vidste, det var den sidste Aften hun saar ham, for hvem hun havde forladt sin Stægt og sit Hjem, givet sin deilige Stemme og dagligt lidt uendelige Qualer, uden at han havde Tanker om. Det var den sidste Nat, hun aandede den samme Lust som han, saae det dybe Hav og den stjerneblaae Himmel, en evig Nat uden Tanke og Drøm ventede hende, som ei havde Sjæl, ei kunde vinde den. Og Alt var Glæde og Lystighed paa Skibet til langt over Midnat; hun loe og dandsede med Dødstanken i sit Hjerte. Prindsen kyssede sin deilige Brud, og hun legede med hans sorte Haar, og Arm i Arm gik de til Hvile i det prægtige Telt.

Der blev tyst og stille paa Skibet, kun

Styrmanden stod ved Roret, den lille Havfrue lagde sine hvide Arme paa Reelingen og saae mod Osten efter Morgenroden, den første Solstraale, vidste hun, vilde dræbe hende. Da saae hun sine Søstre stige op af Havet, de vare blege, som hun; deres lange smukke Haar slagrede ikke længer i Blæsten, det var afflaaret.

„Vi have givet det til Hægen, for at hun skulde bringe Hjælp, at du ikke denne Nat skal døe! Hun har givet os en Kniv, her er den! seer du hvor skarp? For Sol staaer op, maa du stikke den i Prindsens Hjerte, og naar da hans varme Blod stænker paa dine Fødder, da voxer de sammen til en Fiskehale og du bliver en Havfrue igjen, kan stige ned i Vandet til os og leve dine tre Hundrede Aar, for du bliver det døde, salte Søeskum. Skynd dig! han eller du maa døe, for Sol staaer op! vor gamle Bedstemoder sørger, saa hendes hvide Haar er faldet af, som vort faldt for Hægens Sax. Dræb Prindsen og kom tilbage! Skynd dig, seer du den røde Stribe paa Himlen? Om nogle

Minuter stiger Solen, og da maa du dø!^a
og de udstødte et forunderligt dybt Suk og sank
i Bølgerne.

Den lille Havfrue trak Purpuræppet bort
fra Teltet, og hun saae den deilige Brud sove
med sit Hoved ved Prindsens Bryst, og hun
bøiede sig ned, kyskede ham paa hans smukke
Pande, saae paa Himlen, hvor Morgenrøden
lyste meer og meer, saae paa den skarpe Kniv
og fæstede igjen Vinene paa Prindsen, der i
Dromme nævnede sin Brud ved Navn, hun
kun var i hans Tanker, og Kniven zittrede i
Havfruens Haand, — men da kastede hun den
langt ud i Bølgerne, de skinnede røde, hvor
den faldt, det saae ud, som piblede der Blods-
draaber op af Vandet. Endnu engang saae
hun med halvbrustne Blik paa Prindsen, styrtede
sig fra Elivet ned i Havet, og hun sølte,
hvor hendes Legeme opløste sig i Skum.

Nu steg Solen frem af Havet, Straalerne
faldt saa mildt og varmt paa det dødskolde
Havskum og den lille Havfrue sølte ikke til

Døden, hun saae den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gennemsigtige, deilige Skabninger; hun kunde gennem dem see Skibets hvide Seil og Himlens røde Skyer, deres Stemme var Melodie, men saa aandig, at intet menneskeligt Øre kunde høre den, ligesom intet jordisk Øie kunde see dem; uden Vinger svævede de ved deres egen Lethed gennem Lusten. Den lille Havfrue saae, at hun havde et Legeme som de, det hævede sig meer og meer op af Skummet.

"Til hvem kommer jeg!" sagde hun, og hendes Stemmeklang som de andre Bøesners, saa aandigt, at ingen jordisk Musik kan gengive det.

"Til Lustens Døttre!" svarede de andre. "Havfruen har ingen udødelig Sjæl, kan aldrig saae den, uden hun vinder et Menneskes Kjærlighed! af en fremmed Magt afhænger hendes evige Tilværelse. Lustens Døttre have heller ingen evig Sjæl, men de kunne selv ved gode Handlinger skabe sig een. Vi flyve til de varme

Lande, hvor den lumre Pestluft dræber Menneskene; der viste vi Kjøling. Vi sprede Blomsternes Duft gennem Lusten og sende Bedrøvelselse og Lægedom. Naar vi i tre hundred Aar have stræbt at gjøre det Gode, vi kunne, da faae vi en u dødelig Sjæl og tage Deel i Menneskenes evige Lykke. Du stakkels lille Havfrue har med hele dit Hjerte stræbt efter det samme, som vi, du har lidt og taalt, hævet dig til Luftaandernes Verden, nu kan du selv gennem gode Gjerninger skabe dig en u dødelig Sjæl om tre hundred Aar."

Og den lille Havfrue løstede sine klare Arme op mod Guds Sol, og for første Gang følte hun Taarer. — Paa Skibet var igjen Støi og Liv, hun saae Prindsen med sin smukke Brud søge efter hende, veemodig stirrede de paa det boblende Skum, som om de vidste, hun havde styrtet sig i Bølgerne. Usynlig kyskede hun Brudens Pande, smilte til ham og steg med de andre Lustens Born op paa den rosenrøde Sky, som fællede i Lusten.

„Om trehundrede Aar svæve vi saaledes ind i Guds Rige!“

„Ogsaa tidligere kunne vi komme der!“
hvisttede een. „Usynligt svæve vi ind i Men-
neskenes Huse, hvor der er Børn, og for hver
Dag vi finde et godt Barn, som gjør sine For-
ældre Glæde og fortjener deres Kjærlighed, for-
tøfter Gud vor Provetid. Barnet veed ikke, naar
vi flyve gennem Stuen, og maae vi da af Glæde
smile over det, da tages et Aar fra de trehun-
drede, men see vi et uartigt og ondt Barn, da
maa vi græde Sorgens Graad, og hver Taare
lægger en Dag til vor Provetid!“ —

Keiserens nye Klæder.

For mange Aar siden levede en Keiser, som holdt saa uhyre meget af smukke nye Klæder, at han gav alle sine Penge ud for ret at blive pyntet. Han brød sig ikke om sine Soldater, brød sig ei om Comedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene for at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjøle for hver Time paa Dagen, og ligesom man siger om en Konge, han er i Raadet, saa sagde man altid her: „Keiseren er i Garderoben!“ —

I den store Stad, hvor han boede, gik det meget fornøieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der to Bedragere; de gavede sig ud for at være Bøvere og sagde, at de forsøgte at væve det deiligste Tøj, man kunde tænke sig. Ikke alene Farverne og Mønstret var meget usædvanligt smukt, men de Klæder, som bleve spæde af Tøjet, havde den forunderlige Egenskab

at de bleve usynlige for ethvert Menneske, som ikke duede i sit Embede, eller ogsaa var utilladelig dum.

„Det var jo nogle deilige Klæder,“ tænkte Keiseren; „ved at have dem paa, kunde jeg komme efter, hvilke Mænd i mit Rige der ikke due til det Embede de have,“ jeg kan kjende de kloge fra de dumme! ja det Toi maa strax væves til mig!“ og han gav de to Bedragere mange Penge paa Haanden, for at de skulde begynde paa deres Arbejde.

De satte ogsaa to Bæverstole op, lode som om de arbejdede, men de havde ikke det mindste paa Bæven. Kassø væk forlangte de den fineste Sille, og det prægtigste Guld; det puttede de i deres egen Pose og arbejdede med de tomme Bæve, og det til langt ud paa Natten.

„Nu gød jeg dog nok vide, hvor vidt de ere med Toiet!“ tænkte Keiseren, men han var ordentligt lidt underlig om Hjertet ved at tænke paa, at den, som var dum, eller slet passede til sit Embede, ikke kunde see det, nu troede han

no, at han ikke behøvede at være bange for sig selv, men han vilde dog sende nogen først for at see, hvorledes det stod sig. Alle Mennesker i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Kraft Løiet havde, og alle vare begjærlige efter at see, hvor daarlig eller dum hans Naboe var.

„Jeg vil sende min gamle ærlige Minister hen til Bæveren!“ tænkte Keiseren, „han kan bedst see, hvorledes Løiet tager sig ud, for han har Forstand, og ingen passer sit Embede bedre end han!“ —

Nu gik den gamle skikkelige Minister ind i Salen, hvor de to Bedragerere sad og arbejdede med de tomme Bæve. „Gud bevar' os!“ tænkte den gamle Minister og spillede Dinene op! „jeg kan jo ikke see noget!“ Men det sagde han ikke.

Begge Bedragererne bad ham være saa god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Monster og deilige Farver. Saa pegede de paa den tomme Bæve, og den stakkels gamle Minister blev ved at spille Dinene op, men han

kunde ikke see noget, for der var ingen Ting.
„Herre Gud!“ tænkte han, „skulde jeg være dum!
Det har jeg aldrig troet, og det maa ingen Men-
nesker vide! skulde jeg ikke due til mit Embede?
Nei det gaaer ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke
kan see Tøiet!“

„Naa, de siger ikke noget om det!“ sagde
den ene, som vævede!

„O det er nydeligt! ganske allerkjæreste!“
sagde den gamle Minister og saae igjennem sine
Briller, „dette Mønster og disse Farver! — ja,
jeg skal sige Keiseren, at det behager mig sær-
deles!“

„Naa det fornøier os!“ sagde begge Væ-
verne, og nu nævnede de Farverne ved Navn og
det sælsomme Mønster. Den gamle Minister
hørte godt efter, for at han kunde sige det
samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det
gjorde han.

Nu forlangte Bedragerne flere Penge, mere
Sikke og Guld, det skulde de bruge til Vævning.
De skal Alt i deres egne Lommer, paa Væ-

ven kom ikke en Trevl, men de bleve ved, som før, at væve paa den tomme Bæv.

Keiseren sendte snart igjen en anden stikkelig Embedsmand hen for at see, hvorledes det gik med Bævningen, og om Toiet snart var færdigt. Det gik ham ligesom den anden, han saae og saae, men da der ikke var noget uden de tomme Bæve, kunde han ingen Ting see.

„Ja, er det ikke et smukt Stykke Toi!“ sagde begge Bedragerne og viste og forklarede det deilige Monster, som der slet ikke var.

„Dum er jeg ikke!“ tænkte Manden, „det er altsaa mit gode Embede, jeg ikke duer til? Det var loierligt nok! men det maa man ikke lade sig mærke med!“ og saa roste han Toiet, han ikke saae, og forsikrede dem sin Glæde over de kjonne Couleurer og det deilige Monster. „Ja det er ganske alløvhjæreste!“ sagde han til Keiseren.

Alle Menneſter i Byen talte om det prægtige Toi.

Nu vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Bæven. Med en heel Skare

af udsøgte Mænd, mellem hvilke de to gamle skikkelige Embedsmænd vare, som for havde været der, gik han hen til begge de listige Bedragerere, der nu vævede af alle Kræfter, men uden Trevl eller Traad.

„Ja er det ikke magnifique!“ sagde begge de skikkelige Embedsmænd. „Bil deres Majestæt se, hvilket Monster, hvilke Farver!“ og saa pegede de paa den tomme Bæv, thi de troede, de andre vistnok kunde see Toiet.

„Hvad for noget!“ tænkte Keiseren, „jeg seer ingen Ting! det er jo forfærdeligt! er jeg dum? duer jeg ikke til at være Keiser? Det var det skrækkeligste, som kunde arrivere mig!“ „Det er meget smukt!“ sagde Keiseren, „det har mit allerhøieste Bifald!“ og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme Bæv; han vilde ikke sige, at han ingen Ting kunde see. Hele Følget, han havde med sig, saae og saae, men fik ikke mere ud af det, end alle de Andre, men de sagde ligesom Keiseren, „o det er smukt!“ og de raadede ham at tage disse nye, prægtige Klæder

paa første Gang, ved den store Procession, som forestod. „Det er magnifique! nysseligt, excellent!“ gik det fra Mund til Mund, og man var allesammen saa inderligt fornøiede dermed. Keiseren gav hver af Bedragerne et Ridderkors til at hænge i Knaphullet og Titel af Bævejunkere.

Hele Natten før den Formiddag Processionen skulde være, sad Bedragerne oppe og havde over sexten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at faae Keiserens nye Klæder færdige. De lode, som de toge Toiet af Bæven, de klippede i Luften med store Saxe, de svebde med Svenaal uden Traad og sagde tilsidst: „see nu er Klæderne færdige!“

Keiseren, med sine fornemste Cavalierer, kom selv derhen og begge Bedragerne løftede den ene Arm i Belæret ligesom om de holdt noget og sagde: „see her er Beenklæderne! her er Kjolen! her Skappen!“ og saaledes videre fort. „Det er saa let, som Spindelvæv! man skulde troe man havde ingen Ting paa Kroppen, men det er just Dyden ved det!“

„Ja!“ sagde alle Cavalererne, men de kunde ingen Ting see, for der var ikke noget.

„Vil nu deres keiserlige Majestæt allernaadigst behage at tage deres Klæder af!“ sagde Bedragerne, „saa skal vi give dem de nye paa, herhenne foran det store Speil!“

Keiseren lagde alle sine Klæder, og Bedragerne bære sig ad, ligesom om de gave ham hvert Stykke af de nye, der skulde være syede, og Keiseren vendte og drejede sig for Speilet.

„Gud hvor de klæde godt! hvor de sidde deilig!“ sagde de allesammen. „Hvilket Monster! hvilke Farver! det er en kostbar Dragt!“ —

„Uden for staae de med Thronhimlen, som skal bæres over deres Majestæt i Processionen!“ sagde Overceremonimesteren.

„Ja jeg er jo istand!“ sagde Keiseren. „Siddet det ikke godt?“ og saa vendte han sig nok engang for Speilet! for det skulde nu lade ligesom om han ret betragtede sin Stads.

Kammerherrerne, som skulde bære Slæbet, samlede med Hænderne hen ad Gulvet, ligesom

om de toge Slæbet op, de gik og holdt i Lufsten, de turde ikke lade sig mærke med, at de ingenting kunde see.

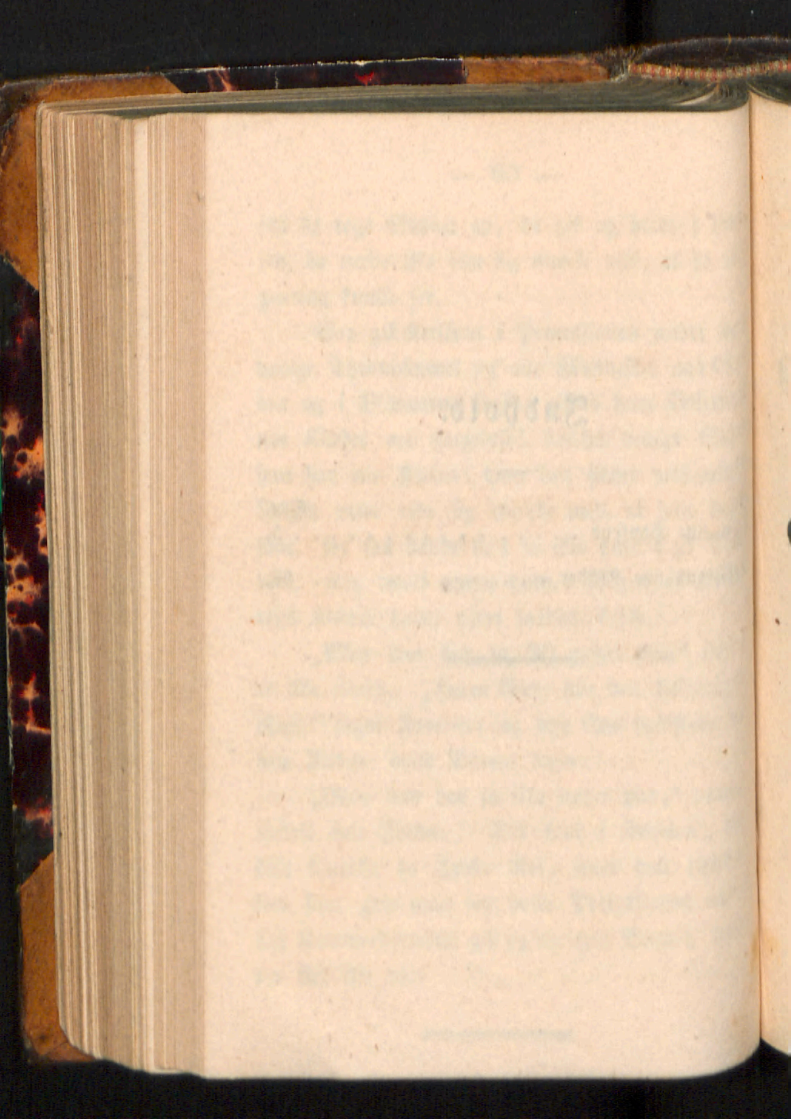
Saa gik Keiseren i Processionen under den deilige Thronhimmel og alle Mennesker paa Gaden og i Vinduerne sagde: „Gud hvor Keiserens nye Klæder ere mageløse! hvilket deiligt Slæb han har paa Kjolen! hvor den sidder velsignet!“ Ingen vilde lade sig mærke med, at han intet saa, for saa havde han jo ikke buet i sit Embede, eller været meget dum. Ingen af Keiserens Klæder havde gjort saadan Lykke.

„Men han har jo ikke noget paa,” sagde et lille Barn. „Herre Gud, hør den Ufryldiges Røst,” sagde Faderen; og den Ene hvidskede til den Anden, hvad Barnet sagde.

„Men han har jo ikke noget paa,” raabte tilsidst hele Folket. Det krob i Keiseren, thi han syntes, de havde Ret, men han tænkte som saa: „nu maa jeg holde Processionen ud“. Og Kammerherrerne gik og bar paa Slæbet, som der slet ikke var.

Indhold.

	Side.
Den lille Havfrue	5.
Keiserens nye Klæder	52.

Eventyr,

fortalte for Børn

Eventyr for Børn.

A. S. Høivind

København

Trykkeriet

København

1843

1843

Geometrie für Herrn.

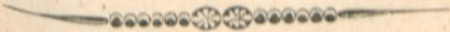
Eventyr,

fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.

Forslagt af Universitetsboghandler E. A. Reitzel
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1842.

Centur.

1701

1701

1701

1701

1701

Johanne Louise Heiberg.

Man hørte sige: der er ingen Seer,
At Eventyret kun var Seens Rige;
Du kom — og hvert et Hjerte troer og seer,
At der er Seer i det Virkelige!

Johann Jacob Schiberg

Den 17de Sept. 1781. Det er inden 1781
at den 17de Sept. 1781. Det er inden 1781
den 17de Sept. 1781. Det er inden 1781
den 17de Sept. 1781. Det er inden 1781

Indhold.

Forste Heste.

Side

Gaaseurten	5.
Den standhaftige Tinsoldat	14.
De vilde Swaner	23.

Andet Heste.

Paradisets Have	1.
Den flyvende Ruffert	31.
Storkene	43.

Tredie Heste.

Die Lutsie	1.
Rosen-Alfen	25.
Swinedrengen	36.
Boghvæden	46.

Verzeichniss

Erste Abtheilung

1	Verzeichniss der in der ersten Abtheilung enthaltenen Werke
2	Verzeichniss der in der zweiten Abtheilung enthaltenen Werke
3	Verzeichniss der in der dritten Abtheilung enthaltenen Werke
4	Verzeichniss der in der vierten Abtheilung enthaltenen Werke
5	Verzeichniss der in der fünften Abtheilung enthaltenen Werke
6	Verzeichniss der in der sechsten Abtheilung enthaltenen Werke
7	Verzeichniss der in der siebenten Abtheilung enthaltenen Werke
8	Verzeichniss der in der achten Abtheilung enthaltenen Werke
9	Verzeichniss der in der neunten Abtheilung enthaltenen Werke
10	Verzeichniss der in der zehnten Abtheilung enthaltenen Werke

Zweite Abtheilung

1	Verzeichniss der in der ersten Abtheilung enthaltenen Werke
2	Verzeichniss der in der zweiten Abtheilung enthaltenen Werke
3	Verzeichniss der in der dritten Abtheilung enthaltenen Werke
4	Verzeichniss der in der vierten Abtheilung enthaltenen Werke
5	Verzeichniss der in der fünften Abtheilung enthaltenen Werke
6	Verzeichniss der in der sechsten Abtheilung enthaltenen Werke
7	Verzeichniss der in der siebenten Abtheilung enthaltenen Werke
8	Verzeichniss der in der achten Abtheilung enthaltenen Werke
9	Verzeichniss der in der neunten Abtheilung enthaltenen Werke
10	Verzeichniss der in der zehnten Abtheilung enthaltenen Werke

Dritte Abtheilung

1	Verzeichniss der in der ersten Abtheilung enthaltenen Werke
2	Verzeichniss der in der zweiten Abtheilung enthaltenen Werke
3	Verzeichniss der in der dritten Abtheilung enthaltenen Werke
4	Verzeichniss der in der vierten Abtheilung enthaltenen Werke
5	Verzeichniss der in der fünften Abtheilung enthaltenen Werke
6	Verzeichniss der in der sechsten Abtheilung enthaltenen Werke
7	Verzeichniss der in der siebenten Abtheilung enthaltenen Werke
8	Verzeichniss der in der achten Abtheilung enthaltenen Werke
9	Verzeichniss der in der neunten Abtheilung enthaltenen Werke
10	Verzeichniss der in der zehnten Abtheilung enthaltenen Werke

Eventyr for Børn.

Receipt for Book.

Eventyr,
fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

En Samling.
Første Hæfte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler **C. A. Reitzel.**

Trykt hos Bianco Luno

1839.

Gaaseurten.

Du skal Du høre! —

Ude paa Landet, tæt ved Beien, laae et
Lyfsted; Du har bestemt selv engang seet det!
der er foran en lille Have med Blomster og
et Stakit, som er malet; tæt herved paa
Grøften, midt i det deiligste grønne Græs,
vorte en lille Gaaseurt; Solen skinnede ligesaa
varmt og smukt paa den, som paa de store
rige Pragtblomster inde i Haven, og derfor
vorte den Time for Time. En Morgen stod
den ganske udsprunget med sine smaa, skin-
nende hvide Blade, der sidde som Straaler
rundtom den lille gule Sol indeni. Den
tænkte slet ikke paa, at intet Menneſſe ſaae
den der i Græsſet og at den var en fattig,

foragtet Blomst; nei den var saa fornøiet, den vendte sig lige imod den varme Sol, saae op i den og hørte paa Lærken, som sang i Luften.

Den lille Gaaseurt var saa lykkelig, som om det var en stor Helligdag, og saa var det dog en Mandag; alle Børn vare i Skole; mens de sad paa deres Bænke og lærte noget, sad den paa sin lille grønne Stilk og lærte ogsaa af den varme Sol og Alt rundt omkring, hvor god Gud er, og den syntes ret at den lille Lærke sang saa tydeligt og smukt Alt, hvad den i Stilhed følte; og Gaaseurten saae med en Slags Verbødighed op til den lykkelige Fugl, der kunde synge og flyve, men var slet ikke bedrovet, fordi den selv ikke kunde det. „Jeg seer og hører jo!“ tænkte den, „Solen skinner paa mig og Vinden kysser mig! o, hvor jeg dog er blevet begavet!“

Indenfor Stakittet stode saa mange stive, fornemme Blomster; jo mindre Duft de havde, desmere knejsede de. Pionerne blæste sig op,

for at være større end en Rose, men det er slet ikke Størrelsen, som gjør det! Tulipanerne havde de allersmukkeste Couleurer, og det vidste de nok og holdt sig saa ranke, for at man endnu bedre skulde see det. De lagde slet ikke Mærke til den lille Gaaseurt udenfor, men den saae desmere paa dem og tænkte: „hvor de ere rige og deilige! ja, dem flyver vist den prægtige Fugl ned til og besøger! Gud skee Lov, at jeg staaer saa nær herved, saa kan jeg dog saae den Stads at see!“ og lige idet den tænkte det, „qvirevit!“ der kom Lærken flyvende, men ikke ned til Pioner og Tulipaner, nei, ned i Græsset til den fattige Gaaseurt, der blev saa forskrækket af bare Glæde, at den vidste slet ikke mere, hvad den skulde tænke.

Den lille Fugl dansede rundt omkring den og sang: „nei, hvor dog Græsset er blødt! og see, hvilken sød lille Blomst med Guld i Hjertet og Sølv paa Kjolen!“ den gule Prikk i Gaaseurten saae jo ogsaa ud som Guld, og de smaa Blade rundtom vare skinnende sølvhvide.

Saa lykkelig som den lille Gaaseurt var, nei, det kan ingen begribe! Fuglen kysede den med sit Næb, sang for den og sloi saa igjen op i den blaa Luft. Det varede bestemt et heelt Qvarteer, før Blomsten kunde komme sig igjen. Halv undseelig og dog inderlig fornøiet saae den til Blomsterne inde i Haven; de havde jo seet den Ære og Lyksalighed, der var vederfaaret hende, de maatte jo begribe, hvilken Glæde det var; men Tulipanerne stode nok engang saa stive som før, og saa vare de saa spidse i Ansigtet og saa røde, for de havde ærgret sig. Pionerne vare ganske tykhovede, bu! det var godt, at de ikke kunde tale, ellers havde Gaasens urten faaet en ordentlig Tiltale. Den stakkels lille Blomst kunde nok see, at de vare ikke i godt Humeur, og det gjorde den saa inderligt ondt. I det samme kom der inde i Haven en Pige med en stor Kniv saa skarp og skinnende, hun gik lige hen mellem Tulipanerne og skar den ene af efter den anden. „Uh!“ sukkede den lille Gaaseurt, „det var jo forfærdeligt,

nu er det forbi med dem!" Saa gik Pigen bort med Tulipanerne. Gaaseurten var glad ved, at den stod ude i Græsset og var en lille, fattig Blomst; den følte sig ret saa taknemmelig, og da Solen gik ned, foldede den sine Blade, sov ind og drømte hele Natten om Solen og den lille Fugl.

Næste Morgen, da Blomsten igjen, lykkelig, strakte alle de hvide Blade ligesom smaa Arme ud mod Luft og Lys, kjendte den Fuglens Stemme, men det var saa sørgeligt, hvad den sang. Ja, den stakkels Lærke havde god Grund dertil, den var blevet fanget og sad nu i et Buur tætved det aabne Vindue. Den sang om at flyve frit og lykkeligt omkring, sang om det unge, grønne Korn paa Marken og om den deilige Reise, den kunde gjøre paa sine Vinger høit op i Lusten. Den stakkels Fugl var ikke i godt Humeur, fangen sad den der i Buret.

Den lille Gaaseurt ønskede saa gjerne at hjælpe, men hvorledes skulde den bære sig ad

dermed; ja det var vanskeligt at hitte paa. Den glemte reent, hvor smukt Alt stod rundtom, hvor varmt Solen skinnede, og hvor smukke hvide dens Blade saae ud; af, den kunde kun tænke paa den fangne Fugl, som den slet ikke var istand til at gjøre noget for.

Da kom der i det samme to smaa Dreng^e ud af Haven; den ene af dem havde i Haanden en Kniv, stor og skarp som den, Pigen havde til at skjære Tulipanerne af med. De gik lige hen imod den lille Gaaseurt, der slet ikke kunde begribe, hvad de vilde.

„Her kan vi skjære en deilig Græstov til Lærken!“ sagde den ene Dreng og begyndte at skjære i en Tiirkant dybt ned, omkring Gaaseurten, saa at den kom til at staa midt i Græstøven.

„Riv den Blomst af!“ sagde den anden Dreng, og Gaaseurten rystede ordentligt af Angest, thi at blive revet af, var jo at miste Livet, og nu vilde den saa gjerne leve, da den

Kulde med Græstørven ind i Buret til den fangne Lærke.

„Nei, lad den sidde!“ sagde den anden Dreng, „den pynter saa net!“ og saa blev den siddende og kom med ind i Buret til Lærken.

Men den stakkels Fugl klagede høit over sin tabte Frihed og slog med Vingerne mod Jerntraadene i Buret; den lille Gaaseurt kunde ikke tale, ikke sige et trostende Ord, ihvor gjerne den vilde. Saaledes gik hele Formiddagen.

„Her er intet Vand!“ sagde den fangne Lærke, „de ere Alle ude og have glemt mig med en Draabe at drikke! min Hals er tør og brændende! der er Ild og Is indeni mig og Luften er saa tung! Ak, jeg maa døe, fra det varme Solskin, fra det friske Grønne, fra al den Deilighed, Gud har skabt!“ og saa borede den sit lille Næb ned i den kjolige Græstørv, for derved at opfriskes lidt; da saldt dens Dine paa Gaaseurten, og Fuglen nikkede til den, kysede den med Næbbet og sagde: „Du maa ogsaa visne herinde, Du stakkels lille

Blomst! Dig og den lille grønne Plet Græs har man givet mig for den hele Verden, jeg havde udenfor! hvert lille Græsstraa skal være mig et grønt Træ, hvert af dine hvide Blade en duftende Blomst! ak, I fortælle mig kun, hvormeget jeg har mistet!"

"Hvo der dog kunde trøste ham!" tænkte Gaaseurten, men den kunde ikke røre et Blad; dog Duften, som strømmede ud af de fine Blade, var langt stærkere, end den ellers findes hos denne Blomst; det mærkede ogsaa Fuglen, og skjøndt den forsmægtede af Tørst og i sin Pine rev de grønne Græsstraa af, rørte den slet ikke Blomsten.

Det blev Aften, og endnu kom Ingen og bragte den stakkels Fugl en Vanddraabe; da strakte den sine smukke Vinger ud, rystede dem krampagtigt, dens Sang var et veemodigt Pipi; det lille Hoved bøjede sig henimod Blomsten, og Fuglens Hjerter brast af Savn og Længsel; da kunde Blomsten ikke, som Aftenen forud, folde

sine Blade sammen og sove, den hang syg og sorgende ned mod Jorden.

Først den næste Morgen kom Drengene, og da de saae Fuglen død, græd de, græd mange Lærere og gravede den en nydelig Grav, som blev pyntet med Blomsterblade. Fuglens Lig kom i en rød, deilig Kiste, kongeligt skulde den begravest, den stakkels Fugl! da han levede og sang, glemte de ham, lod ham sidde i Buret og lide Savn, nu fik han Stads og mange Lærere.

Men Græstørven med Gaaseurten blev kastet ud i Støvet paa Landeveien, ingen tænkte paa den, som dog havde følt meest for den lille Fugl og som gjerne vilde trøste den!

Den standhaftige Tinsoldat.

Der var engang fem og tyve Tinsoldater, de vare alle Brødre, thi de vare fødte af en gammel Tinskee. Genværet holdt de i Armen og Ansigtet satte de lige ud; rød og blaa, nok saa deilig var Uniformen. Det Allerførste, de hørte i denne Verden, da Laaget blev taget af Øsken, hvori de laae, var det Ord: „Tinsoldater!“ det raabte en lille Dreng og klappede i Hænderne; han havde faaet dem, for det var hans Geburtsdag, og stillede dem nu op paa Bordet. Den ene Soldat lignede livagtig den anden, kun en eneste var lidt forffjellig; han havde eet Been, thi han var blevet støbt sidst, og saa var der ikke Tin nok; dog stod han ligesaa fast paa sit ene, som de andre paa deres to, og det er just ham, som bliver mærkværdig.

Paa Bordet, hvor de bleve stillede op, stod meget andet Legetøj; men det, som faldt

mæst i Vinene, var et nydeligt Slot af Papir. Gjennem de smaa Vinduer kunde man see lige ind i Salene. Udenfor stode smaa Træer, rundt om et lille Speil, der skulde see ud som en Sø; Svaner af Bortømmede derpaa og spillede sig. Det var altsammen nydeligt, men det Nydeligste blev dog en lille Jomfru, som stod midt i den aabne Slotsdør; hun var ogsaa klippet ud af Papir, men hun havde et Skjort paa af det klareste Linon og et lille smalt blaåt Baand over Skulderen ligesom et Bevandt; midt i det sad en skinnende Paillette, lige saa stor som hele hendes Ansigt. Den lille Jomfru strakte begge sine Arme ud, for hun var en Dandsersinde, og saa løstede hun sit ene Been saa høit i Veiret, at Tinsoldaten slet ikke kunde finde det og troede, at hun kun havde eet Been ligesom han.

„Det var en Kone for mig!“ tænkte han; „men hun er noget fornem, hun boer i et Slot, jeg har kun en Væske, og den ere vi

fem og tyve om, det er ikke et Sted for hende! dog jeg maa see at gjøre Bekjendtskab!" og saa lagde han sig saa lang han var bag en Enuustobaksdaase, der stod paa Bordet; der kunde han ret see paa den lille fine Dame, som blev ved at staae paa eet Been, uden at komme ud af Balancen.

Da det blev ud paa Aftenen, kom alle de andre Tinsoldater i deres Øffe og Folkene i Huset gik til Sengs. Nu begyndte Legetøiet at lege, baade at komme Fremmede, føre Krig og holde Bal; Tinsoldaterne raslede i Øffen, for de vilde være med, men de kunde ikke faae Laaget af. Noddeknækkeren slog Kaalbotter, og Griffelen gjorde Commers paa Tavlen; det var et Spektakel saa Kanarifuglen vaagne, og begyndte at snakke med, og det paa Vers. De to eneste, som ikke rørte sig af Stedet, var Tinsoldaten og den lille Dandsende; hun holdt sig saa rank paa Taalspidsen og begge Armene udad; han var liges

saar standhaftig paa sit ene Been, hans Dine kom ikke et Diebtik fra hende.

Nu slog Klokken tolv, og klast, der sprang Raaget af Snuustobaksdaasen, men der var ingen Tobak i, nei, men en lille sort Trolde, det var saadant et Kunststykke.

„Tinsoldat!“ sagde Trollden, „vil Du holde dine Dine hos Dig selv!“

Men Tinsoldaten lod, som han ikke hørte det.

„Ja bi til imorgen!“ sagde Trollden.

Da det nu blev Morgen, og Børnene kom op, blev Tinsoldaten stillet hen i Vinduet, og enten det nu var Trollden eller Trækvind, ligesom med eet sløi Vinduet op og Soldaten gik ud paa Hovedet fra tredie Sal. Det var en skrækkelig Fart, han vendte Benet lige iveiret og blev staaende paa Kaskjetten, med Bajonetten nede imellem Brostenene.

Tjenestepigen og den lille Dreng kom strax ned, for at søge; men skjøndt de vare færdig ved at træde paa ham, kunde de dog

ikke see ham. Havde Tinsoldaten raabt: her er jeg! saa havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrigte høit, da han var i Uniform.

Nu begyndte det at regne, den ene Draabe faldt tættere end den anden, det blev en ordentlig Skylle; da den var forbi, kom der to Gadedrenge.

„Sei Du!“ sagde den ene, „der ligger en Tinsoldat! han skal ud at seile!“

Dg saa gjorde de en Baad af en Avis, satte Tinsoldaten midt i den, og nu seilede han ned af Rendestenen; begge Drengene løb ved Siden og klappede i Hænderne. Bevar os vel! hvilke Bolger der gik i den Rendesteen, og hvilken Strøm der var; ja det havde da ogsaa skylregnet. Papiirshaaden vippede op og ned, og imellem saa breiede den saa gesvindt, saa det dirrede i Tinsoldaten; men han blev standhaftig, forandrede ikke en Mine, saae lige ud og holdt Geværret i Armen.

Lige med eet drev Baaden ind under et langt Rendesteens-Bræt; der blev lige saa mørkt, som om han var i sin Kiste.

„Hvor mon jeg nu kommer hen“, tænkte han, „ja, ja, det er Troldens Skyld! Ak sad dog den lille Tomsfru her i Baaden, saa maatte her gjerne være eengang saa mørkt endnu!“

I det samme kom der en stor Vandrotte, som boede under Rendesteens-Brættet.

„Har Du Pas?“ spurgte Rotten. „Hid med Passet!“

Men Linsoldaten taug stille og holdt endnu fastere paa Geværet. Baaden foer afsted og Rotten bag efter. Hu! hvor den skar Tænder, og raabte til Pinde og Straa:

„Stop ham! stop ham! han har ikke betalt Sold! han har ikke viist Pas!“

Men Strømmen blev stærkere og stærkere! Linsoldaten kunde allerede sene den lyse Dag foran hvor Brættet slap, men han hørte ogsaa en brusenende Lyd, der nok kunde gjøre en tapper

Mand forfrækket; tænk dog, Renbestenen styrte, hvor Brættet endte, lige ud i en stor Canal, det vilde være for ham lige saa farligt, som for os at seile ned af et stort Vandsfald.

Nu var han allerede saa nær derved, at han ikke kunde standse. Baaden foer ud, den stakkels Tinsoldat holdt sig saa stiv han kunde, ingen skulde sige ham paa, at han blinkede med Øinene. Baaden snurrede tre fire Gange rundt, og var fyldt med Vand lige til Randen, den maatte synke; Tinsoldaten stod i Vand til Halsen og dybere og dybere sank Baaden, mere og mere løste Papiret sig op; nu gik Vandet over Soldatens Hoved, — da tænkte han paa den lille nydelige Dandsferinde, som han aldrig mere skulde faae at see; og det Klang for Tinsoldatens Øre:

„Gare, Gare, Krigsmand!

Døden skal Du lide!“

Nu gik Papiret itu, og Tinsoldaten styrte igjennem — men blev i det samme slugt af en stor Gist.

Nei, hvor det var mørkt derinde! der var endnu værre, end under Rendessteens-Brættet, og saa var der saa snevert; men Tinsoldaten var standhaftig, og laae saa lang han var med Geværet i Armen. —

Fisken foer omkring, den gjorde de allerforfærdeligste Bevægelser; endelig blev den ganske stille, der foer som en Lynstraale gennem den. Lyset skinnede ganske klart og een raabte høit: „Tinsoldat!“ Fisken var blevet fanget, bragt paa Torvet, solgt og kommet op i Kjøkkenet, hvor Pigen fik den op med en stor Kniv. Hun tog med sine to Fingre Soldaten midt om Livet og bar ham ind i Stuen, hvor de Allesammen vilde see saadan en mærkværdig Mand, der havde reist om i Maven paa en Fisk; men Tinsoldaten var slet ikke stolt. De stillede ham op paa Bordet og der — nei, hvor det kan gaae underligt til i Verden! Tinsoldaten var i den selvsamme Stue, han havde været i før, han saa de selvsamme Børn og Legetøiet stod paa Bordet; det deilige Slot med den nydelige

lille Dandserinde; hun holdt sig endnu paa det ene Been og havde det andet hoit i Veiret, hun var ogsaa standhaftig; det rørte Linsoldaten, han var færdig ved at græde Tin, men det passede sig ikke. Han saae paa hende og hun saae paa ham, men de sagde ikke noget.

I det samme tog den ene af Emaars drengene og kastede Soldaten lige ind i Kakkels ovnen, og han gav slet ingen Grund derfor; det var bestemt Trollden i Daasen, der var Skyld deri.

Linsoldaten stod ganske belyst og folte en Hede, der var forfærdelig, men om det var af den virkelige Ild, eller af Kjærlighed, det vidste han ikke. Couleurerne vare reent gaaet af ham, om det var skeet paa Reisen eller det var af Sorg, kunde ingen sige. Han saae paa den lille Jomfru, hun saae paa ham, og han folte han smeltede, men endnu stod han standhaftig med Beværet i Armen. Da gik der en Dør op, Vinden tog i Dandserinden og hun fløi ligesom en Sylphide lige ind i Kakkels ovnen til

Tinsoldaten, blussede op i Lue og var borte; saa smeltebe Tinsoldaten til en Klat, og da Pigen Dagen efter tog Afsen ud, fandt hun ham som et lille Tindhjerte; af Dandsrerinden derimod var der kun Pailletten, og den var brændt fulsort.

De vilde Svaner.

Langtborte herfra, der hvor Svalerne flyve hen, naar vi have Vinter, boede en Konge, som havde elleve Sønner og een Datter, Elisa. De elleve Brødre, Prindsen vare de, gif i Skole med Stjerne paa Bryftet og Sabel ved Siden; de streve paa Guldtavle med Diamantgriffel og læste ligesaa godt udenad, som inden; man kunde strax høre, at de vare Prindsen. Søsteren Elisa sad paa en lille Skammel af

Speilglas og havde en Billedbog, der var kjøbt for det halve Kongerige.

O, de Børn havde det saa godt, men saaledes skulde det ikke altid blive!

Deres Fader, som var Konge over hele Landet, giftede sig med en ond Dronning, der slet ikke var de stakkels Børn god; allerede den første Dag kunde de godt mærke det; paa hele Slottet var der stor Stads, og saa legebørnene: komme Fremmede; men istedetfor at de ellers fik alle de Rager og stegte Vbler, der vare at overkomme, gav hun dem kun Sand i en Thekop og sagde, at de kunde lade, som om det var noget.

Ugen efter satte hun den lille Søster Elisa ud paa Landet hos nogle Bønderfolk, og længe varede det ikke, før hun fik Kongen indbildt saameget om de stakkels Prindser, at han slet ikke brød sig mere om dem.

„Flyv I ud i Verden og flyt jer selv!“ sagde den onde Dronning; „flyv som store Fugle, uden Stemme!“ men hun kunde dog

ikke gjøre det saa slemt, som hun gjerne vilde; de bleve elleve deilige vilde Svaner. Med et underligt Skrig sloi de ud af Slotsvinduerne henover Parken og Skoven.

Det var endnu ganske tidlig Morgen, da de kom forbi, hvor Søsteren Elisa laae og sov i Bondens Stue; her svævede de over Taget, breiede med deres lange Halse, og sloge med Bingerne, men ingen hørte eller saa det; de maatte igjen afsted, hoit op imod Skyerne, langt ud i den vide Verden, der sloi de ud i en stor mørk Skov, der strakte sig lige til Stranden.

Den stakkels lille Elisa stod i Bondens Stue, og legede med et grønt Blad, andet Legetoi havde hun ikke; og hun stal et Hul i Bladet, kikkede derigjennem op paa Solen, og da var det ligesom om hun saa sine Brødres klare Dine, og hver Gang de varme Solstraaler skinnede paa hendes Kind, tænkte hun paa alle deres Kys.

Den ene Dag gif ligesom den anden. Blæste Vinden giennem de store Rosenhækker udenfor Huset, da hvidsfede de til Roserne: „hvo kan være smukkere, end I,” men Roserne rystede med Hovedet og sagde! „Det er Elisa.” Og sad den gamle Kone om Søndagen i Døren og læste i sin Psalmebog, da vendte Vinden Bladene, og sagde til Bogen: „Hvo kan være frommere end Du?” — „Det er Elisa!” sagde Psalmebogen, og det var den rene Sandhed, hvad Roserne og Psalmebogen sagde.

Da hun var femten Aar, skulde hun hjem; og da Dronningen saae, hvor smuk hun var, blev hun hende vred og hadesfuld; gjerne havde hun forvandlet hende til en vild Svane, ligesom Brodrene, men det turde hun ikke strax, da jo Kongen vilde see sin Datter.

I den tidlige Morgen gif Dronningen ind i Badet, der var bygget af Marmor, og smykket med bløde Hynder og de heiligste Tæpper, og hun tog tre Skruptudser, knæfede paa dem, og sagde til den ene: „sæt

Dig paa Elisas Hoved, naar hun kommer i
 Badet, at hun kan blive dorst, som Du?
 Sæt Dig paa hendes Pande," sagde hun til
 den anden, „at hun kan blive styg, som Du,
 saa at hendes Fader ikke kjender hende! Hvil
 ved hendes Hjerte," hvidskede hun til den tredie,
 „lad hende faae et ondt Sind, at hun kan have
 Pine deraf!" Saa satte hun Skruptudserne ud
 i det klare Vand, der strax fik en grønlig
 Farve, kaldte paa Elisa, klædte hende af, og
 lod hende stige ned i Vandet, og i det hun
 dukkede, satte den ene Skruptudse sig i hendes
 Haar, den anden paa hendes Pande og den
 tredie paa Brystet, men Elisa syntes slet ikke
 at mærke det; saasnart hun reiste sig op,
 flød der tre røde Balmuer paa Vandet; havde
 Dørene ikke været giftige og lyskede af Heren,
 da vare de blevne forvandlede til røde Roser, men
 Blomster bleve de dog, ved at hvile paa hendes
 Hoved og ved hendes Hjerte; hun var for
 from og uskyldig til at Trolddommen kunde
 have Magt over hende.

Da den onde Dronning saa det, gned hun hende ind med Valnød-Saft, saa hun blev ganske sortbruun, strøg det smukke Ansigt over med en stinkende Salve og lod det deilige Haar filtre sig; det var umuligt at kjende den smukke Elisa igjen.

Da derfor hendes Fader saa hende, blev han ganske forfækket, og sagde at det var ikke hans Datter; Ingen vilde heller kjendes ved hende, uden Lænehunden og Svalerne, men de vare fattige Dyr og havde ikke noget at sige.

Da græb den stakkels Elisa og tænkte paa sine elleve Brødre, der alle vare borte. Bedrøvet listede hun sig udaf Slottet, gik hele Dagen over Mark og Mose ind i den store Skov. Hun vidste slet ikke, hvor hun vilde hen, men hun sølte sig saa bedrøvet og længtes efter sine Brødre, de vare vist ogsaa, ligesom hun, jaget ud i Verden, dem vilde hun søge og finde.

Kun kort Tid havde hun været i Skoven,

før Natten faldt paa; hun var kommet reent bort fra Bei og Sti; da lagde hun sig ned paa det bløde Mos, læste sin Aftenbøn og hældede sit Hoved op til en Stub. Der var saa stille, Luften var saa mild, og rundt omkring i Græsset og paa Mosset skinnede, som en grøn Ild, over hundrede Sanct Hans-Drime; da hun med Haanden sagte rørte ved een af Grenene, faldt de løsende Insecter, som Stjerneeskud, ned til hende.

Hele Natten drømte hun om sine Brødre; de legede igjen, som Børn, skrev med Diamantgriffel paa Guldtable og saae i den deilige Billedbog, der havde kostet det halve Rige; men paa Tavlen skreve de ikke, som før, kun Nuller og Streger, nei de dristigste Bedrifter de havde udført, Alt hvad de havde oplevet og seet; og i Billedbogen var Alt levende, Fuglene sang, og Menneskene gik ud af Bogen og talte til Elisa og hendes Brødre, men naar hun vendte Bladet, sprang de strax igjen ind, for at der ikke skulde komme Billederne i Billederne.

Da hun vaagnede, var Solen allerede høit oppe; hun kunde rigtignok ikke see den, de høie Træer bredte deres Grene tæt og fast ud, men Straalerne spillede deroppe ligesom et viftende Guldflor; der var en Duft af det Grønne, og Fuglene vare nær ved at sætte sig paa hendes Skuldre. Hun hørte Vandet pladske, det var mange store Kildevæld, som alle faldt ud i en Dam hvor der var den deiligste Sandbund; rigtignok voxte her tætte Buske rundt om, men paa eet Sted havde Hjortene gravet en stor Nabning og her gik Elisa hen til Vandet, det var saa klart, at havde Vinden ikke rørt Grene og Buske saaledes at de bevægede sig, da maatte hun have troet, at de vare malede af nede paa Bunden, saa tydeligt spillede sig der hvert Blad, baade det Solen skinne igjennem og det der ganske var i Skygge.

Saa snart hun saa sit eget Ansigt, blev hun ganske forstrækket, saa bruunt og sølt var det, men da hun gjorde sin lille Haand vaad

og gned Dine og Pande, flinnebe den hvide Hud frem igjen, da lagde hun alle sine Klæder og gik ud i det friske Vand; et deiligere Kongebarn, end hun var, fandtes der ikke i denne Verden.

Da hun igjen var klædt og havde slættet sit lange Haar, gik hun til det sprudlende Bælt, drak af sin hule Haand, og vandrede længere ind i Skoven, uden selv at vide hvorhen. Hun tænkte paa sine Brødre, tænkte paa den gode Gud, der vist ikke vilde forlade hende; han lod de vilde Skovæbler groe, for at mætte den Hungrige; han viste hende et saadant Træ, Grenene bugnede af Frugt, her holdt hun sit Middagsmaaltid, satte Støtter under dets Grene og gik saa ind i den mørkeste Deel af Skoven. Der var saa stille, at hun hørte sine egne Fodtrin, hørte hvert lille visstent Blad der boiede sig under hendes Fod; ikke en Fugl var der at see, ikke en Solstraale kunde trænge igjennem de store tætte Trægrene; de høie Stammer stode saa nær

ved hinanden, at naar hun saae ligesfrem, var det, som om det ene Bjelegitter, tæt ved det andet, omslattede hende; o, her var en Genksomhed, hun aldrig før havde kjendt.

Natten blev saa mørk; ikke en eneste lille Sanct Hansorm skinnede fra Mosset, bedrovet lagde hun sig ned for at sove; da syntes hun at Trægrenene oven over hende gik til Side og vor Herre med milde Dine saae ned paa hende, og smaa Engle tittede frem over hans Hoved og under hans Arme.

Da hun vaagnede om Morgenens, vidste hun ikke, om hun havde drømt det, eller om det virkelig var saa.

Hun gik nogle Skridt fremad, da mødte hun en gammel Kone med Bær i sin Kurv, den Gamle gav hende nogle af disse. Elise spurgte, om hun ikke havde seet elleve Prindsers ride igjennem Skoven.

„Nei“, sagde den Gamle, „men jeg saae igaar elleve Svaner med Guldkroner paa Hovedet svømme ned af Aaen her tæt ved!“

Og hun førte Elisa et Stykke længer frem til en Skrænt; nedenfor denne bugtede sig en Aa; Træerne paa dens Bredder strakte deres lange bladfulde Grene over imod hinanden, og hvor de, efter deres naturlige Væxt, ikke kunde naae sammen, der havde de revet Rødderne løse fra Jorden og heldede ud over Vandet med Grenene flettede i hinanden.

Elisa sagde Farvel til den Gamle og gik langs med Aaen, til hvor denne flød ud i den store, aabne Strand.

Hele det heilige Hav laae for den unge Pige; men ikke en Seiler viste sig derude, ikke en Baad var der at see, hvor skulde hun dog komme længer bort. Hun betragtede de utallige Smaastene paa Bredden; Vandet havde flebet dem alle runde. Glas, Jern, Stene, Alt hvad der laae skyllet op, havde taget Skikkelse af Vandet, der dog var langt blødere end hendes fine Haand. „Det bliver utrætteligt ved at rulle, og saa jevner sig det Haarde, jeg vil være ligesaa utrættelig! tak for

Ederis Lærdom, I klare, rullende Bølger; engang, det siger mit Hjerte mig, ville I bære mig til mine kjære Brødre!"

Paa den opskyllede Tang laae elleve hvide Svanesjer; hun samlede dem i en Bouquet, der laae Vanddraaber paa dem, om det var Dug eller Taarer, kunde ingen see. Tensomt var der ved Stranden, men hun folte det ikke; thi Havet frembød en evig Afverling, ja i nogle faa Timer flere, end de ferske Indsøer kunne vise i et heelt Aar. Kom der en stor fort Sky, saa var det, som Soen vilde sige: jeg kan ogsaa see mørk ud, og da blæste Vinden og Bølgerne vendte det Hvide ud; men skinnede Skyerne røde og Vindene sov, saa var Havet som et Rosenblad; nu blev det grønt, nu hvidt, men i hvor stille det hvilede, var der dog ved Bredden en sagte Bevægelse; Vandet hævede sig svagt, som Brystet paa et sovende Barn.

Da Solen var ved at gaae ned, saae Elisa elleve vilde Svaner med Guldkroner paa

Hovedet flyve mod Land, de svævede den ene bag den anden; det saae ud som et langt hvidt Baand; da steg Elisa op paa Skrænten og skjulte sig bag en Bust; Svanerne satte sig nær ved hende og sloge med deres store, hvide Binger.

I det Solen var under Vandet, faldt pludseligt Svanehammen og der stode elleve deilige Prindsen, Elisas Brødre. Hun udstødte et høit Skrig; thi uagtet de havde forandret sig meget, vidste hun, at det var dem, sølte, at det maatte være dem; og hun sprang i deres Arme, kaldte dem ved Navn og de bleve saa lykkelige, da de saae og kjendte deres lille Søster, der nu var saa stor og deilig. De loe og de græd, og snart havde de forstaaet hinanden, hvor ond deres Stedmoder havde været imod dem Alle.

„Vi Brødre,“ sagde den ældste, „flyve, som vilde Svaner, saalænge Solen staaer paa Himlen; naar den er nede, saae vi vor mennesskelige Skikkelse; derfor maae vi altid ved

Sol=Medgang passe paa at have Hvile for Foden; for flyve vi da oppe mod Skyerne, maae vi, som Mennesker styrte ned i Dybet. Her boe vi ikke; der ligger et ligesaa skjønt Land, som dette, hiin Side Søen; men Veien der hen er lang, det store Hav maae vi over, og der findes ingen D paa vor Vej, hvor vi kunne overnatte, kun en eensom lille Klippe rager op midt derude; den er ei større, end at vi Side om Side kunne hvile paa den; gaaer Søen stærk saa sproiter Vandet høit over os; men dog takke vi vor Gud for den. Der overnatte vi i vor Skikkelse som Menneske, uden den kunde vi aldrig gjæste vort kjære Fædreland, thi to af Aarets længste Dage bruge vi til vor Flugt. Kun een gang om Aaret er det forundt os at besøge vort Fædres hjem, elleve Dage tør vi blive her, flyve hen over denne store Skov, hvorfra vi kunne sene Slottet, hvor vi bleve fødte og hvor vor Fader boer, see det høie Taarn af Kirken, hvor Moder er begravet. — Her synes vi Træer og Buske

ere i Slægt med os, her løbe de vilde Heste
hen over Sletterne, som vi saa det i vor
Barndom; her synger Kulbrænderen de gamle
Sange, vi dansede efter som Børn, her er
vort Fædreland, her drages vi hen og her
have vi fundet Dig Du kjære, lille Søster!
to Dage endnu tør vi blive her, saa maae vi
bort over Havet til et deiligt Land, men som
ikke er vort Fædreland! hvorledes saa vi Dig
med? Vi have hvecken Skib eller Baad!"

"Hvorledes skal jeg kunne frelse Eder!" sagde
Søsteren.

Dg de talte sammen næsten den hele Nat,
der blev kun blundet nogle Timer.

Elisa vaagnede ved Lyden af Svanevin-
gerne, der susede over hende. Brødrene vare
igien forvandlede og de fløi i store Kredse og
tilsidst langt bort, men een af dem, den yngste,
blev tilbage; og Svanen lagde sit Hoved i
hendes Skød og hun klappede dens hvide Binger;
hele Dagen vare de sammen. Mod Aften kom

de Andre tilbage, og da Solen var nede, stode de i deres naturlige Skikkelse.

„Imorgen flyve vi herfra, tør ikke komme tilbage før om et heelt Aar, men Dig kunne vi ikke saaledes forlade! har Du Mod at følge med? Min Arm er stærk nok til at bære Dig gennem Skoven, skulle vi da ikke Alle have stærke Vinger nok til at flyve med Dig over Havet.“

„Ja, tag mig med!“ sagde Elisa.

Den hele Nat tilbragte de med at flette et Net af den smidige Pilebark og de seige Siv, og det blev stort og stærkt; paa dette lagde Elisa sig, og da Solen saa kom frem, og Brodrene forvandlede sig til vilde Svaner, greb de i Nettet med deres Næb, og fløi høit mod Skyerne med den kjære Søster, der sov endnu. Solstraalerne faldt lige paa hendes Ansigt, derfor fløi een af Svanerne over hendes Hoved, at dens brede Vinger kunde give Skygge. —

De vare langt fra Land, da Elisa vaagne; hun troede endnu at drømme, saa underligt

forekom det hende, at bæres over Havet, høit igjennem Luften. Ved hendes Side laae en Green med deilige modne Bær, og et Bundt velsmagende Rødder; dem havde den yngste af Brødrene samlet og lagt til hende, og hun tilsmilede ham taknemlig; thi hun kjendte, det var ham, som fløi lige over hendes Hoved, og flyggede med Vingerne.

De vare saa høit oppe, at det første Skib, de saae under dem, syntes en hvid Maage, der laae paa Vandet. En stor Sky stod bagved dem, det var et heelt Bjerg, og paa den saae Elisa Skyggen af sig selv, og af de elleve Svaner, saa kjæmpestore fløi de der; det var et Skilderi, prægtigere end hun havde seet noget for; men altsom Solen steg høiere og Skyen blev længere bagved dem, forsvandt det svævende Skygebillede.

Den hele Dag fløi de afsted, som en tusende Piił gjennem Luften, men dog var det langsommere end ellers, nu havde de Søsteren at bære. Der trak et ondt Veir op, Aftenen

nærmebe sig; angst saae Elisa Solen synke, og endnu var ei den eensomme Klippe i Havet at øine; det forekom hende, at Svanerne gjorde stærkere Slag med Vingerne. Ak! hun var Skyld i, at de ei kom hurtigt nok affted; naar Solen var nede, vilde de blive til Menneſker, styrte i Havet, og drukne. Da bad hun i sit Hjertes Inderſte en Bøn til vor Herre, men endnu øinede hun ingen Klippe; den sorte Sky kom nærmere; de stærke Windpuſt forkyndte en Storm; Skyerne ſtode i een enesſte ſtor truende Bolge, der faſt ſom Bly ſkjød fremad; Lyn blinkede paa Lyn.

Nu var Solen lige ved Randen af Havet. Elisas Hjerte bævede; da ſkjode Svanerne nedad, ſaa haſtigt at hun troede at falde; men nu ſvævede de igjen. Solen var halvt nede i Vandet; da forſt øinede hun den lille Klippe under ſig, den ſaae ud, ikke ſtørre, end om det var en Sælhund, der ſtaf Hovedet op af Vandet. Solen ſank ſaa hurtigt; nu var den kun, ſom en Stjerne; da rørte hendes Fod

ved den faste Grund, Solen slukkedes liig
den sidste Gnist i det brændende Papir; Arm
i Arm saae hun Brødrene staae omkring
sig; men mere Plads, end netop til dem og
hende, var der heller ikke. Søen slog mod
Klippen, og gik som en Skyregn hen over dem;
Himlen skinnede i een altid flammende Ild og
Slag paa Slag rullede Tordenen; men Søster
og Brødre holdt hinanden i Hænderne og sang
en Psalme, hvoraf de fik Trøst og Mod.

I Dagningen var Luften reen og stille;
saasnart Solen steg, sloi Svanerne med Elisa
bort fra Den. Havet gik endnu stærkt, det
saae ud, da de vare høit i Veiret, som om
den hvide Skum paa den sortegrønne Sø var
Millioner Svaner, der fløde paa Bandet.

Da Solen kom høiere, saae Elisa foran
sig, halv svømmende i Luften, et Bjergland,
med skinnende Ismasser paa Bjeldene og midt
derpaa strakte sig et vist mellelangt Slot, med
den ene dristige Soilegang ovenpaa den anden;
nedenfor gyngebe Palmeskove og Pragtblomster,

store, som Møllehjul. Hun spurgte, om det var Landet, hun skulde til, men Svanerne rystede med Hovedet, thi det, hun saae, var Sata Morganas deilige, altid omvejlende Skyflot; derind turde de intet Menneske bringe. Elisa stirrede derpaa; da styrtede Bjerger, Skove og Slot sammen, og der stode tyve stolte Kirker, alle hinanden lige, med høie Taarne, og spidse Vinduer. Hun syntes at høre Dragelet klinge, men det var Havet, hun hørte. Nu vare hun Kirkerne ganske nær, da bleve disse til en heel Flaade, der seilede hen under hende; hun saae ned, og det var kun Havtaage, der jog hen over Vandet. Da en evig Afverling havde hun for Die, og nu saae hun det virkelige Land, hun skulde til; der reiste sig de deilige blaa Bjerger, med Cederstove, Byer og Slotte. Længe før Solen gik ned, sad hun paa Fjeldet foran en stor Hule, der var begroet med fine, grønne Slyngeplanter; det saae ud, som det var broderede Tæpper.

„Nu skal vi see, hvad Du drømmer her inat!“ sagde den yngste Broder og viste hende hendes Sovekammer.

„Gid jeg maatte drømme, hvorledes jeg skulde frelse Eder!“ sagde hun; og denne Tanke befestigede hende saa levende; hun bad saa inderlig til Gud om hans Hjælp, ja selv isovne vedblev hun sin Bøn; da forekom det hende, at hun fløi høit op i Luften, til Fata Morgannas Skyflot, og Seen kom hende imøde, saa smuk og glimrende, og dog lignede hun ganske den gamle Kone, der gav hende Bær i Skoven, og fortalte hende om Evanerne med Guldkronerne paa.

„Dine Brødre kan frelles!“ sagde hun, „men har Du Mod og Udholdenhed. Vel er Havet blodere end dine fine Hænder, og omformer dog de haarde Stene, men det føler ikke den Smerte, dine Fingre vilde føle; det har intet Hjerte, lider ikke den Angest og Qual, Du maa udholde. Seer Du denne Brændenælde, jeg holder i min Haand! af

denne Slags voxer mange rundt om Hulen, hvor Du sover; kun de der, og de, som flyde frem paa Kirkegaardens Grave, ere brugelige, mærk Dig det; dem maa Du plukke, skjøndt de vil brænde din Hud i Babler; bryd Nælderne med dine Fodder, da faaer Du Hør; med den skal Du snoe og binde elleve Pantserstjorter, med lange Ermer, kast disse over de elleve vilde Svaner, saa er Trolddommen løst. Men husk vel paa, at fra det Dieblis, Du begynder dette Arbejde, og lige til det er fuldbendt, om det endog gaaer Nar imellem, maa Du ikke tale; det første Ord, Du siger, gaaer som en brændende Dolk i dine Brødres Hjerte; ved Din Tunge hænger deres Liv. Mærk Dig Alt dette!”

Og hun rørte i det samme ved hendes Haand med Nælden; den var som en brændende Ild, Elisa vaagnede derved. Det var lys Dag, og tæt ved, hvor hun havde sovet, laa en Nælde, som den, hun havde seet i Drømme. Da faldt hun paa sine Knæ, taltede vor

Serre, og gik ud af Hulen, for at begynde paa sit Arbeide.

Med de fine Hænder greb hun ned i de hæslige Nælder, de vare som Ild; store Babler brændte de paa hendes Hænder og Arme, men gierne vilde hun lide det, kunde hun frelse de kjære Brødre. Hun brød hver Nælde med sine nøgne Fodder, og snoede den grønne Hør.

Da Solen var nede, kom Brødrene, og de bleve forfækkede ved at finde hende saa taus; de troede at det var en ny Trolddom af den onde Stedmoder; men da de saa hendes Hænder, begreb de, hvad hun gjorde for deres Skyld, og den yngste Broder græd, og hvor hans Taarer faldt, der følte hun ingen Smertter, der forsvandt de brændende Babler.

Natten tilbragte hun med sit Arbeide, thi hun havde ingen Ro, før hun havde frelst de kjære Brødre; hele den følgende Dag, medens Svanerne vare borte, sad hun i sin Ensomhed, men aldrig havde Tiden fløiet saa hurtig. Een

Pantserskjorte var alt færdig, nu begyndte hun paa den næste.

Da klang Jagthorn mellem Bjergene; hun blev ganske angest; Lyden kom nærmere; hun hørte Hunde gjøe; forskrækket søgte hun ind i Hulen, bandt Nælberne, hun havde samlet og heglet, i et Bundt, og satte sig derpaa.

I det samme kom en stor Hund springende frem fra Krattet, og strax efter een, og endnu een; de gjøede høit, løb tilbage, og kom frem igjen. Det varede ikke mange Minuter, saa stode alle Jægerne udenfor Hulen, og den smukkeste iblandt dem var Landets Konge, han traadte hen til Elisa, aldrig havde han seet en skønnere Pige.

„Hvor er Du kommet her, Du heilige Barn!“ sagde han. Elisa rystede med Hovedet, hun turde jo ikke tale, det gjaldt hendes Brodres Frelse og Liv; og hun skjulte sine Hænder under Forklædet, at Kongen ikke skulde see, hvad hun maatte lide.

„Følg med mig!“ sagde han, „her maa Du ikke blive! er Du god, som Du er smuk, da vil jeg klæde Dig i Silke og Floiel; sætte Guldkronen paa dit Hoved, og Du skal boe og bygge i mit rigeste Slot! — og saa løstede han hende op paa sin Hest; hun græd, vred sine Hænder, men Kongen sagde: „Jeg vil kun din Lykke! eengang skal Du takke mig derfor!“ og saa foer han afsted mellem Bjergene, og holdt hende foran paa Hesten, og Jægerne joge bagefter.

Da Solen gik ned, laae den prægtige Kongestad, med Kirker og Kupler foran, og Kongen førte hende ind i Slottet, hvor store Vandspring pladskede i de høie Marmorsale, hvor Bægge og Loft prangede med Malerier, men hun havde ikke Vine derfor, hun græd og sørgede; godvillig lod hun Qvinderne iføre hende de kongelige Klæder, flette Perler i hendes Haar, og trække fine Handsker over de forbrændte Fingre.

Da hun stod der i al sin Pragt, var hun saa blændende smuk, at Hoffet boiede sig endnu dybere for hende, og Kongen laarede hende til sin Brud; skøndt Erke-Biskoppen rystede med Hovedet, og hvidskede, at den smukke Skovpige vist var en Hex, hun blændede deres Dine, og bedaarede Kongens Hjerte.

Men Kongen hørte ikke derpaa, lod Musfiken klinge, de kosteligste Netter frembære, de yndigste Piger dansede om hende, og hun blev ført gennem duftende Haver ind i prægtige Sale; men ikke et Smil gik over hendes Læber, eller frem paa hendes Dine, Sorgen stod der som evig Arv og Gie. Nu aabnede Kongen et lille Kammer, tætvæd hvor hun skulde sove; her var pyntet med kostelige grønne Tæpper, og lignede ganske Hulen, hvori hun havde været; paa Gulvet laae det Bundt Hør, hun havde spundet af Nælderne, og under Loftet hang Pantserfjorten, der var strikket færdig; Alt dette havde en af Jægerne taget til sig, som noget Curiosit.

„Her kan Du drømme Dig tilbage i dit forbums Hjem!“ sagde Kongen. „Her er det Arbejde, som der beskjæftigede Dig; nu, midt i al din Pragt, vil det more Dig at tænke til bage paa hiin Tid.“

Da Elisa saa dette, der laae hendes Hjerte saa nært, spillede et Smil om hendes Mund, og Blodet vendte tilbage i Kinderne; hun tænkte paa sine Brødres Frelse, kyskede Kongens Haand, og han trykkede hende til sit Hjerte, og lod alle Kirkeklokker forkynde Bryllups Fest. Den heilige stumme Pige fra Skoven var Landets Dronning.

Da hvidskede Erke-Biskoppen onde Ord i Kongens Dre, men de sank ikke ned til hans Hjerte, Brylluppet skulde staae, Erke-Biskoppen selv maatte sætte hende Kronen paa Hovedet, og han trykkede med ond Uvillie den snævre Ring fast ned over Panden, saa det gjorde ondt; dog der laae en tungere Ring om hendes Hjerte, Sorgen over hendes Brødre; hun følte ikke

den legemlige Pine. Hendes Mund var stum, et eneste Ord vilde jo skille hendes Brødre ved Livet, men i hendes Dine laae der en dyb Kjærlighed til den gode, smukke Konge, der gjorde Alt for at glæde hende. Med hele sit Hjerte blev hun ham Dag for Dag mere god; o, at hun turde blot betroe sig til ham, sige ham sin Lidelse! men stum maatte hun være, stum maatte hun fuldføre sit Bærl. Derfor listede hun sig om Natten fra hans Side, gik ind i det lille Konkammer, der var smykket, som Hulen, og hun strikkede den ene Panteskjorte færdig efter den anden; men da hun begyndte paa den syvende, havde hun ikke mere Hør.

Paa Kirkegaarden vidste hun de Næder groede, som hun skulde bruge, men selv maatte hun plukke dem, hvorledes skulde hun komme derud.

„O, hvad er Smerten i mine Fingre, mod den Qual mit Hjerte lider!“ tænkte hun, „jeg maa vove det! Vor Herre vil ikke slaae Haanden af mig!“ med en Hjerte-Angest, som var det

en ond Gjerning hun havde for, listede hun sig, i den maaneklare Nat, ned i Haven, gik gjennem de lange Alleer, ud paa de eensomme Bader, hen til Kirkegaarden. Der saae hun paa en af de bredeste Ligstene sad en Kreds Lamier, hæslige Høye, de toge deres Pjalter af, som om de vilde bade sig, og saa gravede de med de lange magre Fingre ned i de friske Grave, toge Ligene frem og aade deres Kjød. Elisa maatte dem tæt forbi, og de fæstede deres onde Dine paa hende, men hun læste sin Bøn, samlede de brændende Nælder, og bar dem hjem til Slottet.

Kun eet eneste Menneske havde seet hende, Erke-Bisshoppen, han var oppe, naar de andre sov; nu havde han dog faaet ret i hvad han meente: at det ikke var, som det skulde, med Dronningen; hun var en Høi, derfor havde hun bedaaret Kongen og det hele Folk.

I Skriftestolen sagde han til Kongen, hvad han havde seet, og hvad han frygtede, og da de haarde Ord kom fra hans Tunge, rystede

de udskaarne Helgenbilleder med Hovedet, som om de vilde sige: det er ikke saa, Elisa er uskyldig! men Erke-Biskoppen lagde det anderledes ud, meente, at de vidnede imod hende, at de rystede med Hovedet over hendes Synd. Da rullede to tunge Taarer ned over Kongens Kinder, han gik hjem med Tvivl i sit Hjerte; og han lod som om han sov om Natten, men der kom ingen rolig Søvn i hans Dine, han mærkede, hvorledes Elisa stod op, og hver Nat gjentog hun dette og hver Gang fulgte han sagte efter, og saae at hun forsvandt i sit Lonkammer.

Dag for Dag blev hans Mine mere mørk, Elisa saae det, men begreb ikke hvorfor, men det ængstede hende, og hvad leed hun ikke i sit Hjerte for Brødrene! paa det kongelige Støiel og Purpur randt hendes salte Taarer, de laae der som glimrende Diamanter, og Alle som saae den rige Pragt, ønskede at være Dronningen. Snart var hun imidlertid tilende med sit Arbeide, kun een Pantserstjorte manglede endnu; men Hør havde hun heller ikke meer; og ikke

en eneste Nælde. Gengang, kun denne sidste, maatte hun derfor paa Kirkegaarden og plukke nogle Haandsfulde. Hun tænkte med Angest paa den eensomme Vandring, og paa de skrækelige Lamier; men hendes Villie var fast, som hendes Tillid til vor Herre.

Elisa gik, men Kongen og Erke-Biskoppen fulgte efter, de saae hende forsvinde ved Gitterporten ind til Kirkegaarden og da de nærmede sig den, sad paa Gravstenen Lamierne, som Elisa havde seet dem, og Kongen vendte sig bort; thi mellem disse tænkte han sig hende, hvis Hoved endnu i denne Aften havde hvilet ved hans Bryst.

„Folket maa domme hende!“ sagde han, og Folket domte, hun skal brændes i de røde Luer.

Fra de prægtige Kongesale blev hun ført hen i et mørkt, fugtigt Hul, hvor Vinden peeb ind af det gitterede Vindue; istedetfor Floiel og Silke gav de hende det Bunde

Nælder hun havde samlet, det kunde hun lægge sit Hoved paa; de haarde brændende Pantser skjorter, hun havde strikket, skulde være Dunt og Teppe, men intet kjerere kunde de skjænke hende, hun tog igjen fat paa sit Arbeide og bad til sin Gud. Udenfor sang Gadedrengene Spotteviser om hende; ingen Sjæl trøstede hende med et kjærligt Ord.

Da fussed mod Aften, tæt ved Gitteret, en Svanevinge, det var den yngste af Brødrene, han havde fundet Søsteren; og hun hulkede høit af Glæde, skjøndt hun vidste, at Natten, som kom, muligt var den sidste hun havde at leve i; men nu var jo Arbeidet ogsaa næsten fuldført og hendes Brødre vare her.

Erke-Biskoppen kom for at være den sidste Time hos hende, det havde han lovet Kongen, men hun rystede paa Hovedet, bad med Blif og Miner at han vilde gaa; i denne Nat maatte hun jo ende sit Arbeide, ellers var Alt til Unytte; Alt, Smerte, Taarer og de søvnløse Nætter;

Erke-Bisshoppen gif bort med onde Død imod hende, men den stakkels Elisa vidste, hun var uskyldig, og vedblev sit Arbeide.

De smaa Muus løb paa Gulvet, de flæbte Nælderne hen for hendes Fødder, for dog at hjælpe lidt, og Droslen satte sig ved Vinduets Gitter, og sang den hele Nat, saa lystigt den kunde, at hun ikke skulde tabe Modet.

Det var endnu ikke mere end Dagning, først om en Time vilde Solen komme op, da stode de elleve Brødre ved Slottets Port, forlangte at føres for Kongen, men det kunde ikke skee, blev der svaret, det var jo Nat endnu, Kongen sov og turde ikke vækkes. De bade, de truede, Bagten kom, ja selv Kongen traadte ud, og spurgte hvad det betød; da kom Solen i det samme op, og der vare ingen Brødre at see, men hen over Slottet floi elleve vilde Svaner.

Ud af Byens Port strømmede det hele Folk, de vilde see Heren blive brændt. En

ussel Hest traß Karren, hvori hun sad; man havde givet hende en Kittel paa, af grovt Sækketoi; hendes deilige lange Haar hang løst om det smukke Hoved; hendes Kinder vare dødblege, hendes Læber bevægede sig sagte, mens Fingrene snoede den grønne Hør; selv paa Veien til sin Død slap hun ikke det begyndte Arbejde, de ti Pantserfskjorter laae ved hendes Fødder, den ellevte strikkede hun paa. Pøbelen forhaanede hende.

„See til Heren, hvor hun mumler! ikke en Psalmebog har hun i Haanden, nei sit lede Kogleri sidder hun med, riv det fra hende i tusinde Stykker!“

Dg de trængte Alle ind paa hende og vilde sonderrive det; da kom elleve hvide Svaner flyvende, de satte sig rundt om hende paa Karren og sloge med deres store Vinger. Da veeg Hoben forfærdet til Side.

„Det er et Tegn fra Himlen! hun er vist uskyldig!“ hvidskede mange, men de vovede ikke høit at sige det.

Nu greb Boddelen hende ved Haanden, da kastede hun ihast de elleve Skjorter over Evanerne og der stod elleve deilige Prindsfer, men den yngste havde en Evanevinge istedetfor sin ene Arm, thi der manglede et Ærme i hans Pantser=Skjorte, det havde hun ikke faaet færdig.

„Nu tør jeg tale!“ sagde hun, „jeg er uskyldig!“

Og Folket som saae, hvad der var skeet, boiede sig for hende som for en Helgeninde; men hun sank livløs i Brødrenes Arme, saaledes havde Spænding, Angest og Smerte virket paa hende.

„Ja, uskyldig er hun!“ sagde den ældste Broder, og nu fortalte han Alt hvad der var skeet, og medens han talte, udbredte sig en Duft, som af Millioner Roser, thi hvert Brændestykke i Baalet havde flaaet Rødder og skudt Grene; der stod en dustende Hæk, saa høi og stor med røde Roser; øverst sad een Blomst, hvid og skinnende, den lyste, som en

Stjerne, den brød Kongen, satte den paa
Elisas Bryst, da vaagnede hun med Fred og
Lykkelighed i sit Hjerte.

Og alle Kirkeklokker ringede af sig selv og
Fuglene kom i store Flokke; det blev et Bryls-
lupstog tilbage til Slottet, som endnu ingen
Konge havde seet det.

Indhold.

Gaaseurten	Side 5.
Den standhaftige Tinsoldat	— 14.
De vilde Svaner	— 23.

Eventyr,

fortalte for Børn

Eventyr for Børn.

H. C. Andersen.

12. Bind.

1862.

Udgivet af H. C. Andersen.

12. Bind.

Udgivet af H. C. Andersen.

1862.

1862.

Exhibition for 1891

Eventyr,
fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

My Samling.

Andet Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Drogt hos Bianco Luno.

1839.

Centur.

Ortalle for Barn

Q. C. G. G. G. G.

My Family

Myself

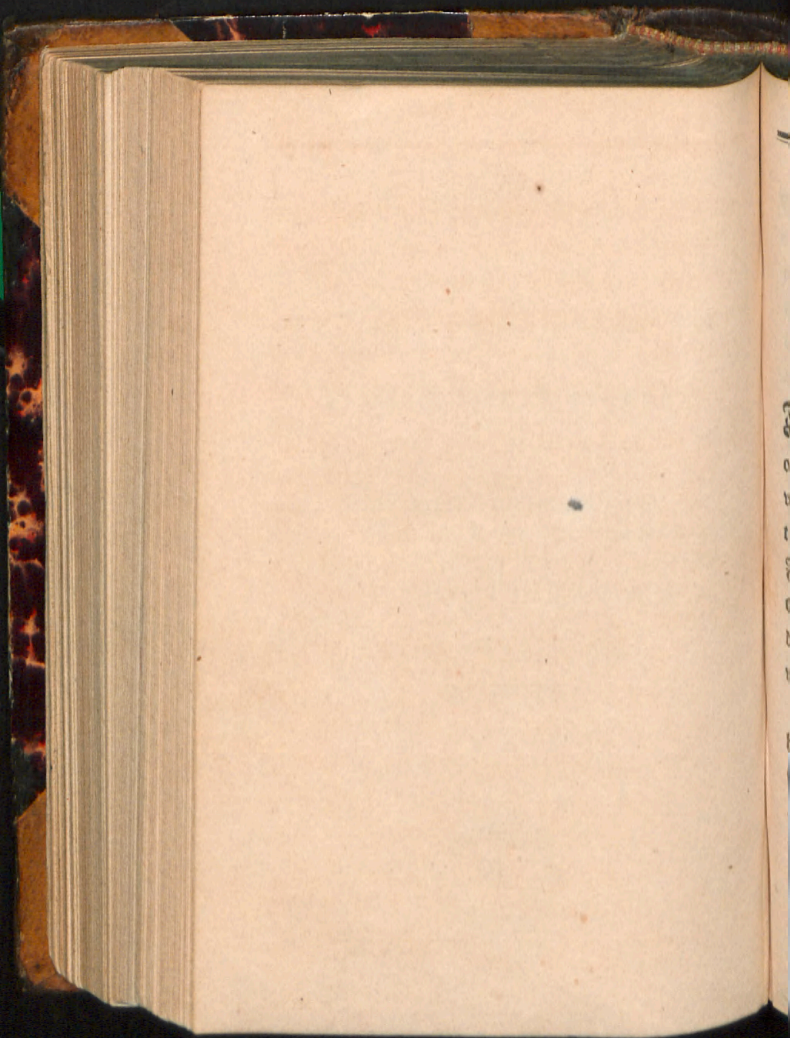
Johanne Louise Heiberg.

Man hørte sige: der er ingen Seer,
At Eventyret kun var Seens Rige;
Du kom — og hvert et Hjerte troer og seer,
At der er Seer i det Virkelige!

Johanne Baptist Seiberg

Ich bin ein frommer Mann und
ich bin ein frommer Mann und
ich bin ein frommer Mann und
ich bin ein frommer Mann und
ich bin ein frommer Mann und

Paradisets Have.

Der var en Kongesøn, Ingen havde saa mange og saa smukke Bøger, som han; Alt hvad der var i sket i denne Verden kunde han læse sig til og see afbildet i prægtige Billeder. Hvert Folk og hvert Land kunde han faae Bessked om, men hvor Paradisets Have var at finde, derom stod der ikke et Ord; og den, just den var det, han tænkte meest paa.

Hans Bedstemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganske lille, men skulde begynde sin Skolegang, at hver Blomst i Paradisets Have var den sødeste Kage, Støvtraadene den fineste Viin; paa een stod Historie, paa en anden Geographie eller Tabeller, man behøvede kun at spise Kage, saa kunde man sin Lectie; jo

mere man spiste, desmere fik man ind af Historie, Geographie og Tabeller.

Det troede han den Gang; men alt, som han blev en større Dreng, lærte meer og blev langt klogere, begreb han nok, at der maatte være en langt anderledes Deilighed i Paradisets Have.

„O, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens Træ! hvorfor spiste Adam af den forbudne Frugt! det skulde have været mig, da var det ikke sleet! aldrig skulde Synden være kommen ind i Verden!“

Det sagde han den Gang, og det sagde han endnu, da han var sytten Aar! Paradisets Have fyldte hele hans Tanke.

En Dag gik han i Skoven; han gik alene, for det var hans største Fornøjelse.

Aftenen faldt paa, Skyerne trak sammen, det blev et Regnveir, som om hele Himlen var en eneste Sluse, hvorfra Vandet styrtebe; der var saa mørkt, som det ellers er om Natten i den dybeste Brønd. Snart gled han i det vaade

Græs, snart faldt han over de nøgne Stene, der ragede frem fra Klippegrunden. Alt drev af Vand, der blev ikke en tør Draad paa den stakkels Prinds. Han maatte kravle op over store Steenblokke, hvor Vandet sivede ud af det høie Mos. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig Susen, og foran sig saae han en stor, oplyst Hule. Midt inde brændte en Ild, saa man kunde stige en Hjort derved, og det blev der ogsaa; den prægtigste Hjort, med sine høie Takker, var stukket paa Spid og dreiedes langsomt rundt mellem to omhuggede Grantræer. En gammelagtig Kone, høi og stærk, som var hun et udklædt Mand-folk, sad ved Ilden, og kastede det ene Stykke til efter det andet.

„Kom du kun nærmere!“ sagde hun, „sæt dig ved Ilden at du kan saae dine Klæder tørre!“

„Her er en slem Træl!“ sagde Prindsen og satte sig paa Gulvet.

„Det bliver værre endnu, naar mine Son-

ner komme hjem!" svarede Konen. „Du er her i Bindenes Hule, mine Sønner ere Berdens de fire Vinde, kan du forstaae det?"

„Hvor ere dine Sønner?" spurgte Prindsen.

„Ja, det er ikke godt at svare, naar man spørger dumt," sagde Konen. „Mine Sønner ere paa egen Haand, de spille Langbold med Skyerne deroppe i Storstuen!" og saa pegede hun op i Veiret.

„Naar saa!" sagde Prindsen. „J taler ellers noget haardt og er ikke saa mild, som de Fruentimmer, jeg ellers seer omkring mig!"

„Ja, de have nok ikke andet at gjøre! Jeg maa være haard, skal jeg holde mine Drengene i Aue! men det kan jeg, skjønt de have stive Nakker! seer du de fire Sække, der hænge paa Væggen; dem ere de ligesaa bange for, som du har været det for Riset bag Speilet. Jeg kan bukke Drengene sammen, skal jeg sige dig, og saa lemme de i Posen; der gjøre vi ingen Omstændigheder! der sidde de og komme ikke ud at

soite, før jeg finder for godt. Men der har vi den ene!"

Det var Nordenvinden, som traadte ind med en isnende Kulde, store Hagl hoppede hen ad Gulvet, og Sneeflokkene føgede rundt om. Han var klædt i Bjørnesskinds Buxer og Troie; en Hætte af Sælhundesskind gik ned over Ørene; lange Tistapper hang ham ved Skjæget, og det ene Hagl efter det andet gled ham ned fra Troie-Kraven.

„Gaae ikke strax til Ilden!" sagde Prindsen. „De kan saa let faae Frost i Ansigtet og Hænderne!"

„Frost!" sagde Nordenvinden og lo ganske høit. „Frost! det er just min største Fornøielse! Hvad er ellers Du for et Skrinkelbeen! Hvor kommer du i Vindenes Hule!"

„Han er min Gæst!" sagde den Gamle, „og er du ikke fornøiet med den Forklaring, saa kan du komme i Posen! — Nu kjender du min Dømmekraft!"

See det hjalp, og Nordenvinden fortalte

hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en heel Maaned.

„Fra Polarhavet kommer jeg“ sagde han, „jeg har været paa „Beeren-Eiland“ med de russiske Hvalrosse = Fangere. Jeg sad og sov paa Koret, da de seilede ud fra Nordkap! naar jeg imellem vaagne lidt, fløi Stormfuglen mig om Benene! det er en løierlig Fugl, den gjør et raff Slag med Bingerne og saa holder den dem ubevægelig udstrakt og har da Fart nok.“

„Gjør det bare ikke saa vidløftigt!“ sagde Bindenes Moder. „Dg saa kom du da til Beeren-Eiland!“

„Der er deilig! det er et Gulv til at dandse paa, fladt, som en Talerken! halvtøet Sne med lidt Mos, skarpe Stene og Beenrade af Hvalrosfer og Isbjørne laae der, de saae ud som Kjemperns Arme og Been, med muggen Grønhed. Man skulde troe, at Solen aldrig havde lyst paa dem. Jeg pustede lidt til Taagen for at man kunde see Skuret: det var et Huus, reist af Brag og betrukket med Hval-

rosse-Hud; Kjødsiden vendte ud, den var fuld af Rødt og Grønt; paa Taget sad en levende Isbjørn og brummede. Jeg gik til Stranden, saae paa Fuglerederne, saae paa de nøgne Unger, der skreg og gabede; da blæste jeg ned i de tusinde Struber, og de lærte at lukke Munden. Nederst væltede sig Hvalrosserne, som levende Indvolde eller Kjempe-Madiker med Svinehoveder og alenlange Tænder!" —

„Du fortæller godt, min Dreng!" sagde Moderen. „Jeg faaer Vandet i Munden ved at høre paa dig!"

„Saa gik det paa Fangst! Harpunen blev sat i Hvalrossens Bryst, saa den dampende Blodstraale stod som et Springvand over Isen. Da tænkte jeg ogsaa paa mit Spil! jeg blæste op, lod mine Seilere, de klippehøie Isfjelde, flemme Baadene inde; hui hvor man peb, og hvor man skreg, men jeg peb høiere! de døde Hval-Kroppe, Rister og Tongværk maatte de pakke ud paa Isen! jeg rystede Sneeflokkene om dem og lod dem i de indklemte Fartøier

drive Syd paa med Fangsten, for der at smage
Saltvand. De komme aldrig meer til Beeren-
Eiland!"

"Saa har du jo gjort ondt!" sagde Vin-
denes Moder.

"Hvad godt jeg har gjort, kan de Andre
fortælle!" sagde han, "men der har vi min
Broder fra Vesten, ham kan jeg bedst lide af
dem Alle sammen, han smager af Soen' og
har en velsignet Kulde med sig!"

"Er det den lille Zephir?" spurgte Prindsen.

"Ja vist er det Zephir!" sagde den Gamle,
"men han er ikke saa lille endda. I gamle
Dage var han en smuk Dreng, men nu er
det forbi!"

Han saae ud som en Bildmand, men han
havde en Galbhat paa for ikke at komme til
Skade. I Haanden holdt han en Mahogni-
Kølle, hugget i de amerikanske Mahogni-Skove.
Mindre kunde det ikke være!

"Hvor kommer du fra?" spurgte hans Moder.

"Fra Skov-Dreknene!" sagde han, "hvor

de tornede Lianer gjøre et Gjærde mellem hvert Træ, hvor Vandslangen ligger i det vaade Græs, og Menneffene synes unødvendige!”

„Hvad bestilte du der?”

„Jeg saae paa den dybe Flod, saae hvor den styrtede fra Klippen, blev Stov og fløi mod Skyerne, for at bære Regnbuen. Jeg saae den vilde Bøffel svømme i Floden, men Strømmen rev ham med sig; han drev med Bildændernes Flok, der fløi i Beiret, hvor Vandet styrtede; Bøffelen maatte ned, det syntes jeg om, og blæste en Storm, saa de urgamle Træer seilede og bleve til Spaaner.”

„Og andet har du ikke bestilt?” spurgte den Gamle.

„Jeg har slaaet Kolbotter i Savannerne, jeg har klappet de vilde Heste og rystet Kolossnødder! jo, jo, jeg har Historier at fortælle! men man skal ikke sige Alt, hvad man veed. Det kjender du nok, du Gamle!” og saa krysede han sin Moder, saa hun nær var gaaet bag over; han var rigtig nok en vild Dreng.

Nu kom Søndenvinden med Turban og flyvende Beduin-Kappe.

„Her er dygtigt koldt her ude!“ sagde han, og kastede Brænde til Ilden, „man kan mærke, at Nordenvinden er kommen først!“

„Her er saa hedt, saa man kan stege en Isbjørn!“ sagde Nordenvinden.

„Du er selv en Isbjørn!“ svarede Søndenvinden.

„Vil I puttes i Posen!“ spurgte den Gamle.
— „Sæt dig paa Stenen der og fortæl, hvor du har været.“

„I Africa, min Moder!“ svarede han. Jeg var med Hottentotterne paa Lovejagt i Kaffernes Land! hvilket Græs der groer paa Sletten, grønt som en Oliven! der dansede Gnuen, og Strudsen løb Bæddeløb med mig, men jeg er dog raslere til Beens. Jeg kom til Ørkenen til det gule Sand; der seer ud, som paa Havets Bund. Jeg traf en Karavane! de slagtede deres sidste Kameel for at faae Vand at drikke, men det var kun lidt de

sik. Solen brændte for oven, og Sandet stegte for neden. Ingen Grændse havde den udstrakte Drken. Da boltrede jeg mig i det fine, løse Sand og hvirolede det op i store Stotter, det var en Dands! Du skulde have seet hvor for- knyt Dromedaren stod, og Kjøbmanden trak Raftanen over Hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, sin Gud. Nu ere de begravede, der staaer en Pyramide af Sand over dem Alle sammen, naar jeg engang blæser den bort, saa skal Solen blege de hvide Been, da kan de Rejsende see, her har før været Mennesker. Ellers kan man ikke troe det i Drkenen!"

"Du har altsaa kun gjort ondt!" sagde Moderen. „Marsch i Posen!" og før han vidste det, havde hun Søndevinden om Livet og i Posen, den væltede rundt omkring paa Gulvet, men hun satte sig paa den, og da maatte den ligge stille.

"Det er nogle raske Dreng, hun har!" sagde Prindsen.

„Sa saamaen," svarede hun, „og ave dem kan jeg! der har vi den fjerde!"

Det var Østenvinden, han var klædt som en Chinese.

„Naa, kommer du fra den Kant!" sagde Moderen, „jeg troede, du havde været i Paradisets Have."

„Der flyver jeg først hen imorgen!" sagde Østenvinden, „imorgen er det hundrede Aar siden jeg var der! jeg kommer nu fra China, hvor jeg har danset om Porcellaintaarnet, saa alle Klokkerne klinge. Nede paa Gaden fik Embedsmændene Prygl, Bambusrør blev slidt paa deres Skuldre, og det var Folk fra den første til den niende Grad, de fik: mange Tak, min faderlige Belgjører! men de meente ikke noget med det, og jeg ringede med Klokkerne og sang tsiang, tsiang, tsiu!"

„Du er laad paa det!" sagde den Gamle, „Det er godt Du imorgen kommer til Paradisets Have, det hjælper altid paa din Dantelse! drik saa dygtig af Blisdommens Kilde

og tag en lille Glaske fuld hjem med til mig!"

"Det skal jeg!" sagde Østenvinden. "Men hvorfor har du nu puttet min Broder fra Sønden ned i Posen, frem med ham! han skal fortælle mig om Fugl Phoenix, den Fugl vil Prindsessen i Paradisets Have altid høre om, naar jeg hvert hundrede Aar gør Visit. Luk Posen op! saa er Du min sødeste Moder, og jeg skal forære dig to Kommer fulde af Thee, saa grøn og frisk, som jeg har plukket den paa Stedet!"

"Naar, for Theens Skyld og fordi du er min Kælebægge, vil jeg aabne Posen!" det gjorde hun, og Søndenvinden krob ud, men han saa ganske slukøret ud, fordi den fremmede Prinds havde seet det.

"Der har du et Palmeblad til Prindsessen!" sagde Søndenvinden, "det Blad har den gamle Fugl Phoenix, den eneste der var i Berden, givet mig; han har med sit Næb ridset deri sin hele Levnets-Beskrivelse, de hundred Aar han levede; nu kan hun selv læse sig

det til. Jeg saae, hvor Fugl Phönix selv
stak Ild i sin Rede og sad og brændte op,
som en Hindues Kone. Hvor dog de tørre
Grene knagede, der var en Røg og en Duft.
Tilslidst slog Alt op i Lue, den gamle Fugl
Phönix blev til Aske, men hans Æg laae glø-
ende rødt i Ilden, det revnede med et stort
Knald, og Ungen stød ud, nu er den Regent
over alle Fuglene og den eneste Fugl Phönix
i Verden. Han har bidt et Hul i Palmeblat-
et, jeg gav dig, det er hans Hilsen til Prinds-
sesen!"

"Lad os nu faae noget at leve af!" sagde
Bindenes Moder, og saa satte de sig Alle til
at spise af den stegte Hjort, og Prindsen
sad ved Siden af Østenvinden, og derfor bleve
de snart gode Venner.

"Hør, siig mig engang," sagde Prindsen,
"Hvad er det for en Prindsesse, her bliver talt
saa meget om, og hvor ligger Paradisets Have!"

"Ho, ho!" sagde Østenvinden, "vil du der-
hen, ja saa flyv du med mig imorgen! men

det maa jeg ellers sige dig, der har ingen Men-
nesker været siden Adam og Evas Tid. Dem
kender du jo nok af din Bibelhistorie!"

"Ja vist!" sagde Prindsen.

"Dengang de bleve forjagne, sank Paradis-
ets Have ned i Jorden, men den beholdt sit
varme Solskin, sin milde Luft og al sin Her-
lighed. Færnes Dronning boer derinde; der
ligger Lyksalighedens D, hvor Døden aldrig
kommer, hvor der er deiligst at være!" Sæt dig
paa min Ryg i Morgen, saa skal jeg tage dig
med; jeg tænker, det nok lader sig gjøre! men
nu maa du ikke snakke mere, for jeg vil sove!"

Og saa sov de Allesammen.

I den tidlige Morgenstund vaagnede Prind-
sen og blev ikke lidt betuttet ved at han alle-
rede var høit oppe over Skyerne. Han sad
paa Ryggen af Østenvinden, der nok saa
ærligt holdt paa ham; de vare saa høit i Veiret,
at Skove og Marker, Floder og Søer toge sig
ud som paa et stort illumineret Landkaart.

"God Morgen!" sagde Østenvinden. "Du

kunde ellers gjerne sove lidt endnu, for der er ikke meget at see paa det flade Land under os. Uden du har Lyst til at tælle Kirker! de staa som Kridtprikker nede paa det grønne Brædt." Det var Marker og Enge, han kaldte det grønne Brædt.

"Det var uartigt, at jeg ikke fik sagt Fare vel til din Moder og dine Brødre!" sagde Prindsen.

"Naar man sover, er man undskyldt!" sagde Østenvinden, og derpaa fløi de endnu raslere affted: man kunde høre det paa Toppene af Skovene, naar de foer henover dem, raslede alle Grene og Blade; man kunde høre det paa Haver og Søerne, thi hvor de fløi, væltede Bølgerne høiere, og de store Skibe nelede dybt ned i Vandet, som svømmende Eraner.

Ned Aften, da det blev mørkt, saae det morsomt ud med de store Byer; Lykene brændte derne, snart her, snart der, det var affkurat, som naar man har brændt et Stykke Papir og seer de mange smaa Ildgnister, hvor de ere

Børn og gaar af Skole! Og Prindsen klappede i Hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det, heller holde sig fast, ellers kunde han let falde ned og blive hængende paa et Kirkespise.

Denen i de sorte Skove fløi nok saa let, men Østenvinden fløi lettere. Rosakken paa sin lille Hest jog afsted over Sletterne, men Prindsen jog anderledes afsted.

„Nu kan du see Himmalaia! sagde Østenvinden, „det er det høieste Bjerg i Asien; snart skulle vi nu komme til Paradisets Have!“ saa dreiede de mere sybligt, og snart duftede der af Krydrier og Blomster. Egen og Granatæbler vorte vildt, og den vilde Vinranke havde blaa og røde Druer. Her steg de begge to ned, strakte sig i det bløde Græs, hvor Blomsterne nikkede til Vinden ligesom de vilde sige: „velkommen tilbage.“

„Ere vi nu i Paradisets Have?“ spurgte Prindsen.

„Nei vist ikke!“ svarede Østenvinden „men
Andersens Eventyr. N. S.

nu skal vi snart komme der. Seer du Fjelds væggen der og den store Hule, hvor Blårankerne hænge som store grønne Gardiner. Der skal vi ind igjennem! Svøb dig i din Kappe, her brænder Solen, men eet Skridt og det er isnende koldt. Fuglen, som streifer forbi Hulen, har den ene Vinge herude i den varme Sommer og den anden derinde i den kolde Vinter!"

"Saa, det er Veien til Paradisets Have?" spurgte Preindsen.

Nu gik de ind i Hulen! hu, hvor der var isnende koldt, men det varede dog ikke længe. Søndenvinden bredte sine Vinger ud, og de lystte som den klareste Ild; nei hvilke Huler! de store Steenblokke, som Vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste Skikkelser; snart var der saa snevert, at de maatte klynke paa Hænder og Fødder, snart saa høit og udsiraft, som i den frie Luft. Det saae ud som Graveapeller med stumme Orgelpiber og forstenede Orgler.

"Vi gaae nok Dødens Vej til Paradisets

"Hæve!" sagde Prindsen, men Østenvinden svarede ikke et Ord, pegede fremad, og det deiligste blaa Lys straaede dem imøde? Steenblokkene oven over bleve mere og mere en Taage, der tilsidst var klar, som en hvid Sky i Maaneskin. Nu vare de i den deiligste milde Luft, saa frisk som paa Bjergene, saa duftende, som ved Dalens Roser.

Der strømmede en Flod, saa klar, som Luften selv, og Fiskene vare som Sølv og Guld; purpurrode Aal, der skjode blaa Ildgnister ved hver Bøining, spillede dernede i Vandet og de brede Nakande-Blade havde Regnbuens Farver, Blomsten selv var en rødguul brændende Lue, som Vandet gav Næring, ligesom Lilen faaer Lampen bestandigt til at brænde! en fast Bro af Marmor, men saa kunstigt og fiint udskaaen, som var den gjort af Knipslinger og Glasperler, førte over Vandet til Lyksalighedens Ø, hvor Paradisets Hæve blomstrede.

Østenvinden tog Prindsen paa sine Arme

og har ham derover. Der sang Blomster og Blade de skønneste Sange fra hans Barndom, men saa foulmende deiligt, som ingen menneskelig Stemme her kan synge.

Var det Palmetræer, eller kjæmpestore Bandede planter, her groede! saa saftige og store Træer havde Prindsen aldrig før seet; i lange Krands hang der de forunderligste Slyngplanter, som de kun findes afbilde med Farver og Guld paa Randen af de gamle Helgenbøger eller snoe sig der gjennem Begyndelses-Bogstaverne. Det var de sælsomste Sammensætninger af Fugle, Blomster og Snørkler. I Græsset tæt ved stod en Flok Paaafugle med udbredte straalende Haler! Jo det var rigtignok saa! nei da Prindsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var Dyr, men Planter: det var de store Skræpper, der her straalende som Paaafuglens deilige Hale. Løven og Tigren sprang liis smidige Katte mellem de grønne Hækker, der dustede som Oliekræets Blomster, og Løven og Tigren vare tamme, den vilde Skovdue

Minne som den skønneste Perle, baskede med sine Binger Loven paa Manken, og Antilopen, der ellers er saa flo, stod og nikkede med Hovedet, ligesom den ogsaa vilde lege med.

Nu kom Paradisets Fæe; hendes Klæder straalende som Solen, og hendes Ansigt var mildt, som en glad Moders, naar hun ret er lykkelig over sit Barn. Hun var saa ung og smuk, og de deiligste Piger, hver med en lysende Stjerne i Haaret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det skæbne Blad fra Fugl Phönix, og hendes Dine funkede af Glæde; hun tog Prindsen ved Haanden og førte ham ind i sit Slot, hvor Væggene havde Farver, som det prægtigste Tulipanblad, holdt mod Solen, Loftet selv var een stor straalende Blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens Bæger. Prindsen traadte hen til Binduet og saae igjennem een af Ruderne, da saae han Kundskabens Træ med Slangen, og Adam og Eva stod tæt derved. „Ere de ikke forjagne?“ spurgte han, og Fæen smilede, og

forklarede ham, at paa hver Rude havde Tiden
saaledes brændt sit Billede, men ikke, som man
pleiede at see det, nei der var Liv deri, Træer-
nes Blade rørte sig, Menneſkene kom og gik,
som i et Speilbillede. Og han saa gennem
en anden Rude, og der var Jakobs Drøm,
hvor Stigen gik lige ind i Himlen, og Englene
med store Vinger svævede op og ned. Ja,
Alt hvad der var skeet i denne Verden levede
og rørte sig i Glasruderne; saa kunstige Ma-
lerier kunde kun Tiden indbrænde.

Teen smilede og førte ham ind i en Sal,
stor og høj; dens Vægge syntes transparente.
Malerier, med det ene Ansigt deiligere, end det
andet; det var Millioner Lykkelige, der smilede
og sang, saa det flød sammen i een Melodie;
de allerøverste vare saa smaa, at de syntes
mindre, end den mindste Rosenknop, naar den
tegnes som en Prik paa Papiret. Og midt i
Salen stod et stort Træ med hængende vps-
pige Grene; gyldne Uebler, store og smaa,
hang som Appelsiner mellem de grønne Blade.

Det var Kundskabens Træ, af hvis Frugt Adam og Eva havde spist. Fra hvert Blad dryppede en skinnende rød Dugdraabe; det var, som om Træet græd blodige Taarer.

„Lad os nu stige i Baaden!“ sagde Jeen, „der ville vi nyde Forfriskninger ude paa det svalmende Vand! Baaden gynger, kommer dog ikke af Stedet, men alle Verdens Lande glide forbi vore Næse.“ Og det var underligt at see, hvorledes hele Kysten bevægede sig. Der kom de høje sneebedækte Alper, med Skyer og sorte Grantræer, Hornet Klang saa dybt veemodigt, og Hyrden jodlede smukt i Dalen. Nu bøiede Banantræerne deres lange, hængende Grene ned over Baaden, kulsorte Euaner svømmede paa Vandet, og de sælsomste Dyr og Blomster viste sig paa Strandbredden: det var Ny-Holland, den femte Verdensdeel, der med en Udflugt til de blaa Bjerge gled forbi. Man hørte Præsternes Sang og saae de Billedes Dands til Lyden af Trommer og Been-Tuber. Ugypternes Pyramider, der ragede ind i Skyerne,

omstyrtede Søiler og Sphinxer, halv begravet i Sandet, seilede forbi. Nordlysene brændte over Nordens Fjeller, det var et Fyrværkeri, som Ingen kunde gjøre efter. Prindsen var saa lykkelig, ja han saa jo hundrede Gange mere, end hvad vi her fortælle.

„Og altid kan jeg blive her?“ spurgte han.

„Det beroer paa dig selv!“ svarede Feen, „Dersom du ikke, som Adam, lader dig friste til at gjøre det Forbudne, da kan du altid blive her!“

„Jeg skal ikke røre Æblerne paa Kundskabens Træ!“ sagde Prindsen. „Her er jo tusinde Frugter, skønne, som den!“

„Prøv dig selv, og er du ikke stærk nok, saa følg med Østenvinden, som bragte dig; han flyver nu tilbage og kommer her ei i hundrede Aar; den Tid vil paa dette Sted gaae for dig, som var det kun hundrede Timer, men det er en lang Tid for Fristelsen og Synden. Hver Aften, naar jeg gaaer fra dig, maa jeg tilraabe dig „følg med!“ jeg maa vinke med Haanden ad

dig, men bliv tilbage. Gaa ikke med, thi da vil ved hvert Skridt din Længsel blive større: du kommer i Salen, hvor Kundskabens Træ groer; jeg sover under dens duftende hængende Grene, du vil bøje dig over mig, og jeg maa smile, men trykker du et Kys paa min Mund, da synker Paradiset dybt i Jorden, og det er tabt for dig. Orkenens skarpe Vind vil omsuse dig, den kolde Regn drøppe fra dit Haar. Sorg og Trængsel bliver din Arvelod."

"Jeg bliver her!" sagde Prindsen, og Østenvinden kyskede ham paa Panden og sagde "vær stærk, saa samles vi her igjen om hundrede Aar! farvel! farvel!" og Østenvinden bredte sine store Vinger ud; de lyste, som Kornmoen i Høsten, eller Nordlyset i den kolde Vinter. "Farvel! farvel!" klang det fra Blomster og Træer. Størke og Pelikaner floi i Række, som slagrende Baand, og fulgte med til Grændsen af Haven.

"Nu begynde vore Dandse!" sagde Feen, "ved Slutningen, hvor jeg dandser med dig,

vil du see, idet Solen synker, at jeg vinker ad dig, du vil høre mig tilraabe dig: følg med! men gjør det ikke! i hundred Aar maa jeg hver Aften gjentage det; for hver Gang den Tid er omme, vinder du mere Kraft, tilsidst tænker du aldrig derpaa. Fasten er det første Gang; nu har jeg advaret dig!

Og Feen førte ham ind i en stor Sal af hvide gjennemsigtige Lillier, de gule Støvtraade i hver var en lille Gulddharpe, som klang med Strængelyd og Fløitetoner. De skønneste Piger, svævende og slanke, klædte i bølgende Flor, saa man saae de deilige Lemmer, svævede i Dandse, og sang om hvor herligt det var at leve, at de aldrig vilde døe, og at Paradisets Have skulde evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele Himmel blev eet Guld, der gav Lillierne Skjær som den deiligste Rose, og Prindsen drak af den skummende Viin, Pigerne rakte ham, og han følte en Lykksalighed, som aldrig før; han saae, hvor Salens Baggrund aabnede sig, og Kundskabens

Træ stod i en Glands, der blændede hans Die;
Sangen dersfra var blød og deilig, som hans
Moders Stemme, og det var, som hun sang:
mit Barn! mit elskede Barn!"

Da vinkede Feen og raabte saa kjærligt
„følg mig! følg mig!" og han styrtede hen
imod hende, glemte sit Løfte, glemte det alt den
første Aften, og hun vinkede og smilede. Duf-
ten, den krydrede Duft rundt om blev mere
stærk, Harperne toned langte deiligere, og det
var, som de Millioner smilende Hoveder i Salen,
hvor Træet groede, nikkede og sang: „Alt bør
man kjende! Mennesket er Jordens Herre."
og det var ikke længer Blod-Taarer, der faldt fra
Bladene paa Kundskabens Træ, det var røde,
funklende Stjerner, syntes ham. „Følg mig,
følg mig!" lod de bævende Toner, og ved hvert
Skridt brændte Prindsens Kinder hedere, hans
Blod bevægede sig stærkere! „jeg maa!" sagde
han, „det er jo ingen Synd, kan ikke være det!
hvorfor ikke følge Skjonhed og Glæde! see
hende sove vil jeg! der er jo intet tabt, naar

jeg kun lader være at kysse hende, og det
gjør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast Viltie!"

Dg Feen kastede sin straalende Dragt, bøl-
ede Grenene tilbage, og et Dieblik efter var hun
skjult derinde.

"Jeg har endnu ikke syndet!" sagde Prinds-
sen, "og vil det ikke heller;" og saa drog han
Grenene til Side, der sov hun allerede, deilig,
som kun Feen i Paradisets Have kan være det;
hun smilede i Dromme, han boiede sig ned
over hende og saa Taarerne bæve mellem hendes
Dienhaar!

"Græder du over mig?" hviskede han, "græd
ikke, du deilige Qvinde! Nu begriber jeg først
Paradisets Lykke, den strømmer gennem mit
Blod, gennem min Tanke, Cherubens Kraft
og evige Liv føler jeg i mit jordiske Legeme,
lad det blive evig Nat for mig, et Minut,
som dette er Rigdom nok!" og han kyskede
Taaren af hendes Øie, hans Mund rørte ved
hendes — —

— Da lod der er Jordenskræld, saa dybt

og skrækkeligt, som ingen har hørt det før, og Alt styrtede sammen: den heilige Fæe, det blomstrende Paradiis sank, det sank saa dybt, saa dybt, Prindsen saae det synke i den sorte Nat; som en lille skinnende Stjerne straaede det langt borte! Dødsfulde gik gennem hans Lemmer, han lukkede sit Øie og laae længe, som død.

Den kolde Regn faldt paa hans Ansigt, den skarpe Vind blæste om hans Hoved, da vendte hans Tanker tilbage. „Hvad har jeg gjort!“ sukkede han, „jeg har syndet som Adam! syndet, saa Paradiiset er sjunket dybt der ned!“ og han aabnede sit Øie, Stjernen, langt borte, Stjernen, der funkede som det sjunkne Paradiis, saae han endnu — det var Morgens stjernen paa Himlen.

Han reiste sig op og var i den store Skov nær ved Vindenes Hule; og Vindenes Moder sad ved hans Side, hun saae vred ud, og løstede sin Arm i Beiret.

„Allerede den første Aften!“ sagde hun,

„det tænkte jeg nok! ja, var du min Dreng, saa skulde Du nu i Posen!

„Der skal han komme!“ sagde Døden; det var en stærk gammel Mand med en Lee i Haanden og med store sorte Binger. „I Liigkisten skal han lægges, men ikke nu; jeg mærker ham kun, lad ham da en Stund endnu vandre om i Verden, affone sin Synd, blive god og bedre! — jeg kommer engang. Naar han da mindst venter det, putter jeg ham i den sorte Liigkiste, sætter den paa mit Hoved og flyver op mod Stjernen; ogsaa der blomstrer Paradisets Have, og er han god og from, da skal han træde derind, men er hans Tanke ond og Hjertet endnu fuldt af Synd, synker han med Kisten dybere, end Paradiset sank, og kun hver tusinde Aar henter jeg ham igjen, for at han maa synke dybere eller blive paa Stjernen, den funklende Stjerne deroppe!“

Den flyvende Kuffert.

Der var engang en Kjøbmand, han var saarlig, at han kunde brotlægge den hele Gade og næsten et lille Stræde til med Solvpenge; men det gjorde han ikke, han vidste anderledes at bruge sine Penge, og gav han en Skilling ud, fik han en Daler igjen; saadan en Kjøbmand var han — og saa døde han.

Sønnen fik nu alle disse Penge, og han levede lystigt, gik paa Maskerade hver Nat, gjorde Papirsdrager af Rigsdaler-Sedler og slog Smut henover Søen med Guldpenge, istedetfor med en Steen, saa kunde Pengene sagtens gaae, og det gjorde de; tilsidst eiede han ikke mere end fire Skilling, og havde ingen andre Klæder end et Par Tøfler og en gammel Stoprok. Nu brød hans Venner sig ikke længer om ham, da de jo ikke kunde gaae paa Gaden sammen, men een af dem, som var god,

sendte ham en gammel Kuffert og sagde: „pak ind!“ ja, det var nu meget godt, men han havde ikke noget at pakke ind, saa satte han sig selv i Kufferten.

Det var en løierlig Kuffert. Saa snart man trykkede paa Laasen, kunde Kufferten flyve; det gjorde den, vips fløi den med ham op igiennem Skorstenen, høit op over Skyerne, længer og længer bort; det knagede i Bunden, og han var saa forstrækket, for at den skulde gaa i Stykker, for saa havde han gjort en ganske artig Bolte! Gud bevar' os! og saa kom han til Tyrkernes Land. Kufferten skjulte han i Skoven, under de visne Blade og gik saa ind i Byen; det kunde han godt gjøre, for hos Tyrkerne gik jo alle ligesom han i Sleprok og Tøfler. Saa mødte han en Amme med et lille Barn. „Hør du Tyrke-Amme!“ sagde han, „hvad er det for et stort Slot her tæt ved Byen, Vinduerne sidde saa høit!“

„Der boer Kongens Datter!“ sagde hun, „der er spaaet hende, at hun skal blive saa ulæk-

kelig over en Kjæreste, og derfor maa der ingen komme til hende, uden Kongen og Dronningen er med!"

"Tak!" sagde Kjøbmandsønnen, og saa gik han ud i Skoven, satte sig i sin Kuffert, sloi op paa Taget og krob ind af Vinduet til Prindsessen.

Hun laae i Sophaen og sov; hun var saa deilig, at Kjøbmandsønnen maatte kysse hende; hun vaagnebe og blev ganske forfækket, men han sagde, han var Tyrleguden, som var kommen ned igjennem Luften til hende, og det syntes hun godt om.

Saa sad de ved Siden af hinanden, og han fortalte Historier om hendes Dine: de vare de deiligste, mørke Soer, og Tankerne svømmede der som Havfruer; og han fortalte om hendes Pande: den var et Sneebjerg med de prægtigste Sale og Billeder, og han fortalte om Storken, som bringer de søde smaa Børn.

Jo, det var nogle deilige Historier! saa

Andersens Eventyr. N. S. 2 B. 3

friede han til Prindsessen, og hun sagde strax ja!

„Men de maa komme her paa Løvedag,“ sagde hun, „da er Kongen og Dronningen hos mig til Theevand! de ville være meget stolte af, at jeg faaer Tyrkeguden, men see til, de kan et rigtigt deiligt Eventyr, for det holder mine Forældre særdeles meget af; min Moder vil have det moralsk og fornemt og min Fader lystigt, saa man kan lee!“

„Ja, jeg bringer ingen anden Brudegave end et Eventyr!“ sagde han, og saa skiltes de, men Prindsessen gav ham en Sabel, der var besat med Guldpenge, og den kunde han især bruge.

Nu fløi han bort, kjøbte sig en ny Slop: rok og sad saa ude i Skoven og digtede paa et Eventyr, det skulde være færdigt til om Løvedagen, og det er ikke saa let endda.

Saa var han færdig, og saa var det Løvedag.

Kongen, Dronningen og hele Hoffet vent-

tede med Theevand hos Prindsessen. Han blev
saa nydeligt modtaget!

„Vil De saa fortælle et Eventyr!“ sagde
Dronningen, „et, som er dybsindigt og belæ-
rende!“

„Men som man dog kan lee af!“ sagde
Kongen.

„Ja nok!“ sagde han og fortalte: det maa
man nu høre godt efter.

„Der var engang et Buntt Svovlstikker,
de vare saa overordentligt stolte paa det, fordi
de vare af høi Herkomst; deres Stamtræ, det
vil sige, det store Hyrretræ, de hver var en lille
Pind af, havde været et stort gammelt Træ i
Skoven. Svovlstikkerne laae nu paa Hylben
mellem et Hyrtøi og en gammel Jerngrøde, og
for dem fortalte de om deres Ungdom. „Ja,
da vi vare paa den grønne Green!“ sagde de,
„da vare vi rigtigt nok paa en grøn Green! hver
Morgen og Aften Diamant-Thee, det var Dug-
gen, hele Dagen havde vi Solskin, naar Solen
skinnede, og alle de smaa Fugle maatte for-

tælle os Historier. Vi kunde godt mærke, at vi ogsaa vare rige, for Løvtræerne de vare kun flødt paa om Sommeren, men vor Familie havde Raad til grønne Klæder baade Sommer og Vinter. Men saa kom Brændebuggerne, det var den store Revolution, og vor Familie blev splittet ad; Stamherren fik Plads som Stormast paa et prægtigt Skib, der kunde seile Verden rundt, dersom det vilde, de andre Grene kom andre Steder, og vi have nu det Hverv at tænde Lyset for den nedrige Mængde; derfor ere vi fornemme Folk komne her i Kjøkkenet."

"Ja jeg har det nu paa en anden Maade!" sagde Jerngryden, som Svovlstikkerne laae ved Siden af. "Lige fra jeg kom ud i Verden er jeg skuret og kogt mange Gange! jeg sørger for det Solide og er egentlig talt den Første her i Huset. Min eneste Glæde er, saadan efter Bordet, at ligge reen og pæn paa Hylben og føre en fornuftig Pæssiar med Kammeraterne; men naar jeg undtager Båndspanden, som engang

imellem kommer ned i Gaarden, saa leve vi altid inden Dore. Vort eneste Nyhedsbud er Torvekurven, men den snakker saa uroligt om Regjeringen og Folket; ja, forleden var der en gammel Potte, som af Forskrækkelse derover faldt ned og slog sig i Stokker! den er friskfindet, skal jeg sige dem!" — "Nu snakker du for meget!" sagde Tyskiet, og Staalet slog til Flintestenen, saa den gnistrede. "Skulde vi nu ikke have en munter Aften?"

"Ja, lad os tale om, hvem der er meest fornemme!" sagde Svovlstikkerne.

"Nei, jeg holder ikke af at tale om mig selv," sagde Leerpotten, "lad os faae en Aftensunderholdning! jeg vil begynde, jeg skal fortælle saadant noget, Enhver har oplevet; det kan man saa rart sætte sig ind i, og det er saa fornøjeligt: "Ved Østersøen ved de danske Bøge!"

"Det er en deilig Begyndelse!" sagde alle Talerknerne, "det bliver bestemt en Historie, jeg kan lide!"

"Ja, der tilbragte jeg min Ungdom hos en stille Familie; Møblerne bleve boneede, Gulvet

vasket, der kom rene Gardiner hver fjortende Dag!"

"Hvor De dog fortæller interessant!" sagde Stovekosten. "Man kan strax høre, at det er et Fruentimmer, som fortæller; der gaaer saadant noget Reenligt derigjennem!"

"Ja det føler man!" sagde Vandspanden, og saa gjorde den af Glæde et lille Hop, saa det sagde Kladsf paa Gulvet.

Og Potten blev ved at fortælle, og Enden var ligesaa god som Begyndelsen.

Alle Talerknerne de raslede af Glæde, og Stovekosten tog grøn Petersille af Sandhullet og bekrandsede Potten, for den vidste, det vilde ærgre de Andre, og: "bekrandsjer jeg hende idag," tænkte han, "saa bekrandsjer hun mig imorgen."

"Nu vil jeg dandse!" sagde Ildklemmen, og dandsede; ja, Gud bevar' os, hvor den kunde sætte det ene Been i Beiret. Det gamle Stolebetræk henne i Krogen revnede ved at see paa det! "Maa jeg saa blive bekrandsset!" sagde Ildklemmen, og det blev hun.

„Det er dog kun Pobel!“ tænkte Svovlsstikkerne.

Nu skulde Theemaskinen synge, men den var forkjølet, sagde den, den kunde ikke uden den var i Kog; men det var af bar Fornemhed, den vilde ikke synge, uden naar den stod paa Bordet inde hos Herskabet.

Henne i Vinduet sad en gammel Pennefjer, som Pigen pleiede at skrive med; der var ikke noget mærkværdigt ved den, uden at den var dyppet alt for dybt i Blækhuset, men deraf var nu den stor paa det. „Vil Theemaskinen ikke synge,“ sagde den, „saa kan den lade være! udenfor hænger i et Buur en Nattergal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært noget, men det vil vi ikke tale ondt om i Aften!“

„Jeg finder det hoist upassende,“ sagde Theesiebelen, der var Kjøkkensfanger og Halvsøster til Theemaskinen, „at saadan en fremmed Fugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade Torvekurven domme!“

„Jeg ærgrer mig kun,“ sagde Torvekurven,

„jeg ærgrer mig saa inderlig, som Nogen kan tænke sig! er det en passende Maade at tilbringe Aftenen paa, vilde det ikke være rigtigere at sætte Huset paa den rette Ende? Enhver skulde da komme paa sin Plads, og jeg vilde styre hele Cobillen. Det vil blive noget andet!

„Ja lad os gjøre Spektakel!“ sagde de Allesammen. I det samme gik Døren op. Det var Tjenestepigen, og saa stode de stille. Ingen sagde et Mul; men der var ikke en Potte, uden den jo nok vidste, hvad den kunde gjøre, og hvor fornem den var; „ja naar jeg havde villet,“ tænkte de, „saa skulde det rigtig nok blevet en munter Aften!“

Tjenestepigen tog Svovlstikkerne, gjorde Ild med dem — Gud bevar' os, hvor de spruttede og brændte i Lue.

„Nu kan da Enhver,“ tænkte de, „see, at vi ere de Første! hvilken Glæde vi have! hvilket Lyk!“ — og saa vare de brændt ud.

„Det var et deiligt Eventyr!“ sagde Dronningen, „jeg folte mig saa ganske i Kjølkenet

hos Svovlstikkerne, ja, nu skal du have vor Datter."

"Ja vist!" sagde Kongen, "du skal have vor Datter paa Mandag!" for nu sagde de du til ham, da han skulde være af Familien.

Brylluppet var nu bestemt, og Aftenen forud blev hele Byen illumineret; Boller og Kringler fløi i Grams; Gadedrengene stode paa Tærerne, raabte Hurra og pøb i Fingrene; det var særdeles pragtfuldt.

"Ja, jeg faaer vel ogsaa see til at gjøre Noget!" tænkte Kjøbmandsønnen, og saa kjøbte han Raketter, Knaldperler og alt det Tyrværkeri, der tænkes kunde, lagde det i sin Kuffert, og fløi saa med det op i Luften.

Rutsch, hvor det gik! og hvor det fattede.

Alle Tyrkerne hoppede i Veiret ved det, saa deres Tøfler fløi dem om Dreene; saadant et Lustsyn havde de aldrig seet før. Nu kunde de da forstaae, at det var Tyrleguden selv, som skulde have Prindsessen.

Saa snart Kjøbmandsønnen igjen med sin

Ruffert kom ned i Skoven, tænkte han: „jeg vil dog gaae ind i Byen, for at faae at høre, hvorledes det har taget sig ud! og det var jo ganske rimeligt, han havde Lust til det.

Nei, hvor dog Folk fortalte! hver evige Gens, han spurgte derom, havde seet det paa sin Maade, men deiligst havde det været for dem Allesammen.

„Jeg saae Tyrleguden selv,“ sagde den Ene, „han havde Dine, som skinnende Stjerner og et Skjæg som skummende Blande!“

„Han flet i en Ildlaabe,“ sagde en Anden. „De deiligste Engleboen tittede frem fra Følde!“

Jo, det var deilige Ting, han hørte, og Dagen efter skulde han have Bryllup.

Nu gik han tilbage til Skoven, for at sætte sig i sin Ruffert — men hvor var den? Rufferten var brændt op. En Gnist fra Følde værkertiet var blevet tilbage, den havde tændt Ild, og Rufferten var i Aske. Han kunde ikke mere flyve, ikke mere komme til sin Brud.

Hun stod hele Dagen paa Taget og ventede, hun venter endnu, men han gaaer Berden rundt og fortæller Eventyr, men de ere ikke mere saa lystige, som det han fortalte om Svovstikkerne.

Storkene.

Paa det sidste Huus i en lille By stod der en Storkerebe. Storkemoderen sad i Neden hos sine fire smaa Unger, der stal Hovedet seem med det lille sorte Næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille Stykke deraf paa Tagryggen stod saa strunk og stiv Storkesadren, han havde trukket det ene Been op under sig, for dog at have nogen Uleilighed, idet han stod Skildvagt. Man skulde troe, han var hugget ud af Træ, saa stille stod han; „det seer

vist nok saa fornemt ud, at min Kone har en Skildvagt ved Neden!" tænkte han, "de kan jo ikke vide, at jeg er hendes Mand, de troe vist, jeg er commanderet til at staae her. Det seer saa raskest ud!" og saa blev han ved at staae paa det ene Been.

Nede paa Gaden legede en heel Flok Børn, og da de saae Storkene, saa sang en af de modigste Drengene, og siden de Allesammen, det gamle Vers om Storkene, men de sang det nu, som han kunde huske det:

"Storke, Storke Steie

Flyv hjem til dit Eie!

Din Kone ligger i Neden sin

Med fire store Unger.

Den ene skal hænges,

Den anden skal stænges,

Den tredie skal brændes,

Den fjerde endevendes!"

"Hør dog hvad Drengene synge!" sagde de smaa Storkeunger, "de sige vi skulle hænges og brændes!"

„Det skal I ikke bryde Eder om!“ sagde Storkemoderen; „hør bare ikke efter, saa gjør det ikke noget!“

Men Drengene bleve ved at synge, og de pegede Fingre af Storkene; kun een Dreng, han hed Peter, sagde, at det var Synd at gjøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. Storkemoderen trøstede ogsaa sine Unger; „bryd Jer ikke derom,“ sagde hun, „see bare, hvor rolig Jer Fader staaer, og det paa eet Been!“

„Vi ere saa angst!“ sagde Ungerne, og trak Hovederne dybt ned i Neden.

Næste Dag, da Børnene kom sammen igjen for at lege, og de saae Storkene, begyndte de deres Bise:

„Den ene skal hænges,

Den anden skal brændes! —“

„Skal vi vel hænges og brændes?“ spurgte Storkungerne.

„Nei vist ikke!“ sagde Moderen, „I skal lære at flyve, jeg skal nok exercere Jer! saa

tage vi ud paa Engen og gjøre Visit hos Groerne, de neie i Vandet for os, de synge „koar, koar!“ og saa spise vi dem op, det kan rigtig blive en Fornøielse!”

„Dg hvad saa!“ spurgte Storke-Ungerne.

„Saa samles alle de Storke, her ere i hele Landet, og saa begynder Høstmaneuveren, da maa man flyve godt, det er af stor Vigtighed, thi den som ikke kan flyve, stikker Generalen ihjel med sit Næb; derfor pas vel paa at lære Noget, naar Exercitsen begynder!”

„Saa blive vi jo dog stængede, som Drenge sagde! og hør, nu synge de det igjen!”

„Hør paa mig og ikke paa dem,” sagde Storkemoderen. „Efter den store Maneuvre flyve vi til de varme Lande, o, saa langt borte fra, over Bjerge og Skove. Til Egypten flyve vi, hvor der ere trekantede Steenhuse, der gaar i en Spids op over Skærne, de kaldes Pyramider og ere ældre end nogen Stork kan tænke sig. Der er en Flod, som løber over, saa

Landet bliver til Mudder. Man gaaer i Mudder og spiser Græs."

"D!" sagde alle Ungerne,

"Ja! der er saa deilig! man gjør ikke andet end spise hele Dagen, og imens vi har det saa godt, er i dette Land ikke et grønt Blad paa Træerne; her er saa koldt, saa Skyerne fryse i Stykker og falde ned i smaa hvide Lapper!" det var Sneen, hun meente, men hun kunde jo ikke forklare det tydeligere.

"Fryse saa ogsaa de uartige Drenges i Stykker?" spurgte Storkeungerne.

"Nei, i Stykker fryse de ikke! men de ere nær ved det og maae sidde inde i den mørke Stue og kullelure; I kan derimod flyve om i fremmed Land, hvor der er Blomster og varmt Solskin!"

Nu var der allerede gaaet nogen Tid, og Ungerne vare saa store, at de kunde staa op i Heiden og see vidt omkring, og Storkefaderen kom flyvende hver Dag med pæne Græs, smaa Snoge og alt det Storke-Slikkeri, han kunde finde! D, det saae morsomt ud, hvor han

gjorde Kunst for dem. Hovedet lagde han lige om paa Halen, Næbbet knebrede han med, som var det en lille Skralde, og saa fortalte han dem Historier, allesammen fra Sumpen.

„Hør nu maae I lære at flyve!“ sagde en Dag Storkemoderen, og saa maatte alle fire Unger ud paa Tagryggen, o hvor de dinglede! hvor de balancerede med Bingerne, og vare dog færdig ved at falde ned!

„See nu paa mig!“ sagde Moderen, „saadan skal I holde Hovedet! saadan skal I sætte Benene! een to! een to! det er det, som skal hjælpe Jer frem i Verden!“ saa fløi hun et lille Stykke, og Ungerne, de gjorde et lille kluntet Hop, bums! der laae de, for de vare tunge i Livet.

„Jeg vil ikke flyve!“ sagde den ene Unger, og krøb op i Reden igjen, „jeg bryder mig ikke om at komme til de varme Lande!“

„Vil du da fryse ihjel her, naar det bliver Vinter! skal Drengene komme og hænge og brænde og stige dig? nu kalder jeg paa dem!“

„O nei!“ sagde Storkeungen, og saa hoppe den igjen paa Taget ligesom de Andre, den tredje Dag kunde de ordentlig flyve lidt, og saa troede de, at de kunde ogsaa sidde og hvile paa Lufsten; det vilde de, men bums! der dumpede de, saa maatte de til at røre Bingerne igjen. Nu kom Drengene nede paa Gaden og sang deres Vise:

„Storke, Storke Steie!“

„Skulle vi ikke flyve ned og hugge deres Dine ud?“ sagde Ungerne.

„Nei lad være med det!“ sagde Moderen, „hør bare efter mig, det er meget vigtigere! een, to, tre! nu flyve vi høire om! een, to, tre! nu venstre om Skorstenen! — see det var meget godt! det sidste Slag med Bingerne var saa nydeligt og rigtigt, at I skal faae Lov at komme i Sumpen med mig imorgen! der komme flere nette Storkefamilier med deres Børn, lad mig nu see, at mine ere de pæneste, og saa at I kneise, det seer godt ud, og det giver Anseelse!“

„Men skal vi da ikke have Hævn over de uartige Drengene?“ spurgte Storkeungerne.

„Lad dem skrige hvad de ville! I flyve dog mod Skerne, komme til Pyramidernes Land, naar de maae fryse og ikke have et grønt Blod eller et sødt Uble!“

„Ja hævnens ville vi!“ hviskede de til hinanden, og saa blev der igjen exerceret.

Af alle Drengene paa Gaden var Ingen værre til at synge Spottevisen, end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille Teen, han var nok ikke mere end sex Aar; Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede Aar, for han var jo saa meget større end deres Moder og Fader, og hvad vidste de om, hvor gamle Børn og store Menneſker kunne være. Hele deres Hævn ſkulde gaae ud over den Dreng, han havde jo forſt begyndt, og han blev altid ved: Storkeungerne vare ſaa irriterede, og alt ſom de bleve ſtørre, vilde de mindre taale det; Moderen maatte tilſidſt love dem, at de nok ſkulde ſaae Hævn, men hun vilde ikke

tage den, før paa den sidste Dag, de vare der i Landet.

„Vi maae jo først see, hvorledes I bære Jer ad ved den store Maneuvre! komme I galt fra det, saa Generalen jager Jer Næbet i Brøstet, saa have jo Drengene dog Ret, i det mindste paa een Maade! lad os nu see!“

„Ja det skal du!“ sagde Ungerne, og saa gjorde de sig just Umage; de øvede sig hver Dag, og fløi saa nydeligt og let, saa det var en Lyst.

Nu kom Høsten, alle Storkene begyndte at samles for at flyve bort til de varme Lande, mens vi have Vinter. Det var en Maneuvre! over Skove og Byer maatte de, bare for at see, hvor godt de kunde flyve, det var jo en stor Reise, som forrestod. Storkeungerne gjorde deres Ting saa nydeligt, at de fik Udmærket Godt med Frø og Stange. Det var den allerbedste Characteer, og Frøen og Slangen kunde de spise, det gjorde de ogsaa.

„Nu skalde vi hævnes! sagde de.

„Ja vist!“ sagde Storkemoderen. „Hvad

jeg har udtænkt, det er just det rigtige! jeg
vred, hvor den Dam er, hvor alle de smaa
Menneskebørn ligge, til Storken kommer og hente
dem til Forældrene. De nydelige smaa
Børn sove og drømme saa deilig, som de al-
drig siden komme til at drømme. Alle Foræl-
dre ville gjerne have saadant et lille Barn, og
alle Børn ville have en Søster eller Broder.
Nu ville vi sløve hen til Dammen, hente en
til hver af de Børn, som ikke have sjunget den
onde Bise og gjort Nar af Storkene, for de
Sørn skulle slet ingen have!

„Men han, som begyndte med at sange,
den slemme, hæslige Dreng!“ skreg de unge
Storke, „hvad gjøre vi ved ham?“

„Der ligger i Dammen et lille dødt Barn,
det har drømt sig ihjel, det vil vi tage til ham,
saa maa han græde, fordi vi have bragt ham
en død lille Broder, men den gode Dreng, ham
har I dog ikke glemt, han som sagde! „det er
Synd at gjøre Nar af Dyrene!“ ham ville vi
bringe baade en Broder og en Søster, og da

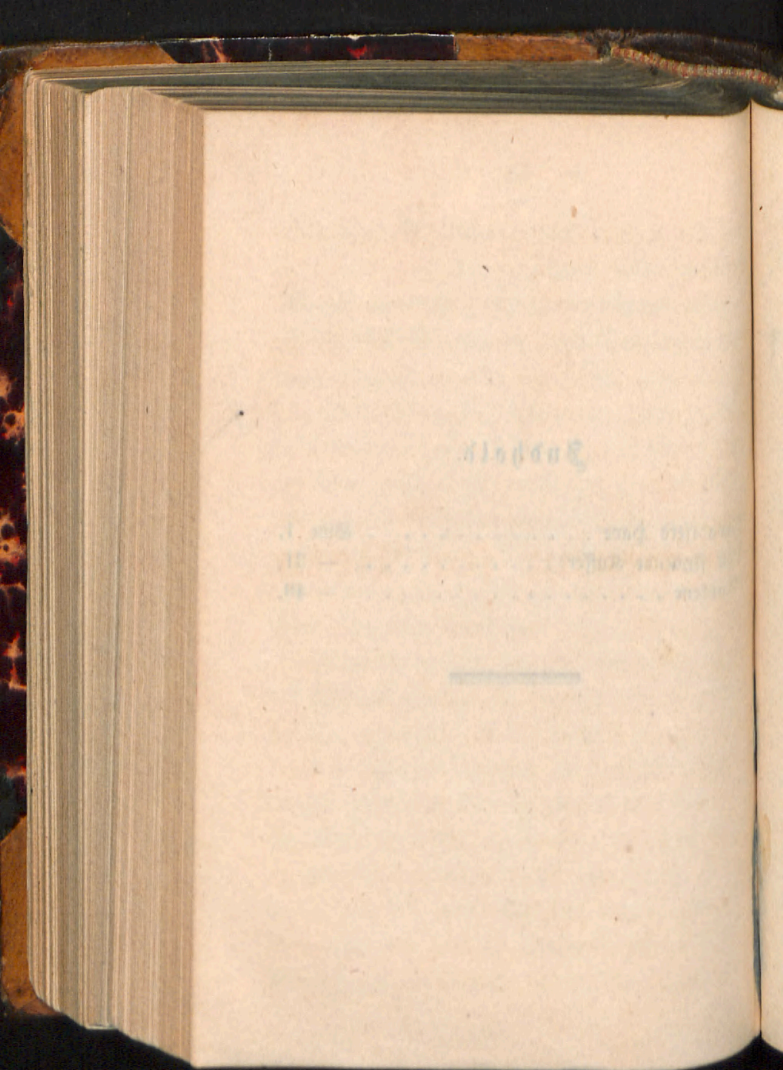
den Dreng hed Peter, saa skulle I ogsaa Allesammen kaldes Peter!

Og det skete hvad hun sagde, og saa hed alle Storkene Peter, og det kaldes de endnu

Indhold.

Paradisets Have	Side 1.
Den flyvende Ruffert	— 31.
Storkene	— 43.

Eventyr,

fortalte for Børn.

Eventyr for Børn.

By Esaias

Tegn. 1840.

Alb. 1840.

Printed and Published by J. J. W. 1840.

1840.

1840.

Copyright for Born.

Eventyr,

fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

En Samling.

Tredie Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno.

1842.

Genetivus

notitia de

de

de

de

Indhold.

	Side
Die Lufte	1.
Rosen = Alfen	25.
Swinedrengen	36.
Boghyeden	46.

Die Lukøie.

S hele Verden er der ingen, der kan saa mange Historier, som Die Lukøie! — Han kan rigtignok fortælle!

Saadan ud paa Aftenen, naar Børn sidde nok saa net ved Bordet, eller paa deres Skam-
mel, kommer Die Lukøie; han kommer saa stille op ad Trappen; for han gaaer paa Høf-
sokker, han lukker ganske sagte Døren op og
fui! saa sprejter han Børnene sød Mælk ind
i Dinene, saa fiint, saa fiint, men dog altid
nok til at de ikke kunne holde Dinene aabne,
og derfor ikke see ham; han lister sig lige bag
ved, blæser dem sagte i Nakken, og saa blive
de tunge i Hovedet, o ja! men det gjør ikke
ondt, for Die Lukøie mener det just godt

med Børnene, han vil bare have at de skulle være rolige, og det ere de bedst, naar man faaer dem i Seng, de skulle være stille, for at han kan fortælle dem Historier. —

Naar Børnene nu sove, sætter Ole Lukøie sig paa Sengen; han er godt klædt paa, hans Frakke er af Silketøj, men det er ikke mueligt at sige, hvad Couleur den har, for den skinner grøn, rød og blaa, alt ligesom han dreier sig; under hver Arm holder han en Paraply, een med Billeder paa, og den sætter han over de gode Børn, og saa dromme de hele Natten de deiligste Historier, og een Paraply har han, hvor der slet intet er paa, og den sætter han over de uartige Børn, saa sove de saa tosset og har om Morgenens, naar de vaagne, ikke drømt det allermindste.

Nu skulle vi høre, hvorledes Ole Lukøie i en heel Uge kom hver Aften til en lille Dreng, som hed Hjalmar, og hvad han fortalte ham! Det er hele syv Historier, for der er syv Dage i en Uge.

Mandag.

„Hør nu engang!“ sagde Ole Lukøie om Aftenen, da han havde faaet Hjalmar i Seng, „nu skal jeg pynte op!“ og saa blev alle Blomsterne i Urtepotterne til store Træer, der strakte deres lange Grene hen under Loftet og langs med Væggen, saa hele Stuen saa ud som det deiligste Lusthuus, og alle Grene vare fulde af Blomster, og hver Blomst var smukkere end en Rose, lugtede saa deilig, og vilde man spise den, var den sødere end Syltetoi! Insekterne glindsede ligesom Guld og saa vare der Boller der revnede af Rosiner, det var mageløst! men i det samme begyndte det at jamre sig saa forfækkeligt henne i Bordstussen, hvor Hjalmar's Skolebøger laae?

„Hvad er nu det!“ sagde Ole Lukøie og gik hen til Bordet og fik Skuffen op. Det var Tavlen, som det knugede og trøkkede i, for der var kommet et galt Tal i Regnestykket, saa det var særbdigt at falde fra hinanden; Gris-

felen hoppede og sprang i sit Seglgarnsbaand, ligesom den kunde være en lille Hund, den vilde hjælpe paa Regnestykket, men den kunde ikke! — Og saa var det Hjalmar's Skrivebog, som det jamrede sig inden i, o det var ordentligt fælt at høre! langs ned paa hvert Blad stod alle de store Bogstaver, hvert med et lille ved Siden, en heel Række ned ad, det var saadan en Forskrift, og ved den igjen stode nogle Bogstaver, der troede de saae ud lige som den, for dem havde Hjalmar skrevet, de laae næsten ligesom om de vare faldne over Blyants-Stregen, hvilken de skulde staae paa.

„See, saadan skulde I holde Eder!“ sagde Forskriften, „see, saadan til Siden, med et rask Sving!“

„D. vi ville gjerne,“ sagde Hjalmar's Bogstaver, „men vi kunne ikke, vi ere saa daarlige!“

„Saa skal I have Kinderpulver!“ sagde Ole Lukøle.

„D nei!“ raabte de, og saa stode de saa ranke at det var en Lust!

„Ja nu faae vi ikke fortalt Historier!“ sagde Ole Lukøie, „nu maa jeg exercere dem! een, to! een to!“ og saa exercerede han Bogstaverne, og de stode saa ranke og saa sunde som nogen Forskrift kunde staae, men da Ole Lukøie gik, og Hjalmar om Morgenens faae til dem, saa vare de lige saa elendige som før.

Tirsdag.

Saa snart Hjalmar var i Seng, rørte Ole Lukøie med sin lille Trolbsprøite ved alle Møblerne i Stuen og strax begyndte de at snakke, og Allesammen snakkede de om dem selv, undtagen Spyttebakken, den stod taus og ærgrede sig over, at de kunde være saa forsængelige, kun at tale om dem selv, kun at tænke paa dem selv og slet ikke at have Tanke for den, der dog stod saa beskeden i Krogen og lod sig spytte paa.

Der hang over Komoden et stort Maleri i en forgyldt Ramme, det var et Landskab, man

saae høie gamle Træer, Blomster i Græsset og et stort Vand med en Flod, der løb om bag Skoven, forbi mange Slotte, langt ud i det vilde Hav.

De Lukøie rørte med sin Troldsprøtte ved Maleriet og saa begyndte Fuglene derinde at synge, Træernes Grene bevægede sig og Skyerne toge ordentlig Flugt, man kunde see deres Skuggen hen over Landskabet.

Nu løstede De Lukøie den lille Hjalmar op mod Rammen, og Hjalmar stak Benene ind i Maleriet, lige ind i det høie Græs og der stod han; Solen skinnede mellem Træernes Grene ned paa ham. Han løb hen til Vandet, satte sig i en lille Baad der laae; den var malet rød og hvid, Seilene skinnede som Solv og sex Evaner alle med Guldkroner nede om Halsen og en straalende blå Stjerne paa Hovedet, trak Baaden forbi de grønne Skove, hvor Træerne fortalte om Røvere og Hexe og Blomsterne om de nydelige smaa Alfer og hvad Sommerfuglene havde fortalt dem.

De deiligste Fiske, med Skjæl som Sølv og Guld, svømmede efter Baaden, imellem gjorde de et Spring saa det sagde Pladst igjen i Vandet, og Fuglene, røde og blaa, smaa og store, fløi i to lange Rækker bag efter, Mvagene dansede og Didenborren sagde bum, bum; de vilde allesammen følge Hjalmar, og hver havde de en Historie at fortælle!

Det var rigtignok en Seiltour! snart vare Skovene saa tætte og saa mørke, snart vare de som den deiligste Have med Solskin og Blomster og der laae store Slotte af Glas og af Marmor; paa Altanerne stode Prindsesser, og alle vare de smaa Piger, som Hjalmar godt kjendte, han havde leget med dem før. De rakte Haanden ud hver og holdt den vndigste Sukkergriis, som nogen Ragekone kunde sælge, og Hjalmar tog i den ene Ende af Sukkergriisen, i det han seilede forbi, og Prindsessen holdt godt fast, og saa fik hver sit Stykke, hun det mindste, Hjalmar det allerstørste! Ved

hvert Slot stode smaa Prindsers Skildvagt, de
skuldrede med Guldsabel og lode det regne med
Rosiner og Tinsoldater; det vare rigtige Prindsers!

Snart seilede Hjalmar gjennem Skove,
snart ligesom igjennem store Sale, eller midt
igjennem en By; han kom ogsaa igjennem den
hvor hans Barnepige boede, hun der havde
baaret ham, da han var en ganske lille Dreeng,
og havde holdt saa meget af ham, og hun
nikkede og vinkede og sang det nydelige lille
Vers, hun selv havde digtet og sendt Hjalmar:

Jeg tænker paa Dig saa mangen Stund,
Min egen Hjalmar, Du søde!

Jeg har jo kysset Din lille Mund,
Din Pande, de Kinder røde.

Jeg hørte Dig sige de første Ord,

Jeg maatte Dig Afsked sige.

Vor Herre velsigne Dig her paa Jord,
En Engel Du er fra hans Rige!

Og alle Fuglene sang med, Blomsterne dansede
paa Stikken og de gamle Træer nikkede,

ligesom om Ole Lukøie ogsaa fortalte dem Historier.

Onsdag.

Nei hvor Regnen f skyllede ned udenfor! Hjalmar kunde høre det i Sovne! og da Ole Lukøie lukkede et Vindue op, stod Vandet ligeop til Vindueskarmen; der var en heel Sø derude, men det prægtigste Skib laae op til Huset.

„Vil Du seile med lille Hjalmar!“ sagde Ole Lukøie, „saa kan Du i Nat komme til de fremmede Lande og være her i Morgen igjen!“ —

Og saa stod med eet Hjalmar i sine Søndagsklæder midt paa det prægtige Skib, og strax blev Beiret velsignet og de seilede gjennem Gaarderne, kredsede om Kirken og nu var Alt en stor vild Sø. De seilede saa længe, at der ingen Land var at øine mere, og de saae en Flok Størke, de kom ogsaa hjemme fra og vilde til de varme Lande; den ene Stork fløi bag

ved den anden og de havde allerede fløjet saa langt, saa langt; een af dem var saa træt, at hans Vinger næsten ikke kunde bære ham længer, han var den allersidste i Rækken og snart kom han et stort Stykke bag efter, tilsidst sank han med udbredte Vinger lavere og lavere, han gjorde endnu et Par Slag med Vingerne, men det hjalp ikke; nu berørte han med sine Fødder Tougværket paa Skibet, nu gled han ned af Seilet og bums! der stod han paa Dækket.

Saa tog Matrosdrengen ham og satte ham ind i Hønseshuset, til Høns, Wender og Kalkuner; den stakkels Stork stod ganske forknøbt midt imellem dem.

„S'ikken een!“ sagde alle Hønsene.

Og den kalkunse Hane pustede sig op saa toft den kunde og spurgte hvem han var; og Wenderne gik baglænds og puffede til hinanden: „rap Dig! rap Dig!“

Og Storken fortalte om det varme Africa, om Pyramiderne og om Strudsen, der løb

som en vi'd Hest hen over Drøkenen, men Uenderne forstode ikke hvad han sagde, og saa puffede de til hinanden: „Skal vi være enige om, at han er dum!“

„Ja vist er han dum!“ sagde den Kalkunsk Hane og saa plubdrede den op. Da taug Storlen ganske stille og tænkte paa sit Africa.

„Det er nogle deilige tynde Been I har!“ sagde Kalkunen. „Hvad koster Uen?“

„Skrat, skrat, skrat!“ grinte alle Uenderne, men Storlen lod, som om han slet ikke hørte det.

„I kan gjerne lee med!“ sagde Kalkunen til ham, „for det var meget vittigt sagt! eller var det maaskee for lavt for ham! ah, ah! han er ikke fleersidig! lad os blive ved at være interessante, for os selv!“ og saa klukkede de og Uenderne snaddrede, „gik, gak! gik, gak!“ det var skrækkeligt hvor morsomt de selv havde det.

Men Hjalmar gik hen til Hønschuset, aabnede Døren, kaldte paa Storlen og den hoppede ud paa Dækket til ham; nu havde den

hvilket sig og det var ligesom om den nikkede til Hjalmar for at takke ham; derpaa bredte den sine Ringer ud og fløi til de varme Lande, men Hønsene klukkede, Wenderne snabbede og den kalkunste Hane blev ganske ildrød i Hovedet.

„Imorgen skal vi koge Suppe paa jer!“ sagde Hjalmar og saa vaagne han, og laae i sin lille Seng. Det var dog en forunderlig Reise Ole Lukøie havde ladet ham gjøre den Nat!

Torsdag.

„Bed Du hvad!“ sagde Ole Lukøie, „Bliv nu ikke bange! her skal Du see en lille Muus!“ og saa holdt han sin Haand, med det lette, nydelige Dyr, hen imod ham. „Den er kommen for at invitere Dig til Bryllup. Her er to smaa Muus i Nat, som ville træde ind i Egtestanden. De boe nede under Din Moders Spiiskammergulv, det skal være saadan en deilig Leilighed!“

„Men hvor kan jeg komme gjennem det lille Muehul i Gulvet?“ spurgte Hjalmar.

„Lad mig om det!“ sagde Ole Lukøie, „jeg skal nok faae Dig lille!“ og saa rørte han med sin Troldsprøite ved Hjalmar, der strax blev mindre og mindre, tilsidst var han ikke saa stor, som en Finger. „Nu kan Du laane Finsoldatens Klæder, jeg tænker de kunne passe og det seer saa rask ud at have Uniform paa, naar man er i Selskab!“

„Ja nok!“ sagde Hjalmar, og saa var han i Dieblisset klædt paa, som den nysfeligste Finsoldat.

„Vil De ikke være saa god at sætte Dem i Deres Moders Fingerring!“ sagde den lille Muus, „saa skal jeg have den Gæde at trække Dem!“

„Gud, skal Broderen selv have Uleilighed!“ sagde Hjalmar og saa kjørte de til Muses Bryllup.

Først kom de ind under Gulvet i en lang Gang, der slet ikke var høiere end at de netop

kunde føre der med et Fingerbol, og hele Gangen var illumineret med Trødske.

„Lugter her ikke deiligt!“ sagde Musen, som trak ham, „den hele Gang er bleven smurt med Gleskesvær! det kan ikke være deiligere!“

Nu kom de ind i Brudesalen; her stode til Høire alle de smaae Hun-Muus og de hvidsflede og twissede, ligesom om de gjorde Nar af hinanden; til Venstre stode alle Han-Musene og strog sig med Poten om Mundstjaget, men midt paa Gulvet saae man Brudeparret, de stode i en udbulet Dsteskørpe og kyssede saa skrækkeligt meget for Alles Dine, thi de vare jo forlovede og nu skulde de strax have Bryllup.

Der kom altid flere og flere Fremmede; den ene Muus var færdig at træde den anden ihjel og Brudeparret havde stillet sig midt i Døren, saa man hverken kunde komme ud eller ind. Hele Stuen var ligesom Gangen smurt med Gleskesvær, det var hele Beværtningen, men til Desert blev der fremviist en Vert, som

en lille Muus af Familien havde bidt Brudeparrets Navn ind i, det vil sige det første Bogstav; det var noget ganske overordenligt.

Alle Musene sagde, at det var et deilig Bryllup og at Conversationen havde været saa god.

Dg saa kjørte Hjalmar igjen hjem; han havde rigtignok været i fornemt Selskab, men han maatte ogsaa krybe ordentlig sammen, gjøre sig lille og komme i Tinsoldat-Uniform.

Fredag.

„Det er utroligt hvor mange der ere af ældre Folk, som gjerne ville have fat paa mig!“ sagde Ole Lukøie, det er især dem, som have gjort noget endt. „Gode lille Ole,“ sige de til mig, „vi kunne ikke faae Dinene i og saa ligge vi hele Natten og see alle vore onde Gjerninger, der, som fæle smaa Trolde, sidde paa Sengelænten og sprøite os over med heft Vand, vilde Du dog komme og jage dem bort, at vi kunne faae en god Sovn, og saa sukke de

saa dybt: „vi ville saameænd gjerne betale: god Nat Ole! Pengene ligge i Binduet, men jeg gjør det ikke for Penge,” sagde Ole Lukøie.

„Hvad skulle vi nu have for i Nat?” spurgte Hjalmar.

„Ja, jeg veed ikke om Du har Lyst igien i Nat at komme til Bryllup, det er en anden Slags end den igaar. Din Søsters store Dukke, den der seer ud som et Mandfolk og kaldes Herreman, skal giftes med Dukken Bertha, det er desuden Dukkens Geburtsdag og derfor skal der komme saa mange Presenter!”

„Ja, det kjender jeg nok,” sagde Hjalmar, „altid naar Dukkerne trænge til nye Klæder saa lader min Søster dem have Geburtsdag eller holde Bryllup! det er vist fleet hundred Gange!”

„Ja, men i Nat er Brylluppet hundred og eet og naar hundred og eet er ude, saa er Alt forbi! derfor bliver ogsaa dette saa mageløst. See en Gang!”

Og Hjalmar saae hen paa Bordet; det

stod det lille Paphuus med Lys i Vinduerne, og alle Tinsoldaterne præsenterede Gevær udenfor. Brudeparret sad paa Gulvet og lænede sig op til Bordbenet, ganske takkesfuldt, og det kunde det jo have Grund til. Men Ole Lukse, iført Bedstemoders sorte Skjort, viede dem! da Bielsen var forbi, istemte alle Møblerne i Stuen følgende skønne Sang, der var skrevet af Blivanten, den gik paa Melodie, som Tappensstregen.

Vor Sang skal komme, som en Vind

Til Brudeparret i Stuen ind;

De kneise begge, som en Pind,

De ere gjort' af Handskestind!

∴ Hurra, Hurra! for Pind og Skind!

Det synges vi høit i Veir og Vind! ∴

Og nu fik de Presenter, men de havde fræbedet sig alle spiselige Ting, for de havde nok af deres Kjærlighed.

„Skal vi nu ligge paa Landet, eller reise udenlands?“ spurgte Brudgommen, og saa blev

Evalen, som havde reist meget og den gamle Gaard-Høne, der fem Gange havde ruget Kyllinger ud, taget paa Raad; og Evalen fortalte om de deilige, varme Lande, hvor Blindeuernerne hang saa store og tunge, hvor Luften var saa mild, og Bjergene havde Farver, som man her slet ikke kjender dem!"

"De har dog ikke vor Grønkaal!" sagde Hønen. "Jeg laae en Sommer med alle mine Kyllinger paa Landet; der var en Gruisgrav, som vi kunde gaae og strabe i, og saa havde vi Udgang til en Have med Grønkaal! O, hvor den var grøn! jeg kan ikke tænke mig noget fjønnere."

"Men den ene Kaalstok seer ud ligesom den anden," sagde Evalen, "og saa er her tidt saa daarligt Veir!"

"Ja det er man vant til!" sagde Hønen.

"Men her er koldt, det fryser!"

"Det har Kaalen godt af!" sagde Hønen.

"Desuden kunne vi ogsaa have det varmt! havde vi ikke for fire Aar siden en Sommer, der

varede i fem Uger, her var saa hedt, man kunde ikke trække Veiret! og saa have vi ikke alle de giftige Dyr, de have ude! og vi er fri for Røvere! Det er et Skarn, som ikke finder at vort Land er det kjønneste! han fortiente rigtig ikke at være her!" og saa græd Hønen. "Jeg har ogsaa reist! jeg har kjørt i en Botte over tolv Mile! der er slet ingen Fornøielse ved at reise!"

"Ja Hønen er en fornuftig Kone!" sagde Duffen Bertha, "jeg holder heller ikke af at reise paa Bjerger, for det er kun op og saa er det ned! nei, vi ville sløtte ud ved Gruusgraven og spadser i Raalhaven!"

Og derved blev det.

Løverdag.

"Saaer jeg nu Historier!" sagde den lille Hjalmar, saasnart Ole Lukøie havde faaet ham i Sovn.

"I Aften har vi ikke Tid til det," sagde Ole og spændte sin smukkeste Paraply over

ham. „See nu paa disse Chinesere!“ og hele Paraplyen saae ud som en stor chinesisk Staal med blaa Træer og spidse Broer med smaa Chinesere paa, der stode og nikkede med Hovedet. „Vi skulde have hele Verden pudset kjont op til imorgen,“ sagde Ole, „det er jo da en hellig Dag, det er Søndag. Jeg skal hen i Kirketaarnene for at see, om de smaa Kirkesnisser polerer Klokkerne, at de kunne lyde smukt, jeg skal ud paa Marken, og see om Vindene blæse Støvet af Græs og Blade, og hvad der er det største Arbejde, jeg skal have alle Stjernerne ned for at polere dem af; jeg tager dem i mit Forklæde, men først maa hver nummeres og Hullerne, hvor de sidde deroppe, maa nummeres, at de kunne komme paa deres rette Pladser igjen, ellers ville de ikke sidde fast og vi faae for mange Stjerneskrud, i det den ene dratter efter den anden!“

„Hør, veed De hvad Hr. Lukøie!“ sagde et gammel Portræt, som hang paa Væggen hvor Hjalmar sov, „jeg er Hjalmars Oldes

faber: De skal have Tak fordi De fortæller Drengen Historier, men De maa ikke forvilde hans Begreber. Stjernerne kunne ikke tages ned og poleres! Stjernerne ere Kloder ligesom vor Jord og det er just det gode ved dem!"

"Tak skal Du have, Du gamle Oldesader!" sagde Ole Lukøie, "Tak skal Du have! Du er jo Hovedet for Familien, Du er „Oldes“ Hovedet! men jeg er ældre, end Du! jeg er en gammel Hedning, Romerne og Grækerne kaldte mig Drømmeguden! jeg er kommet i de fornemste Huse og kommer der endnu! jeg forstaaer at omgaaes baade med Smaa og Store! Nu kan Du fortælle!" — og saa gik Ole Lukøie og tog Paraphen med.

"Nu tør man nok ikke mere sige sin Mening!" sagde det gamle Portræt.

Og saa vaagnede Hjalmar.

Søndag.

"God Aften!" sagde Ole Lukøie og Hjalmar nikkede, men sprang saa hen og vendte

Oldefaderens Portræt om mod Bæggen, at det ikke skulde snakke med, ligesom igaar.

„Nu skal Du fortælle mig Historier, om de fem grønne Urter, der boede i een Urtebælg, og om „Hanebeen der gjorde Cuur til Hanebeen“, og om Stoppenaalen, der var saa fin paa det, at hun bildte sig ind hun var en Synaal!“

„Man kan ogsaa faae for meget af det gode!“ sagde Ole Lukøie, „jeg vil helst vise Dig noget, veed Du nok! jeg vil vise Dig min Broder, han hedder ogsaa Ole Lukøie, men han kommer aldrig til nogen meer end een gang og naar han kommer, tager han dem med paa sin Hest og fortæller dem Historier; han kan kun to, een der er saa mageløs deilig, at ingen i Verden kan tænke sig den, og een der er saa fæl og gruelig — ja det er ikke til at beskrive!“ og saa løftede Ole Lukøie den lille Hjalmar op i Vinduet og sagde, „der skal Du see min Broder, den anden Ole Lukøie! de kalde ham ogsaa Døden! seer Du,

han seer slet ikke slem ud, som i Billedebøgerne, hvor han er Been og Knokler! nei, det er Sølvbroderi han har paa Kjolen: det er den deiligste Husar-Uniform! en Kappe af sort Fløiel fløver bag ud over Hesten! see hvor han rider i Gallop."

Da Hjalmar saae, hvordan den Ole Lukøie reed afsted og tog baade unge og gamle Folk op paa Hesten, nogle satte han for paa og andre satte han bag paa, men altid spurgte han først, „hvoreledes staaer det med Characterbogen?" — „Godt!" sagde de Allesammen; „ja lad mig selv see!" sagde han, og saa maatte de vise ham Bogen; og alle de som havde „Meget godt" og „Udmærket godt" kom for paa Hesten og fik den deilige Historie at høre, men de som havde „Temmeligt godt" og „Maadeligt" de maatte bag paa, og fik den søle Historie; de rystede og græd, de vilde springe af Hesten, men kunde det slet ikke, thi de var lige strax voret fast til den.

„Men Døden er jo den deiligste Ole Lukø-

øie!" sagde Hjalmar, „ham er jeg ikke bange for!"

„Det skal Du heller ikke!" sagde Ole Lukøie, „see bare til at Du har en god Characterbog!"

„Ja det er lærerigt!" mumlede Oldesfaderens Portræt, „det hjælper dog, man siger sin Mening!" og saa var han fornøiet.

See, det er Historien om Ole Lukøie! nu kan han selv i Aften fortælle Dig noget mere!

Rosen-Alfen.

Midt i en Have voxede der et Rosentræ, der var ganske fuldt af Roser, og i en af disse, den smukkeste af dem alle, boede en Alf; han var saa lille bitte, at intet menneskeligt Die kunde see ham; bag hvert Blad i Rosen havde han et Sovestammer; han var saa velskabt og deilig som noget Barn kunde være og havde Binger fra Skuldrene lige ned til Fødderne. O, hvor der var en Duft i hans Værelser, og hvor Bæggene vare klare og smukke! de vare jo de blegrode fine Rosenblade.

Hele Dagen fornøiede han sig i det varme Solskin, fløi fra Blomst til Blomst, dandsede paa Bingerne af den flyvende Sommerfugl og maalte hvor mange Skridt han maatte gaae, for at løbe hen over alle de Landeveie og Stier, der var paa et eneste Lindeblad. Det var hvad vi kalde Narer i Bladet, som han ansaae for

Landeveie og Stier; ja det var da evige Veste for ham! for han blev færdig, gik Solen ned; han havde ogsaa begyndt saa sildigt.

Det blev saa koldt, Duggen faldt og Vinden blæste; nu var det nok bedst at komme hjem; han skændte sig Alt hvad han kunde, men Rosen havde lukket sig, han kunde ikke komme ind — ikke en eneste Rose stod aaben; den stakkels lille Alf blev saa forskrækket, han havde aldrig været ude om Natten før, altid sovet saa sødt bag de lune Rosenblade, o, det vilde vist blive hans Død!

I den anden Ende af Haven, vidste han, var en Lovhytte, med deilige Caprifolier, Blomsterne saae ud som store bemalte Horn; i et af disse vilde han stige ned og sove til imorgen.

Han fløi derhen. Eys! der var to Mennesker derinde; en ung smuk Mand og den deiligste Jomfru; de sad ved Siden af hinanden og ønskede, at de aldrig i Evighed maatte skilles ad; de holdt saa meget af hinanden, langt

mere, end det bedste Barn kan holde af sin Moder og Fader.

„Dog maae vi skilles!“ sagde den unge Mand; „Din Broder er os ikke god, derfor sender han mig i et Grinde saa langt bort over Bjerge og Søer! Farvel min søde Brud, for det er Du mig dog!“

Og saa kyskede de hinanden, og den unge Pige græd og gav ham en Rose; men før hun rakte ham den, trykkede hun et Kys paa den, saa fast og inderligt, saa Blomsten aabnede sig: da fløi den lille Alf ind i den, og hældede sit Hoved op til de fine duftende Bægge; men han kunde godt høre, at der blev sagt Farvel, Farvel! og han følte, at Rosen fik Plads paa den unge Mandes Bryst — o, hvor dog Hjertet bankede derinde! den lille Alf kunde slet ikke falde i Søvn, saadan bankede det.

Længe laae Rosen ikke stille paa Brystet, Manden tog den frem og mens han gik ene gjennem den mørke Skov, kyskede han Blomsten, o, saa tidt og stærkt, at den lille Alf var nær

ved at blive trykket ihjel; han kunde føle gjennem Bladet, hvor Mandens Læber brændte, og Rosen selv havde aabnet sig som ved den stærkeste Middagsol.

Da kom der en anden Mand, mørk og vred, han var den smukke Piges onde Broder; en Kniv saa skarp og stor tog han frem, og mens den anden kyskede Rosen, stak den onde Mand ham ihjel, skar hans Hoved af og begravede det med Kroppen i den bløde Jord under Lindetræet.

„Nu er han glemt og borte,“ tænkte den onde Broder; „han kommer aldrig mere tilbage. En lang Reise skulde han gjøre, over Bjerge og Søer, da kan man let miste Livet, og det har han. Han kommer ikke mere, og mig tør min Søster aldrig spørge om ham.“

Saa ragede han med Foden visne Blade hen over den opgravede Jord og gik hjem igjen i den mørke Nat; men han gik ikke alene, som han troede: den lille Alf fulgte med, den sad i et visstent, sammenrullet Lindeblad, der

var faldet den onde Mand i Haaret da han gravede Graven. Hatten var nu sat ovenpaa, der var saa mørkt derinde, og Alfens røstede af Skræk og Brede over den fæle Gjerning. —

I Morgenstunden kom den onde Mand hjem; han tog sin Hat af og gik ind i Søstersens Sovestue; der laae den smukke blomstrende Pige og drømte om ham, hun holdt saa meget af og som hun nu troede gik over Bjerge og gennem Skove; og den onde Broder hørte sig over hende, og loe fælt, som en Dævel kan lee; da faldt det visne Blad af hans Haar ned paa Sengeteppet, men han mærkede det ikke og gik ud, for selv at sove lidt i Morgenstunden. Men Alfens smuttede ud af det visne Blad, gik ind i Døret paa den sovende Pige og fortalte hende, som i en Drøm, det skrækkelige Mord, beskrev hende Stedet, hvor Broderen havde dræbt ham og lagt hans Liig, fortalte om det blomstrende Lindetræ tætved og sagde: „For at Du ikke skal troe, det bare er en Drøm, jeg har fortalt Dig, saa vil Du finde

paa Din Seng et vifsent Blad!" og det fandt hun, da hun vaagnede.

O, hvor græd hun ikke de salte Taarer! og til Ingen turde hun sige sin Sorg. Vinduets stod hele Dagen aabent, den lille Alf kunde let komme ud i Haven til Roserne og alle de andre Blomster, men han nænte ikke at forlade den Bedrøvede. I Vinduet stod et Træ med Maanedes-Roser, i en af Blomsterne der satte han sig og saae paa den stakkels Pige. Hendes Broder kom mange Gange ind i Kammeret, og han var saa løstlig og ond, men hun turde ikke sige et Ord om sin store Hjertesorg.

Saa snart det blev Nat, listede hun sig ud af Huset, gik i Skoven til det Sted, hvor Lindetræet stod, rev Bladene bort fra Jorden, gravede ned i den og fandt strax ham der var slaaet ihjel, o, hvor hun græd, og bad vor Herre, at hun ogsaa snart maatte døe. —

Gjerne vilde hun føre Piget med sig hjem men det kunde hun ikke; saa tog hun det blege Hoved med de luffede Dine, kyskede den kolde

Mund og rystede Jorden af hans deilige Haar.
„Det vil jeg eie!“ sagde hun, og da hun havde lagt Jord og Blade paa det døde Legeme, tog hun Hovedet med sig hjem og en lille Green af det Jasmintræ, der blomstrede i Skoven, hvor han var dræbt.

Saa snart hun var i sin Stue, hentede hun den største Blomsterpotte, der var at finde, i den lagde hun den Dødes Hoved, kom Jord derpaa og plantede saa Jasmingreenen i Potten.

„Farvel! farvel!“ hviskede den lille Alf, han kunde ikke længer holde ud at see al den Sorg, og fløi derfor ud i Haven til sin Rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege Blade ved den grønne Hyben.

„Al! hvor det dog snart er forbi med alt det Skjønne og Gode!“ sukkede Alf. Til sidst fandt han en Rose igjen, den blev hans Huus, bag dens fine duftende Blade kunde han bygge og boe.

Hver Morgenstund fløi han til den stakkels Piges Vindue, og der stod hun altid ved Blom-

sterpotten og græd; de salte Taarer faldt paa Jasmingrenen, og for hver Dag som hun blev blegere og blegere stod Grenen mere frisk og grøn, det ene Skud voxede frem efter det andet, der kom smaae hvide Knopper til Blomster og hun kysede dem, men den onde Broder skjændte og spurgte, om hun var blevet fjantet? han kunde ikke lide og ikke begribe hvorfor hun altid græd over den Blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke Dine der vare sukt og hvilke røde Læber der vare blevne Tord; og hun boiede sit Hoved op til Blomsterkrukken og den lille Alf fra Rosen fandt hende saadan blundende; da steg han ind i hendes Dre, fortalte om Aftenen i Lovhytten, om Rosens Duft, og Alfernes Kjærlighed; hun drømte saa sødt, og mens hun drømte, svandt Livet bort: hun var død en stille Død, hun var i Himlen hos ham, hun havde kjær.

Og Jasminblomsterne aabnede deres store hvide Klokker, de duftede saa forunderligt sødt: anderledes kunde de ikke græde over den Døde.

Men den onde Broder saae paa det smukke blomstrende Træ, tog det til sig, som et Urvesgods, og satte det ind i sit Sovekammer, tæt ved Sengen, for det var deiligst at see paa og Duften var saa sød og liflig. Den lille Rosenalf fulgte med, fløi fra Blomst til Blomst, i hver boede jo en lille Sjæl, og denne fortalte han om den dræbte unge Mand, hvis Hoved nu var Jord under Jorden, fortalte om den onde Broder og den stakkels Søster.

„Vi veed det!“ sagde hver Sjæl i Blomsterne, „vi veed det! ere vi ikke voxede frem af den Dræbtes Dine og Læber! vi veed det! vi veed det!“ og saa nikkede de saa underligt med Hovedet.

Rosen-Alfen kunde ikke forstaae sig paa, hvorledes de kunde være saa rolige, og han fløi ud til Bierne, som samlede Honning, fortalte dem Historien om den onde Broder, og Bierne sagde det til deres Dronning, der bød, at de alle næste Morgen skulde dræbe Morderen.

Men Natten forud, det var den første Nat efter Søsterens Død, da Broderen sov i sin Seng tæt ved det duftende Jasmintræ, aabnede hvert Blomsterbæger sig, og usynlige, men med giftige Spyd, steg Blomster-Sjælene ud og de satte sig først ved hans Dre og fortalte ham onde Drømme, fløi derpaa over hans Læber og stak hans Tunge med de giftige Spyd. „Nu have vi hævnnet den Døde!“ sagde de og søgt igien tilbage i Jasminens hvide Klokker.

Da det blev Morgen, og Vinduet til Sovekammeret med eet blev revet op, soer Rosen-Alfen med Vidronningen og den hele Sværm Bier ind, for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod Folk rundt omkring Sengen og de sagde: „Jasmin-duften har dræbt ham!“

Da forstod Rosen-Alfen Blomsternes Hævn, og han fortalte det til Bierne Dronning, og hun succede med hele sin Sværm om Blomsterkrukken; Bierne vare ikke til at forjage; da tog en Mand Blomsterkrukken bort og een af

Bierne stak hans Haand, saa han lod Krukken falde
og gaae itu.

Da saae de det hvide Dødning = Hoved,
og de vidste, at den Døde i Sengen var en
Morder.

Og Bidronningen surrede i Lusten og sang
om Blomsternes Hævn og om Rosen = Alfen,
og at bag det mindste Blad boer En, som
kan fortælle og hævne det Onde!

Swinedrengen.

Der var engang en fattig Prinds; han havde et Kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig paa, og gifte sig det vilde han.

Nu var det jo rigtignok noget fjælt af ham, at han turde sige til Keiserens Datter: „vil Du ha' mig?“ men det turde han nok, for hans Navn var vidt og bredt berømt, der vare hundrede Prindsesser, som vilde have sagt Tak til, men see om hun gjorde det.

Nu skulle vi høre:

Paa Prindsens Faders Grav vorte der et Rosentræ, o saadant et deiligt Rosentræ; det bar kun hvert femte Aar Blomst, og det kun een eneste, men det var en Rose, der duftede saa sødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine Sorger og Bekymringer, og saa havde han en Rattergal, der kunde synge, som om alle

deilige Melodier sad i dens lille Strube. Den Rose og den Nattergal skulde Prindsessen have; og derfor kom de begge to i store Sølv-Foderaler og bleve saa sendte til hende.

Keiseren lod dem bære foran sig ind i den store Sal, hvor Prindsessen gik og legede „komme Fremmede“, med sine Hofdamer; og da hun saa de store Foderaler med Præsenterne i, flappede hun i Hænderne af Glæde.

„Bare det var en lille Missekat!“ sagde hun, — men saa kom Rosentræet frem med den deilige Rose.

„Nei, hvor den er nydelig gjort!“ sagde alle Hofdamerne.

„Den er mere end nydelig!“ sagde Keiseren, „den er pæn!“

Men Prindsessen følte paa den og saa var hun særdiv at græde.

„Sy Papa!“ sagde hun, „den er ikke kunstig, den er virkelig!“

„Sy!“ sagde alle Hoffolkene, „den er virkelig!“

„Lad os nu først see, hvad der er i det andet Foderal, før vi blive vrede!“ meente Keiseren, og saa kom Nattergalen frem; den sang da saa deilig, at man ligestrax ikke kunde sig noget ondt mod den.

„Superbe! charmant!“ sagde Hofdamerne, for de snakkede allesammen fransk, den ene værre, end den anden.

„Hvor den Fugl minder mig om salig Keiserindens Spilledaase,“ sagde en gammel Cavaleer; „ak ja! det er ganske den samme Tone, det samme Foredrag!“

„Ja!“ sagde Keiseren, og saa græd han som et lille Barn.

„Jeg skulde dog ikke troe, den er virkelig!“ sagde Prindsessen.

„Jo, det er en virkelig Fugl!“ sagde de, som havde bragt den.

„Ja lad saa den Fugl flyve,“ sagde Prindsessen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at Prindsen kom.

Men han lod sig ikke forknytte; han

smurte sig i Ansigtet med Bruunt og Sort, trykkede Kasketten ned om Hovedet og bankede paa.

„God Dag, Keiser!“ sagde han, „kunde jeg ikke komme i Tjeneste her paa Slottet.“

„Jo nok!“ sagde Keiseren, „jeg trænger til een, som kan passe Svinene! for dem har vi mange af!“

Og saa blev Prindsen ansat, som keiserlig Svinedreng. Han fik et daarligt lille Kammer nede ved Svinestien og her maatte han blive; men hele Dagen sad han og arbejdede, og da det var Aften, havde han gjort en nydelig lille Gryde, rundt om paa den var der Bjælder og saa snart Gryden kogte, saa ringede de saa deilig og spillede den gamle Melodie:

„Ach, Du lieber Augustin

Alles ist wæk, wæk, wæk!“

men det Allerkunstigste var dog, at naar man holdt Fingeren ind i Dampen fra Gryden, saa kunde man strax lugte hvad Mad der blev

lavet i hver Skorsteen, der var i Byen; see, det var rigtignok noget andet end den Rose.

Nu kom Prindsessen spadserende med alle sine Hofdamer, og da hun hørte Melodien blev hun staaende og saa saa fornøiet ud; for hun kunde ogsaa spille „Ach, Du lieber Augustin,“ det var den eneste hun kunde, men den spillede hun med een Finger.

„Det er jo den jeg kan!“ sagde hun, „saa maa det være en dannet Svinedreng! hör! gaar ned og spørg ham, hvad det Instrument koster!“

Og saa maatte een af Hofdamerne løbe ind, men hun tog Klods-Ekoe paa. —

„Hvad vil Du have for den Gryde?“ sagde Hofdamen.

„Jeg vil have ti Kys af Prindsessen!“ sagde Svinedrengen.

„Gud bevar os!“ sagde Hofdamen.

„Ja, det kan ikke være mindre!“ svarede Svinedrengen.

„Han er jo uartig!“ sagde Prindsessen, og

saa gik hun, — men da hun havde gaaet et lille Stykke saa Klang Bjælderne saa deilig:

„Ach, Du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!“

„Hør,“ sagde Prindsessen, „spørg ham, om han vil have ti Kys af mine Hofdamer!“

„Nei Tak!“ sagde Svinedrengen, „ti Kys af Prindsessen, eller jeg beholder Gryden.“

Hvor det er noget kjedeligt noget!“ sagde Prindsessen, „men saa maae I staae for mig, at Ingen faaer det at see!“

Og Hofdamerne stillede sig op for hende, og saa bredte de deres Kjoler ud, og saa fik Svinedrengen de ti Kys og hun fik Gryden.

Naa, der blev en Fornøjelse! hele Aftenen og hele Dagen maatte Gryden koge; der var ikke een Skorsteen i hele Byen, uden de vidste hvad der blev kogt der, baade hos Kammerherren og hos Skomageren. Hofdamerne dansede og klappede i Hænderne.

„Vi veed hvem der skal have sød Suppe

og Pandekage! vi veed hvem der skal have
Grød og Karbonade! hvor det er interessant!"

"Ja, men hold reen Mund, for jeg er
Keiserens Datter!"

"Gud bevar' os!" sagde de Allesammen!"

Svinedrengen, det vil sige Prindsen, men
de vidste jo ikke andet, end at han var en
lig Svinedreng, lod ikke Dagene gaae hen
uden at han bestilte noget, og saa gjorde han en
Skralde, naar man svingede den rundt, klang
alle de Valse og Hopsaer, man kjendte fra
Verdens Skabelse.

"Men det er superb!" sagde Prindsessen, i
det hun gik forbi, jeg har aldrig hørt en deis-
ligere Composition! hør! gaae ind og spørg
ham, hvad det Instrument koster: men jeg kys-
ser ikke!"

"Han vil have hundrede Kys af Prindses-
sen!" sagde Hofdamen, som havde været inde
at spørge.

"Jeg troer han er gal!" sagde Prindsessen,
og saa gik hun; men da hun havde gaaet et

lille Stykke, saa blev hun staaende. „Man maa opmuntre Kunsten!“ sagde hun, „jeg er Keiserens Datter! Siig ham, han skal faae ti Kys ligesom igaar, Resten kan han tage hos mine Hofdamer!“

„Ja, men vi ville saa nødig!“ sagde Hofdamerne.

„Det er Snak!“ sagde Prindsessen, „og naar jeg kan kysse ham, saa kan I ogsaa! husk paa, jeg giver Eder Kost og Løn!“ og saa maatte Hofdamerne ind til ham igjen.

„Hundrede Kys af Prindsessen,“ sagde han, „eller hver beholder sit!“

„Staae for!!!“ sagde hun, og saa stillede alle Hofdamerne sig for og han kyskede da.

„Hvad kan det dog være for et Dpløb dernede ved Svinestien!“ sagde Keiseren, der var traadt ud paa Altanen; han gned sine Dine og satte Brillerne paa. „Det er jo Hofdamerne, der ere paa Spil! jeg maa nok ned til dem!“ — og saa trak han sine Tøfler op bag i, for det var Skoe, som han havde traadt ned.

Hille den! hvor han skyndte sig!

Daasnart han kom ned i Gaarden, gik han ganske sagte, og Hofdamerne havde saameget at gjøre med at tælle Kysene, for at det kunde gaae ærligt til, at de slet ikke mærkede Keiseren. Han reiste sig paa Tæerne.

„Hvad for noget!“ sagde han, da han saae de kysfædes, og saa slog han dem i Hovedet med sin Doffel, lige i det Svinedrengen fik det sex og fiirsindstyvende Kys. „Heraus!“ sagde Keiseren, for han var vred, og baade Prindsessen og Svinedrengen bleve satte uden for hans Keiserrige.

Der stod hun nu og græd, Svinedrengen skjændte og Regnen skyllede ned.

„Åh, jeg elendige Menneſke!“ sagde Prindsessen, „havde jeg dog taget den deilige Prinds! åh, hvor jeg er ulukkelig!“

Og Svinedrengen gik bag et Træ, tørrede det Sorte og Brune af sit Ansigt, kastede de stynge Klæder og traadte nu frem i sin Prindsdragt, saa deilig, at Prindsessen maatte neie ved det.

„Jeg er kommet til at foragte Dig, Du!“
sagde han. „Du vilde ikke have en ærlig
Prinds! Du forstod Dig ikke paa Rosen og
Nattergalen, men Svinedrengen kunde du kysse
for et Spilleværk! nu kan du have det saa
godt!“ —

Dg saa gik han ind i sit Kongerige og
lukkede Døren i for hende, saa kunde hun
rigtignok synge:

„Ach, Du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!“

Boghveden.

Tidt og ofte, naar man efter et Tordenveir gaaer forbi en Uger, hvor Boghveden groer, seer man, at den er blevet ganske sort og affvedet; det er ligesom en Ildlue var gaaet hen over den, og Bondemanden siger da: „det har den faaet af Lniilden!“ men hvorfor har den faaet det? — Jeg skal fortælle, hvad Graaspurven har sagt mig, og Graaspurven har hørt det af et gammelt Piletræ, der stod ved en Boghvede-Uger og staaer der endnu. Det er saadant et ærværdigt stort Piletræ, men runkent og gammelt, det er revnet lige midt i og der voxer Græs og Brombær-Ranker ud af Revnen; Træet hælder for over og Grenene hænge lige ned mod Jorden, ligesom om de kunde være et grønt, langt Haar.

Paa alle Markerne rundt om vorte Korn, baade Rug, Byg og Havre, ja den deilige Havre,

der seer ud, naar den er moden, ligesom en heel Mængde smaa gule Kanarifugle paa en Green. Kornet stod saa velsignet, og jo tungere det var des dybere boiede det sig i from Ydmyghed.

Men der var ogsaa en Ager med Boghvede, og den Ager var lige ud for det gamle Piletræ; Boghveden boiede sig slet ikke, som det andet Korn, den knebste stolt og stiv!

„Jeg er vel saa riig, som Aret,“ sagde den, „jeg er desuden meget smukkere; mine Blomster ere skønne, som Vbletræets Blomster, det er en Lyst at see paa mig og mine! kjender Du nogen prægtigere end os, Du gamle Piletræ!“

Og Piletræet nikkede med Hovedet, ligesom det vilde sige: „jo det gjør jeg rigtignok! men Boghveden struttede af bare Hovmod og sagde: „det dumme Træ, det er saa gammelt at det vover Græs i Maven paa det!“

Nu trak der et skrækkeligt ondt Veir op; alle Markens Blomster foldede deres Blade, eller boiede deres fine Hoveder, mens Stormen

foer hen over dem; men Boghveden kneisede i sin Stoltthed.

„Bei dit Hoved, som vi!“ sagde Blomsterne.

„Det behøver jeg slet ikke!“ sagde Boghveden.

„Bei dit Hoved, som vi!“ raabte Kornet! „nu kommer Stormens Engel flyvende! han har Binger, der naae oppe fra Skyerne og lige ned til Jorden, og han hugger Dig midt over, før Du kan bede ham være Dig naadig!“

„Ja men jeg vil ikke bøie mig!“ sagde Boghveden.

„Luf dine Blomster og bøi dine Blade!“ sagde det gamle Piletræ, „see ikke op mod Lynet, naar Skyen brister, selv Menneskene tør det ikke, thi i Lynet kan man see ind i Guds Himmel, men det Syn kan selv gjøre Menneskene blinde, hvad vilde der da ikke skee med os Jordens Bærter, vovede vi det, vi, som ere langt ringere!“

„Langt ringere!“ sagde Boghveden. „Nu vil jeg just see ind i Guds Himmel!“ og den

gjorde det i Dvermod og Stoltthed. Det var, som hele Verden stod i Jidsløve, saaledes lignede det.

Da det onde Veir siden var forbi, stod Blomster og Korn i den stille rene Luft, saa forfriskede af Regnen, men Boghveden var brændt fulsort i Lynet, den var nu en død, unyttig Urt paa Marken.

Og det gamle Piletræ bevægede sine Grene i Vinden og der faldt store Vanddraaber fra de grønne Blade, ligesom om Træet græd, og Spurvene spurgte: „hvorfør græder Du? her er jo saa velsignet! see hvor Solen skinner, see hvor Skyerne gaar, kan Du mærke den Duft fra Blomster og Buske! hvorfør græder Du, gamle Piletræ!

Og Piletræet fortalte om Boghvedens Stoltthed, Dvermod og Straf! den følger altid. Jeg som fortæller Historien har hørt den af Spurvene! — de fortalte mig det en Aften, da jeg bad dem om et Eventyr.

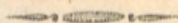
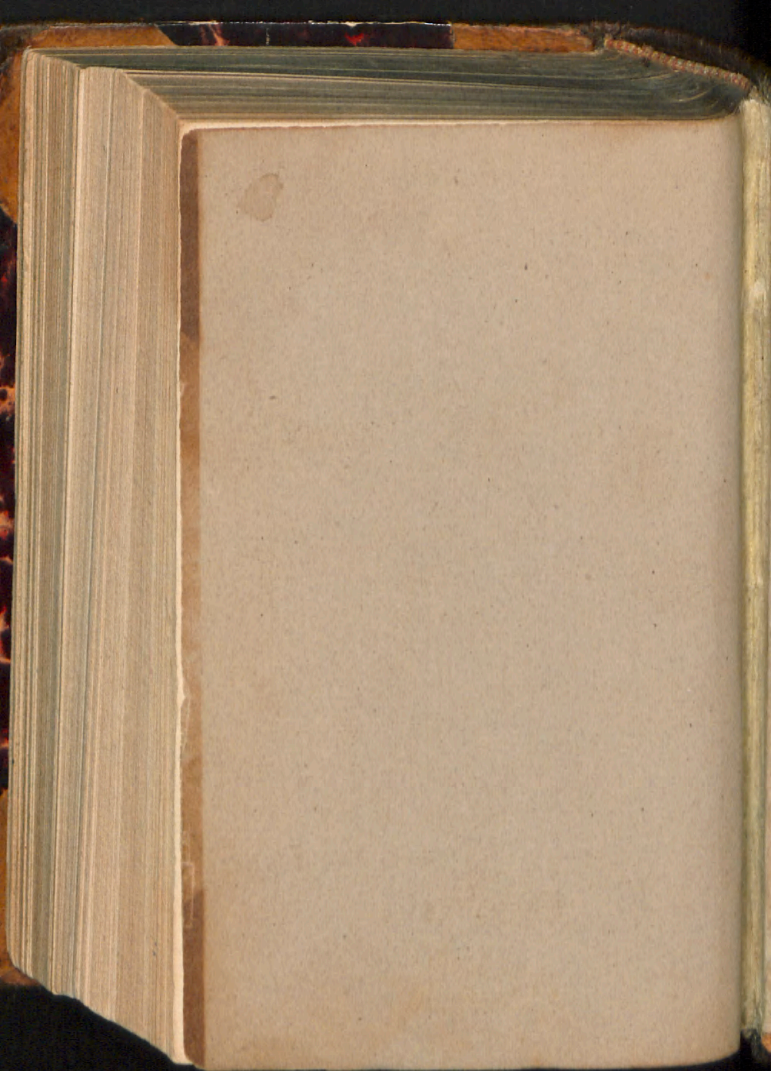

Foto 4164

BD 1987

